

Johanna Spyri

Heidi - Cô bé trên núi cao

Vnthuquan.net, 2009.

Giới thiệu

"*Heidi* là câu chuyện cảm động, chân thành về sự thiện tâm, tấm lòng vị tha, trong sáng của một cô bé Thụy Sĩ tại vùng núi Alps xa xôi. Heidi được yêu thích ngay từ lần đầu tiên hơn 100 năm trước.

Tác phẩm này đã được chuyển thể thành phim nhựa và đưa lên truyền hình nhiều lần.

Chuyện kể về một cô bé mồ côi Heidi và cuộc sống bình dị trên núi của em với ông nội, một ông già ai cũng gồm vì "cực cần, lập dị và khó gần". Khi Heidi bị đưa đến một thành phố lớn, đã xảy ra bao sự náo loạn tức cười; rồi cuối cùng, mọi người phải thu xếp để em trở về vùng núi quê hương. Heidi cùng cậu bạn chăn dê Peter đã làm nên nhiều đổi thay kỳ diệu trong cộng đồng sinh sống của các em." (Vinabook.com)

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 1 --

Căn nhà gỗ trên núi Alpe

Một con đường chạy qua làng Mayen-feld xinh đẹp, xuyên qua cánh đồng và dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Rồi từ đó, nó leo lên giữa các núi đá, len lỏi giữa các vạt cỏ cao, để mặc cho đám cúc gai xâm lấn và chỉ chịu dừng lại nơi lưng trời, trên các bãi chăn thả gia súc.

Hai bóng người hiện ra trên con đường mòn đó. Người lớn hơn là một cô gái miền núi trẻ trung khỏe khoắn. Chiếc váy màu xanh bằng vải bông của cô được một chiếc áo cánh trắng rộng, cổ để hở vừa khéo, trùm lên một phần. Một chiếc khăn vuông buộc túm lấy mái tóc đen dài. Cô gái có vẻ như rất nóng. Cô nắm tay một bé gái độ năm, sáu tuổi, nó xem ra đã mệt lắm vì phải đi bộ dưới cái nắng tháng sáu nóng bỏng. Đúng là mớ quần áo mà người ta đã chắt lên người nó không cho phép nó tận hưởng thời tiết tốt đẹp này. Thật tội nghiệp cho cô bé Heidi, bên ngoài một chiếc váy trong mỏng nó phải khoác những hai chiếc váy dày: một chiếc mặc ngày thường và một chiếc

mặc chủ nhật. Thêm vào đó, để cho trọn bộ, nó còn choàng một chiếc khăn san đỏ bằng vải bông, được thít khá chặt quanh người. Chân nó bước nặng nề vì phải đi đôi ủng to đóng đinh, khiến cho nó không thể chạy hoặc nhảy nhót được dù rất muốn. Cứ thế hai dì cháu khó nhọc đến được làng Dorfli, nơi dì Dete của Heidi đã sống suốt thời thơ ấu. Qua làng rồi, họ còn phải đi thêm một giờ nữa mới tới được đích của chuyến đi.

Nằm khuất nẻo trên núi, Dorfli không mấy khi có khách. Vì thế mọi cánh cổng và cửa sổ đều rộng mở để đón chào hai lữ khách.

- Chào hai dì cháu.

- Cô dừng lại một chút nào!

- Ở dưới thung lũng có tin gì mới không?

- Hai dì cháu có muốn uống gì không?

Nhưng cô gái chỉ chào lại, cảm ơn và cười với mọi người. Cô chỉ dừng lại khi đã tới những ngôi nhà cuối cùng của làng. Tại đây vẫn còn có người gọi cô:

- Dừng có vội đi thế, Dete, nếu cô lên bãi chăn, tôi sẽ đi cùng cô... Ồ! Không phải lên tận trên cao kia... Mà chỉ một đoạn đường thôi.

Cô gái dừng lại và đưa bé đi cùng nhân dấy ngồi phịch xuống bên lề đường.

- Cháu mệt hả, Heidi?

- Cũng không mệt lắm... nhưng cháu rất nóng. - Cô bé nói.

- Cháu cứ nghỉ một lát, Heidi. Chúng ta đã đi được nửa đường rồi. Cố lên một chút và một tiếng nữa chúng ta sẽ tới nơi. Được chứ?

- Vâng ạ. - Heidi nói.

Vừa lúc ấy một thiếu phụ tươi cười từ một trong những ngôi nhà cuối làng đi ra và tiến đến bên hai lữ khách. Cô bé đứng dậy, lắng nghe hai người phụ nữ bắt đầu chuyện trò sôi nổi về tất cả những người sống ở Dorfli và những nơi xa gần. Chỉ sau khi đã nói đủ mọi chuyện ngôi lê đôi mách, thiếu phụ dường như mới nhận ra cô bé. Làm bộ ngạc nhiên, chị ta nhân tiện lấy cô bé ra để tiếp tục việc dò hỏi:

- Em đi đâu với đứa bé này thế?... Nhưng không phải cháu nó là con người chị đã mất của em sao?... Tội nghiệp, bé thế mà đã mồ côi.

- Vâng thưa chị, - Dete nói, - đúng cháu nó đấy. Cháu nó sẽ ở với ông cậu và em đưa cháu nó đến đấy.

- Em điên à, Dete!... Làm sao em có thể mảy may nghĩ rằng ông già ấy sẽ nhận nó cơ chứ... Ông ta sẽ tống cổ hai dì cháu ra khỏi cửa... ôi! Điều đó sẽ chẳng phải đợi lâu đâu.

- Không! - Dete nói dứt khoát. - ông ấy là ông nội nó. Chị biết là em đã trông nom cháu nó cho đến tận bây giờ. Nhưng người ta đã đề nghị với em một chỗ làm tốt, nếu cháu Heidi cứ ở với em thì em sẽ buộc phải từ chối. Chị cũng hiểu đấy, Barbel, không thể như thế được; em không thể hy sinh

thân mình. ông cụ cần phải giúp chúng em và em chắc chắn là ông ấy sẽ giúp.

- Chị không dám chắc như em được. - Barbel nói. - Chị biết ông ấy mà... Làm sao ông ấy có thể trông nom một đứa trẻ còn bé như thế này?... Thế còn cái chỗ làm việc tốt mà người ta đề nghị với em, đó là việc gì vậy? Em sẽ đi đâu?

- Đi Francfort, chị thân mến ạ, tới nhà những con người đáng quý mà em gặp, hồi mùa nghỉ năm ngoái. Họ ở các phòng thuộc tầng em, và em đã phục vụ họ. Hồi ấy, họ đã muốn đưa em đi. “Cô hãy đi với chúng tôi, họ bảo em, cô sẽ được sung sướng.” Nhưng em đâu có được tự do... Năm nay, họ lại đề nghị và cứ nài nỉ mãi đến mức cuối cùng, em đã quyết định đến làm cho họ... Vậy đây, giờ thì chị biết cả rồi.

- Ủ, Dete ạ, và chị cũng biết rằng chị chẳng muốn ở vào địa vị của đứa trẻ mồ côi này. Trên kia, ông già sống như một người ẩn dật. Chẳng ai gặp gỡ ông ấy bao giờ, ngay cả ở nhà thờ... Giới lắm người ta chỉ thấy ông ấy mỗi năm một lần... Ai ai cũng tránh xa mỗi khi ông ấy tới gần, cứ như thể họ sợ cây gậy của ông ấy vậy... Đúng là chòm râu trắng và đôi lông mày rậm của ông ấy trông rất ấn tượng. Tưởng như một kẻ hoang dã...

- Nhưng điều đó đâu có ngăn cản ông ấy là ông nội của đứa nhỏ. Râu và lông mày của ông ấy chẳng có liên quan gì đến chuyện này cả... Ông ấy phải trông nom Heidi và ông ấy sẽ làm việc đó, rồi chị xem.

- Chị cũng mong như thế, - Barbel nói, -nhưng chị sẵn sàng trả giá đắt để được biết vì sao ông ấy lại sống lẫn khuất như một kẻ mắc dịch... Mọi người kể chẳng thiếu gì chuyện! Hẳn em cũng có nghe... Dete này, chẳng nhẽ chị em chẳng nói gì với em sao?

- Em biết hết. - Dete nói. - Nhưng em sẽ không nói hé một lời. Chị biết điều gì sẽ xảy ra nếu như Cậu Núi Alpe biết được.

Cũng như phần lớn dân làng, Barbel từ lâu đã bị ám ảnh tò mò về ông già có cái vẻ đáng sợ mà mọi người gọi là "Cậu Núi Alpe". Ông ta sống đơn độc cùng với đàn dê trong căn nhà gỗ, tít trên núi cao. Mọi người đều hạ thấp giọng khi nói về ông ta, họ bị ấn tượng bởi dáng vẻ hoang dã và tính cách đáng ngờ của ông. Nỗi tò mò của Barbel mạnh đến nỗi chị ta ra sức tỏ vẻ thân thiện với Dete, những mong moi được một điều gì bí mật.

Barbel đến sống ở Dorfli chưa lâu, chính xác là từ ngày lấy chồng. Chị ta vẫn còn chưa quen hết mọi người quanh vùng. Còn Dete thì sinh ra ở Dorfli, cô đã sống ở đây suốt từ bé cho đến tận năm ngoái. Khi ấy mẹ cô mất. Cô được nhận làm hầu phòng tại một khách sạn ở Ragaz. Sáng nay cô đã từ đó trở về cùng với đứa trẻ. Hai dì cháu đi nhờ được chiếc xe chở cỏ khô một

người bạn của Dete tới Mayenfeld, rồi từ đây, họ đi bộ.

- Dete này, em có nghĩ ông cụ lúc nào cũng khó chịu không?

- Em cũng không biết nữa, Barbel. Chị cứ thử nghĩ xem, ông ấy đã bảy mươi tuổi và em thì mới hai mươi sáu... Mẹ em sống ở Domleschg và ông ấy cũng thế... Em biết rất nhiều chuyện, nhưng em không muốn người ta cứ nói đi nói lại... ông ấy hẳn sẽ rất giận!

- Em có thể nói được mà. - Barbel tiếp tục. - Đừng sợ gì cả. Chị sẽ giữ mồm giữ miệng. Thà chết còn hơn tiết lộ bí mật.

- Thôi được, nhưng chị phải câm như hến đấy, nhớ không?

- Chị sẽ câm như hến, xin hứa!

Dete liếc nhìn xung quanh... Không ai có thể nghe được điều cô sắp nói.

Heidi đã biến đi đâu từ lâu và Dete đã không nhận thấy sự vắng mặt của nó.

- Nó đâu rồi? - Cô tự hỏi. - Không có ai trên đường cả.

- Nó kia thôi! - Barbel reo lên. - Nhìn kia... ở trên sườn dốc ấy. Nó đang ở chỗ thẳng Pierre cùng đàn dê... Hôm nay, thẳng bé lên muộn quá... Hừm! Như thế càng tốt, thẳng bé sẽ trông nom con bé.

- Ôi! Nó chẳng cần đến sự trông nom đặc biệt gì đâu... Nó là một đứa trẻ thông minh so với tuổi... Nó đã biết lý sự và chẳng hề quên những gì nhìn thấy. Thật vừa hay cho nó khi sống ở trên kia, vì Cạnh Núi Alpe chỉ có hai con dê và túp nhà... Không có gì quá ghê gớm.

- Chị cứ tưởng ông ấy giàu chứ... trước kia... - Barbel nói.

- Giàu à! Em cũng tin như thế lắm! ông ấy đã từng sống ở một trong những lâu đài

đẹp nhất Domleschg.

- Không thể thế được!

- Có đấy, có đấy... Bố mẹ ông ta đã từng sở hữu những cánh rừng lớn và rất nhiều trang trại. Họ có hai người con trai. Người con thứ, một thanh niên nghiêm túc và chững mực, giúp đỡ cha cai quản cơ nghiệp, ông quan tâm đến đời sống của nông dân và tiêu phu trong vùng. Ông thường xuyên sống ở lâu đài và điều ông thích nhất là cưỡi ngựa trên các khu đất rộng mênh mông quanh đó. Người anh, Cạnh Núi Alpe, lại thích ra thành phố chơi bời suốt đêm với những người bạn gặp trong các quán rượu hoặc sòng bạc. Thế rồi ông mất tất cả tài sản và làm cho gia đình mình khánh kiệt. Bố mẹ ông quá thất vọng, đã không chịu đựng được tình cảnh đó. Không lâu sau họ mất vì tử hủ và xót xa. Còn về người em, ông đã rời quê hương xứ sở và không ai còn

gặp lại ông nữa. Cậu đã đăng lính ở Naples, và biến mất hút trong khoảng mười lăm năm.

- Em kể nữa đi, Dete, kể nữa đi...

- Một hôm, ông ấy trở về. Cùng đi có một cậu thanh niên. Mọi người được

biết đó là Tobias, con trai ông và mẹ cậu, một phụ nữ Thụy Sĩ, đã chết. ở Domleschg, không ai muốn tiếp đón họ, và Cậu tức giận đến nỗi đã thề rằng mọi người sẽ không bao giờ còn thấy ông nữa trong thành phố này. Thế là ông ấy đến ở tại Dorfli.

- Với Tobias à?

- Vâng, Tobias đã học được nghề mộc... Đó là một thanh niên khỏe, đẹp và dũng cảm. Tobias làm việc không tiếc sức và mọi người trong làng, ai nấy đều yêu mến, quý trọng anh ấy. Nhưng cha anh lại không được người làng chấp nhận. Người ta kháo nhau rằng ông ta đã đào ngũ, rằng ông ta đã giết chết một người trong một cuộc ẩu đả ở quán ăn. Tất cả những chuyện đó có đúng không? Không ai có thể chứng minh được. Nhưng mọi người đều tỏ ra ngờ vực ông, và Cậu càng ngày càng thu mình lại.

- Kể tiếp đi, Dete, kể tiếp đi...

- Gia đình em đã mời ông đến nhà. Chúng em là họ hàng với nhau: bà của mẹ em và bà của ông ấy là chị em. Vì thế mà chúng em gọi ông ấy là Cậu. Và bởi vì gần như cả làng chúng em đều có họ với nhau về đẳng ngoại, nên ở Dorfli không ai là không gọi ông như thế. Khi ông lên sống trên cao kia, trong căn nhà gỗ cũ kỹ, ông trở thành Cậu Núi Alpe.

- Em không nói gì với chị về Tobias sao?

- Tobias đã đi học nghề ở Metz. Khi anh ấy trở về đây, làng Dorfli, anh ấy lấy chị em là Adélaide, người mà anh ấy luôn luôn yêu thương và họ đã sống với nhau rất hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc của họ không được lâu. Chỉ hai năm sau khi cưới, trong khi Tobias đang làm việc tại một công trình xây dựng, anh ấy đã bị một cái dầm rơi trúng đầu và chết ngay lập tức. Adélaide đã không hồi tâm được - chị ấy chưa bao giờ là người cứng rắn cả - và chị đã chết sau chồng mình vài tuần. Mọi người bàn tán rất nhiều về sự bất hạnh này và người ta đã không bỏ qua cơ hội để nói rằng: đó là sự trừng phạt mà Cậu phải gánh chịu vì lối sống thiếu chuẩn mực của mình. Ngay cả ông mục sư cũng buộc Cậu phải chịu trách nhiệm trước lương tâm và khuyên ông nên ăn năn về những lỗi lầm của mình. Cậu chỉ càng thêm tức giận. Ông không nói chuyện với ai nữa. Một hôm mọi người được tin rằng ông đã lên ở hẳn trên núi Alpe

và sẽ không rời đó nữa. Từ đấy, ông sống trên núi cao, xa cách Chúa Trời và mọi người.

- Vậy là đã rõ... Thế còn con bé?

- Mẹ em và em đã nhận cháu về nuôi... Cháu nó thật xinh xắn và mới được có một tuổi... Khi mẹ em mất, em gửi cháu cho người ta trông, ở Ragaz... Giờ thì chị biết đấy, em phải đi Francfort và em không thể để cháu nó sống với những người xa lạ.

- Thế nó ở với Cậu Núi Alpe thì tốt hơn à? - Barbel hỏi.

- Em hy vọng thế. - Dete trả lời. - Em không thể làm khác được. Em không thể xuất hiện ở Francfort với một đứa trẻ năm tuổi. Như thế không được...

Nhưng chị đi đâu thế, Barbel, chị không đi cùng em nữa sao?

- Ừ, - Barbel nói, - chị đi đây... Chẳng phải chị đã nói chị chỉ đi với em một đoạn đường thôi là gì... Chị cần phải nói chuyện với mẹ của Pierre... Tạm biệt, Dete, và mong sao cho mọi dự định của em đều thành! Chị chúc em đầy!

Barbel bắt tay Dete rồi đi về phía một túp nhà gỗ nhỏ màu nâu, nằm cách con đường mòn vài bước. Túp nhà được dựng ở khoảng giữa làng và bãi chăn thả gia súc, nó đã quá ọp ẹp và cũ nát, nhưng may mắn thay lại ở vào một chỗ trũng. Khi gió núi thổi mạnh, tất cả lay rãng rắc, từ cửa ra vào, cửa sổ cho đến các vì kèo đỡ mái. Nếu ngôi nhà đó mà ở trên núi, chắc hẳn nó đã đổ và lăn xuống thung lũng từ lâu rồi. Đó là nơi ở của Pierre, người bạn mới của Heidi. Sáng nào cậu bé mười một tuổi này cũng xuống làng Dorfli thu gom đàn dê đưa lên bãi thả, ở đó cậu để cho chúng gặm cỏ đến tận tối. Bấy giờ cậu mới lại đưa chúng về. Xuống đến làng, Pierre chụm các ngón tay lại huyết lên. Nghe thấy tín hiệu này, lũ trẻ chạy tới tìm những con dê của nhà mình, và đó là lúc duy nhất trong ngày Pierre gặp bọn trẻ con cùng lứa tuổi. Pierre sống với mẹ và bà, bà cậu bị mù. Cậu ra khỏi nhà từ sáng sớm và đến tối mịt mới trở về. Vậy nên cậu có nhiều thời gian sống với lũ dê hơn là với người. Cha cậu cũng đã từng chăn dê hồi còn trẻ, ông đã chết vài năm trước vì một tai nạn trong rừng.

Sau khi Barbel đi khỏi, Dete chờ Heidi quay lại và cô đã bắt đầu thấy sốt ruột. Hai đứa trẻ mãi không về. Pierre đã dẫn đàn dê đi khá xa, tới những nơi chúng kiếm được nhiều cỏ, và Heidi đi theo cậu, cô bé vấp ngã luôn. Pierre đi chân không, cậu cứ nhảy từ mòm đá này sang mòm đá khác, khéo léo chẳng khác gì lũ dê của cậu. Không chần chừ, Heidi ngồi xuống, cô tháo giày và tất, khăn quàng và chiếc váy đầm chủ nhật mặc bên ngoài, rồi đến lượt chiếc này cũng được xếp cẩn thận lên đồng quần áo đã cởi. Bấy giờ Heidi, chỉ mặc có chiếc váy ngắn và cánh tay để trần, cũng đã trở nên lẹ làng như Pierre và nhanh nhẹn như lũ dê.

Thích quá đi mất! Heidi đuổi theo hết con này đến con khác, tìm cách vượt ve lũ dê cái con. Nhưng chúng nhảy nhanh thoăn thoắt và leo tít lên một mòm đá mà cô bé không thể nào trèo lên được. Cô gọi chúng, chìa cho chúng một nắm cỏ, sốt ruột giậm giậm chân đợi chúng xuống. Khi lũ dê không định đi theo cô, cô bé tạm quên chúng và chuyển sang ngắt mấy bông hoa. Và cô không ngừng hát làm râm... Nhưng Pierre thì lo lắng: Cậu tự hỏi không biết dì của cô bé đang đi theo cậu sẽ nghĩ gì về tất cả chuyện này.

Heidi không còn cảm thấy thích thú nữa, cô bé nói luôn miệng:

- Anh có mấy con dê?

- Anh làm gì thế?
- Chúng có ngoan không?
- Nhà anh ở đâu?

Cứ thế, chúng vừa đi vừa nói huyền thuyên cho đến khi gặp Dete. Điều mà Pierre lo ngại đã xảy ra.

- Váy của cháu đâu? - Dete tức giận hét lên. - Còn giày nữa? Khăn nữa? Tất nữa?... Chúng đâu rồi.

Heidi không trả lời mà chỉ đưa tay chỉ xuống dưới dốc núi, nơi cô bé đã để mớ quần áo.

- Đồ khốn, cháu đã làm gì vậy? Đầu óc cháu để đâu thế? Nó lại còn nghĩ ra việc cởi váy xông nữa! - Dete nói, mỗi lúc một tức khi nghĩ đến việc phải leo xuống dưới dốc.

- Ôi dào! - Heidi nói. - Cháu không cần chúng nữa! Chúng đã trở nên vô tích sự đối với cháu.

- Vô tích sự! - Người di hét. - Quần áo của cháu vô tích sự! Cháu điên à? Pierre, cháu xuống đem chúng lên đi!

- Cháu không thể, - Pierre trả lời, - cháu đang bị muộn.

- Thôi nào cháu, rồi cô cho cháu đồng xu mới này.

Pierre không lưỡng lự nữa. Viễn cảnh được trả công, niềm vui mà đồng tiền sẽ đem đến cho mẹ cậu như chắp cánh cho cậu. Cậu nhảy thoăn thoắt xuống dốc, nhặt mớ quần áo và vài phút sau, đã trao lại chúng cho chủ. Cậu rút đồng tiền sáng bóng vào sâu trong túi, mặt rạng rỡ, bởi vì không mấy khi cậu có được một kho báu như thế.

- Cháu có thể mang cái bọc này tới lều Cậu Núi Alpe chứ, - Dete nói, - cháu cũng đi cùng đường mà...

Pierre lấy cái khăn đỏ buộc túm hai chiếc váy, giày, tất lại và bắt đầu leo con đường dốc dẫn lên căn nhà gỗ. Cậu ngạo nghễ vụt chiếc roi và lũ dê nhảy chơi chơi xung quanh cậu.

Căn nhà của Cậu Núi dựng trên một dải núi ngang, phơi mình trước mọi cơn gió nhưng cũng hứng trọn toàn bộ tia nắng mặt trời. Từ đây người ta có thể nhìn bao quát khắp thung lũng. Cuối thung lũng hiện lên mờ mờ những ngôi nhà trong làng, nằm giữa những đồng cỏ trải rộng. Xa xa, người ta nhận ra những dãy núi và đó đây là một bụi cây, một vệt hồ hay một dòng thác sáng trắng mảnh như sợi chỉ. Ba cây lãnh sam cao có những tán rộng và rậm rạp tỏa bóng xuống căn nhà. Bên trái cửa, trên cái ghế dài, một ông già ngồi dựa lưng vào tường, đang lặng lẽ hút thuốc. Ông ta có vẻ nghi ngờ nhóm người đang trèo về phía ông, nhưng vẫn ngồi bất động như không có điều gì xảy ra cả.

Heidi là người đầu tiên lên đến nơi. Cô bé chạy vội về phía ông lão, reo lên: "Cháu chào ông!" và hôn rất kêu lên hai bên má ông. Thế rồi, cô bé lùi lại,

như thể ngạc nhiên về cử chỉ của mình, đồng thời với đôi chút sợ hãi nhận ra chòm râu và đôi lông mày rậm vốn gây ấn tượng mạnh với dân làng. Ông lão ngăn người vì bàng hoàng, không còn biết trả lời gì.

- Cháu nói lằng lằng gì thế? - ông hỏi trong lúc ngắm cô bé, nó vẫn không rời mắt khỏi ông.

Bấy giờ Dete cũng đã lên đến nơi, theo sau là Pierre, nó thận trọng đứng xa ra một chỗ.

- Chào cậu. - Dete nói. - Đây là Heidi, con của Tobias, con trai Cậu. Cậu đã không gặp cháu nó từ nhiều năm nay rồi.

- Cô muốn tôi làm gì nào? - ông lão hỏi. - Và cả mày nữa... Pierre, xéo đi... Pierre không đợi phải nói hai lần, cũng không hề quay lại, cậu ta chuồn thẳng không thể nào nhanh hơn được.

- Cháu đã nuôi nó bốn năm nay, giờ đến lượt Cậu... Cậu hãy trông nom nó... Cháu phải đi Francfort. - Dete nói thêm.

- Thế nếu con bé sợ ta và không thích ở đây thì sao?

- Cháu không biết... Cậu hãy tự lo liệu... Cháu đã chăm nom nó mà có phần nản gì đâu... Cậu là ông nó... Nếu nó bị ốm. Cậu sẽ phải chịu thêm một tội với lương tâm, bên cạnh những tội lỗi khác...

Dete đã không tự kiềm chế được. Cô biết rất rõ là lẽ ra không nên nói những lời lẽ này, nhưng đã quá muộn. ông già nhìn cô dữ dằn đến nỗi cô phải lùi lại mấy bước.

- Cút đi! - ông hét. - Cút đi và đừng bao giờ quay lại đây nữa!

- Vĩnh biệt Cậu! Vĩnh biệt Heidi! - Cô vừa nói vừa đi thẳng.

Dete không bằng lòng về cử chỉ của mình, cô thậm chí đã không kịp ôm hôn cháu, cũng không cho ông vài lời khuyên về cách chăm sóc con bé. Khi cô về đến Dorfli, tất cả dân làng đã chờ sẵn. Các câu hỏi tuôn ra và những lời bàn tán không ngớt.

- Ông ta nói gì?

- Cháu bé đâu rồi?

- Ông ta sẽ làm gì với con bé?

- Cô đã để nó ở đâu?

- Ở với Cậu Núi Alpe.

Dete trả lời nhưng lại im ngay khi mọi người bảo:

- Lẽ ra cô không nên bỏ mặc đứa bé khốn khổ đó ở lại với ông già... Như thế không nên. Cô đã hành động không tốt.

Dete vùng ra, thoát khỏi những tiếng nói đó, chúng làm cô nhớ lại rằng cô đã hứa với mẹ đứa bé sẽ không bao giờ rời bỏ cháu. Nhưng cô đã được tự do!

Thành phố lớn với những điều kỳ diệu của nó đang đợi cô. Suy cho cùng,

khi cô đã kiếm được nhiều tiền, cô có thể thường xuyên quà cáp cho cháu!

Ông lão trở lại ngồi trên chiếc ghế dài, châm tẩu và bắt đầu hút thuốc, chẳng

nói chẳng rằng, Heidi không dám quấy rầy ông nhưng cô bé không còn thấy sợ ông nữa, cô đã đọc thấy rất nhiều phiền muộn và âu yếm trong ánh mắt người ông. Sung sướng vì đã tìm được một nơi chốn đẹp như thế, cô bé đi từ khám phá này đến khám phá khác. Cô bắt đầu sục sạo khắp nơi. Xưởng mộc của ông kích thích sự tò mò của cô bé với đủ thứ dụng cụ treo trên tường và những vỏ bào xinh xắn xoắn tít vương vãi khắp sàn. Hàng ngàn câu hỏi quay cuồng trong đầu cô bé. Cô vào cả chuồng dê, chúng không có ở đây vì Pierre đã ra đi với cả đàn. Heidi lại gần những cây lãnh sam đằng sau nhà. Gió thổi mạnh và cô bé cứ lắng nghe mãi tiếng gió thổi. Sau đó cô đi vòng quanh căn nhà và trở về bên ông. Ông lão vẫn ngồi yên như tượng. Heidi tha hồ nhìn ngó ông.

- Cháu muốn gì? - ông hỏi cô bé bằng một giọng dịu dàng.
- Ông chỉ cho cháu bên trong nhà đi.
- Lại đây, cô bé, và mang theo bọc quần áo của cháu.
- Cháu không cần đến chúng nữa, thưa ông.
- Tại sao thế?
- Chúng làm cháu vướng víu khi đuổi theo đàn dê.
- Cháu có lý, nhưng dù sao cũng nên mang theo những cái váy, chúng ta sẽ cất cẩn thận vào một cái tủ.
- Vâng, thưa ông.

Hai ông cháu đi vào nhà. Trong nhà hơi tối. Heidi nắm lấy tay ông trước khi khám phá cơ ngơi mới của mình. Ông lão không buông tay cô bé, ngược lại còn nắm chặt các ngón tay bé nhỏ như thể làm cho cô bé yên tâm. Một chiếc bàn và một cái ghế kê gần cửa sổ, từ đây có thể nhìn thấy thung lũng. Phía đối diện, sát bức tường đằng sau có một bếp lò, nó có vẻ quá lớn so với cô bé. Bên trên bếp có treo một cái chảo đen. Nhưng lửa chưa được nhóm. Gần lò sưởi, trong góc buồng tối nhất, cô bé cuối cùng cũng nhận ra một cái giường. Ông lão chỉ cho cô bé một cái tủ lớn, cánh được chạm trổ hoa lá.

- Cháu hãy mở cửa tủ. - ông lão nói. - Và xếp quần áo của cháu lên trên những chiếc áo sơ mi và tất của ông. Cháu thấy là tủ quần áo của ông cũng dùng làm chạn luôn.
- Vâng. - Cô bé nói. - Cháu đã thấy trên một ngăn là bánh mì, thịt, pho mát và bát đĩa của ông.
- Với ông thế là đủ. - ông lão nói.
- Ông ơi, cháu có thể ngủ ở đâu?
- Đây là một vấn đề, hừ... Cháu hãy chọn lấy chỗ ngủ cho mình.

Câu trả lời khiến cô bé thích thú. Cô nhìn quanh buồng và nhận ra một chiếc thang nhỏ dựng gần giường của ông. Cô bé trèo lên - trên đó là vừa cỡ: cạnh một đồng cỏ tươi và thơm ngan ngát, có một cái cửa sổ tròn, từ đây nhìn ra hẳn là bao quát được cả một khung cảnh đẹp. Một thứ đồ chứa như cái thùng

đóng bằng ván, bên trong thò ra những sợi cỏ khô và cỏ nuôi gia súc, chạy dài theo một bức tường. Heidi chui người ra.

- Tuyệt! - Cô bé reo lên. - Nhưng nếu ông có một tấm vải trải giường thì còn tuyệt nữa, không thì cỏ cù cháu buồn lắm.

- Đợi đã, để ông còn tìm trong tủ.

Một lát sau, ông lão cũng leo lên, mang theo một tấm vải trải giường được gấp rất cẩn thận..

- Ô! Cái giường mới xinh xắn làm sao... Đây, vải trải giường đây... Cẩn thận, nó nặng đấy... Cháu hãy trải nó ra.

Cô bé gấp cẩn thận các mép giường.

- Ông ơi, nhưng chưa hết... ông còn quên một cái chăn.

- Cháu chắc là ông có chăn à?

- Ôi! Thế thì cháu đắp bằng cỏ vậy, cỏ ở đây chẳng thiếu... Có cả một đống cỏ mà.

- Cháu chịu khó đợi một lát. - ông lão nói và trèo xuống gian buồng lớn, lấy một cái bao trải giường mình và mang lên cho Heidi.

- Ôi! Cái chăn tuyệt vời quá! - Cô bé reo lên. - Cảm ơn ông! ông xem giường cháu có xinh không! Cháu sẽ ngủ ngon ở đây. Trời sắp tối chưa ông?

- Cũng chẳng lâu nữa đâu, nhưng trước hết chúng ta đi ăn đã. Hẳn là cháu đói meo rồi!

Biết bao nhiêu chuyện xảy ra từ sáng khiến cô bé không còn nghĩ gì đến ăn uống. Vả lại, bữa sáng, bị dì mắng mỏ, cô chỉ ăn một miếng bánh mì khô và uống một cốc cà phê sữa. Thế rồi sau chặng đi nhờ xe đến Mayenfeld, cô bé lại còn đi bộ mãi, dưới ánh nắng thiêu đốt, luôn phải lo nghĩ đến cuộc sống sắp tới của mình. Cô bé chỉ lấy lại được nghị lực khi gặp Pierre, cậu bé chăn dê và làm quen với núi non, với ông nội và căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn, nơi từ đây sẽ trở thành chỗ ở mới của cô. Giờ đây, đã bớt xúc động, cô bé bắt đầu cảm thấy đói thực sự và cô rất mừng khi nghe ông nói thế.

Ông lão nhóm lửa, đun sôi chảo sữa. Sau đó ông dùng đĩa lấy ra một miếng pho mát và đưa qua đưa lại trên ngọn lửa cho nó mềm và vàng ra. Heidi nhìn ông làm, mắt sáng lên khi nghĩ đến bữa "tiệc" mà ông đang chuẩn bị cho mình. Miếng pho mát vàng ánh lên trên ngọn lửa và tỏa ra một thứ mùi làm người ta thòm thèm. Heidi mau mắn lau bàn và bày lên những gì có trong chiếc tủ lớn. Chẳng bao lâu sau bàn ăn đã dọn xong, trong chùng mực mà bát đĩa của ông lão cho phép. Quả thực, cô bé chỉ tìm được hai chiếc đĩa và hai con dao ăn. Khi quay lại, ông thật ngạc nhiên thấy mọi thứ đã đâu vào đấy.

- Ông chúc mừng cháu, cháu đã dọn bàn như một bà chủ nhà thực thụ.

- Nhưng cháu đã quên bày tách chén.

- Ông chỉ có một cái tách thôi, Heidi, nhưng cháu cứ giữ nó cho cháu. Ông

sẽ dùng một chiếc cốc thủy tinh... ông rất hài lòng về cháu... Cháu muốn ngồi đâu? Ông chỉ có một chiếc ghế tựa thôi.

- Cháu sẽ ngồi trên chiếc ghế ba chân. - Cô bé nói.

- Thế thì cháu sẽ không với được tới bàn, chiếc ghế quá thấp. Này nhé, đây là chiếc ghế tựa của ông, cháu sẽ dùng nó làm bàn và ngồi lên chiếc ghế ba chân. Còn bây giờ, cháu hãy uống cốc sữa ngon lành này và thưởng thức món pho mát. Rồi cháu sẽ nói cho ông mọi chuyện.

- Cháu chưa từng bao giờ được ăn uống ngon như thế này, thưa ông!

- Cháu hãy uống thêm một cốc nữa, nó sẽ làm cháu khỏe ra.

- Cảm ơn ông.

Ông lão và cô bé thật hợp nhau. Chẳng mấy chốc họ đã trở nên thân quen. Người ông, mừng rằng từ đây đã bớt cô đơn, tập làm quen với cô bé mà hẳn là ông sợ mình không xứng đáng. Còn Heidi, bản chất vui vẻ đã giúp cô bé luôn thích ứng được với những người mới gặp. Cô bé chỉ mới quen hơi bén tiếng cha mẹ thì đã phải sống với bà ngoại và dì để rồi tiếp đó trôi giạt vào nhà giữ trẻ của bà già Ursule ở Ragaz, trước khi đột ngột đến với ông nội. Một cách vô thức cô bé mong được sống yên ổn trong một tổ ấm thực sự. Chắc chắn đó là điều khiến cô bé vui sướng khi được đến ở căn nhà gỗ trên núi Alpe.

Trong lúc Heidi đang ăn nốt phần của mình, người ông xuống xưởng mộc và Heidi nghe thấy tiếng cưa gỗ và đóng đinh. Khi quay lại, ông chìa ra cho cô bé một chiếc ghế tựa hơi cao hơn chiếc ghế của ông một chút.

- Đây cho cháu. - ông nói.

- Ông vừa làm đấy ư, thưa ông?

- Ngay vừa rồi.

- Ôi! ông chỉ cho cháu xem ông làm thế nào nhé?

Và cô bé đi theo ông khắp nơi, để ý quan sát không sót một cử chỉ của ông. Hoàng hôn buông xuống, gió vàng thổi mạnh và lay chuyển cành những cây lãnh sam già.

- Tiếng gió nghe hay quá! - Cô bé thích thú nhảy lên reo.

Bỗng một tiếng huýt gió vang lên.

- Pierre đấy. - ông nói với Heidi đang đứng ngây ra. - Nó đưa dê về làng.

Cháu nhìn kìa, chúng đấy.

Bầy dê đang nhón nháo xuống núi và Pierre, cậu bé chăn dê, đi giữa bầy. Heidi bật reo lên mừng rỡ và vẫy chào những người bạn ban sáng. Tới gần căn nhà gỗ, đàn dê trở nên có trật tự hơn. Hai con dê xinh xắn, một con màu trắng và một con màu nâu tách ra khỏi hàng, chạy tới bên ông và liếm tay ông, bởi vì chúng biết rằng, tối nào cũng vậy, ông lão cũng đợi chúng về với một ít muối mà chúng rất thèm.

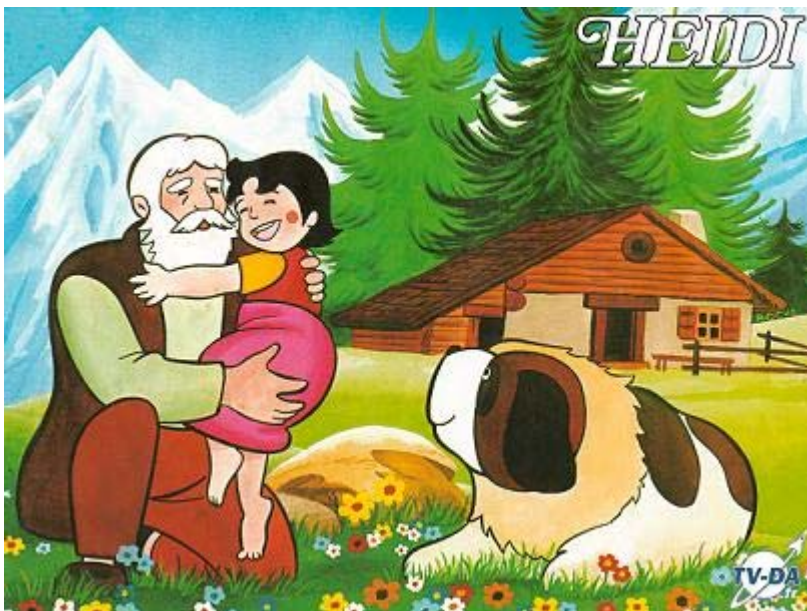
- Chào anh! - Heidi nói.

- Chào em! - Pierre đáp lại và tiếp tục đi xuống về phía làng Dorfli.
 - Ông ơi, của ông đây à, những con vật đáng yêu này?
 - Phải, Heidi.
 - Chúng ngủ ở đây à?
 - Phải, Heidi.
 Ông vắt sữa con dê trắng, đưa cho Heidi uống một cốc sữa nóng hôi hổi, rồi bảo cô bé đi ngủ.
 - Chúc cháu ngủ ngon! - ông nói. - Đến giờ rồi!
 - Chúc ông ngủ ngon... ông ơi! ông vẫn chưa cho cháu biết tên hai con dê của ông.
 - Con trắng là Lili, con nâu là Biquette.
 - Cảm ơn ông.
 - Dì cháu có để lại cho ông một bọc quần áo. Cháu cần gì thì cứ lấy. Ông để dưới chân tủ.
 - Chúc ông ngủ ngon! Chúc ngủ ngon, Lili! Chúc ngủ ngon, Biquette!
 Hai con dê đã vào chuồng. Heidi leo lên vừa cỏ, nằm xuống chiếc giường còn ám khói và chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi, sung sướng hơn cả một cô công chúa. Khi cô bé đã đi ngủ, ông ra chuồng vuốt ve hai con dê một lần cuối cùng và lấy nước mới cho chúng uống. Ông sắp xếp lại xưởng mộc và đi rửa bát đĩa. Ông đứng dưới chân thang lắng nghe tiếng thở đều đều của đứa cháu nội, rồi cũng lên giường nằm. Khi ấy mới chập tối, nhưng ông lão có thói quen đi ngủ sớm để sớm hôm sau dậy được sáng khoái. Vào thời gian này trong năm, mặt trời luôn mọc rất sớm trên đỉnh núi.
 Đêm ấy gió thổi rất mạnh. Gió lay chuyển căn nhà và làm cho các cành cây lạnh sam già.kêu rắc rắc. Gió rít trong ống khói mạnh đến nỗi làm cho ông lão thức dậy.
 - Heidi chắc là phải sợ phát run. - ông tự nhủ.
 Ông trèo lên vừa cỏ. Nhờ ánh trăng, ông có thể nhận thấy cô bé vẫn ngủ rất ngon lành. Đầu gối lên một cánh tay, cô bé hẳn là đang mơ vì thỉnh thoảng, một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi hé mở.
 - Tốt rồi. - ông nói, và xuống thang không một tiếng động, yên tâm trở lại giường nằm.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 2 --

Ngày đầu tiên trên núi

Mặc dù gió thổi dữ làm các tấm ván của căn nhà kêu răng rắc suốt đêm, Heidi đã có một giấc ngủ say sưa. Khi một tiếng huýt lạnh lạnh đánh thức cô bé dậy, mặt trời đã chiếu rực rỡ qua ô cửa sổ căn phòng mới của cô.

- Mình ở đâu thế này? - Thoạt đầu cô bé tự hỏi, có hơi chút ngạc nhiên thấy mình vui sâu trong một cái chăn lông mềm mại. Thế rồi, mùi cỏ khô làm cô bé nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua và cô sung sướng được ở đây hơn là ở nhà bà già Ursule, bà ta gần như điếc đặc và lúc nào cũng cảm thấy rét nên không mấy khi ra khỏi góc nhà có lò sưởi. Và bởi vì bà ta hầu như không nghe thấy gì, nên chỉ có thể trông chừng cô bé khi cô chơi quanh quần bên ghé bà. Mà cô bé lại luôn cảm thấy tù túng và lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài chơi. Niềm tin của cô vì thế càng tăng khi được thức dậy tại nơi ở mới này. Cô bé nhớ lại tất cả những gì đã thấy và điều đó làm cô vui sướng. Nhất là hai con dê con mà cô đã chậm xuống thăm chúng.

Cô bé ra khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo, xuống thang và chạy ra trước nhà. Pierre đã ở đấy, bao quanh là tất cả những con dê của làng. Cũng như hôm qua, cậu ta mặc cái quần đùi bằng da có dây đeo bắt chéo sau lưng, và một chiếc sơ mi trắng mỏng. Chiếc lông chim giẻ luôn được gài chặt trong đai băng viền mũ. Cậu ta đi chân không và đã để túi lên chiếc ghé dài. Cậu đang đợi Lili và Biquette để rồi lại tiếp tục chặng đường lên đỉnh núi.

- Xin chào! Xin chào! - Heidi reo lên với mọi người và đàn dê.

Rồi cô bước tới hôn ông. Mừng vì thấy sáng ra cô bé đã có tâm trạng vui vẻ như thế, ông bảo:

- Ông chắc là cháu muốn được cùng đi với Pierre lên bãi chăn thả.
 - Ôi! Cháu rất muốn, thưa ông!
 - Thế thì cháu đi rửa mặt đi, sao cho cháu cũng tươi mới như mặt trời. Ông đã chuẩn bị nước cho cháu rồi đấy.
- Cô bé vâng lời, nhưng nước lạnh buốt. Cô cố gắng nhúng hai tay vào nước rồi dùng tay xát mạnh lên mặt và cổ. Trong lúc đó Pierre và ông tiếp tục câu chuyện.
- Cháu mở túi ra. - ông bảo cậu bé đang ngỡ ra vì ngạc nhiên. - Và mang theo cả ổ bánh mì và miếng pho mát này. Ở trên ấy, Heidi hẳn sẽ rất đói, và khát... cháu sẽ vắt đủ sữa cho em khi khát. Cháu hiểu chứ?
 - Vâng.
 - Và cháu nhớ trông em cẩn thận đấy. Núi đá rất nguy hiểm. Ta không muốn cháu đưa em về người nát vụn.
- Heidi đã rửa ráy xong.
- Ông nhìn này, - cô bé nói, - mặt cháu đỏ hết lên rồi.
 - Tốt lắm, mặt trời sẽ hài lòng về cháu. Tối nay, khi trở về, cháu sẽ còn phải tắm rửa nữa vì cả người cháu sẽ bám đầy bụi... Nào, tiến lên!

Cả tốp vui vẻ trèo lên bãi chăn thả. Trong đêm, gió đã thổi những đám mây cuối cùng đi và bầu trời xanh ngắt một màu. Mặt trời chiếu sáng những bãi chăn thả gia súc xanh rờn. Tất cả những bông hoa xinh xắn xanh hoặc vàng đều nở rộ. Heidi chạy hết chỗ này chỗ khác, hò reo vui vẻ. Một bên, mặt đất đỏ rực những bông hoa báo xuân, phía khác, mặt đất xanh một màu hoa long đởm, và khắp nơi nơi, những cây dương địa hoàng và cây hoa chuông hướng ngọn về phía mặt trời. Heidi ngắt hoa không sót một màu nào để trang điểm căn phòng của mình mà cô cũng muốn nó tươi vui như đồng cỏ. Cô nhét đầy hoa vào túi tạp dề. Trong lúc đó, Pierre đang bận bịu với đàn dê mà không phải lúc nào chúng cũng nghe theo lời cậu và chiếc roi.

- Heidi! Em ở đâu? Anh không nhìn thấy em nữa!
 - Em ở đây, đằng sau gò, em đang hái hoa.
 - Cẩn thận các tảng đá đấy... Lại đây... chúng ta đi tiếp... Lên cao thêm một chút nữa. Em sẽ được thấy những con đại bàng. Để những bông hoa đấy cho ngày mai. Đừng có mà hái tất.
- Chúng lại tiếp tục đi lên bãi chăn thả. Nơi Pierre thiết lập đại bản doanh và ở lại cả ngày với đàn dê nằm dưới chân những ngọn núi cao, dọc sườn dốc có những cây lãnh sam và bụi rậm mọc rải rác. Đỉnh núi trơ trụi và dốc đứng vươn tới trời. Heidi rất thích nơi đây.
- Mình ở ngay chân núi. - Cô bé nói.
 - Anh đi cất túi vào một cái hố, - Pierre nói, - vì gió có thể cuốn nó xuống

vực. Như thế thì thật tiếc.

Một khung cảnh bao la trải rộng trước mắt hai đứa trẻ. Thung lũng sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời và một dải băng hà như dâng cao tới trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Vậy nên phải hết sức cẩn thận. Không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng. Lũ dê lặng lẽ gặm cỏ và Pierre lăn ra ngủ.

Heidi không cho phép mình quá đắm đuối với tất cả những gì bao quanh, núi đá, bầu trời, hoa lá, dải băng hà, những cây lãnh sam, các con dê... Cô để chiếc tạp dề đựng đầy hoa dưới bóng một bụi cây. Sau đó cô giải khuây bằng cách tết các cọng cỏ và ngồi ngắm những con côn trùng chạy đi chạy lại xung quanh mình. Bỗng nhiên, một tiếng kêu làm cô rùng mình.

- Pierre! - Cô gọi. - Pierre, anh dậy mau, dậy mau. Một con chim lớn đang lượn trên đầu chúng ta. Em sợ lắm!

- Không việc gì phải sợ. - Pierre nói khi đã nhồm dậy. - Nó chỉ là một con đại bàng thôi mà. Em sẽ còn thấy nhiều con khác. Nhìn kia, nó lượn... Nó đã biến mất sau các mỏm núi.

- Nó bay đi đâu vậy? - Heidi hỏi.

- Bay về tổ.

- Chúng mình đến đây đi! Chúng mình đến đây đi!

- Không được! - Pierre nói. - Ngay cả những con dê cũng không lên đến đây được. Tổ nó cao lắm, và lại ông em không muốn em gặp phải một chút nguy hiểm nào.

Pierre đưa tay lên huýt gió và lũ dê, con nọ tiếp con kia, kéo đến vây quanh cậu. Một số con mồm còn ngậm đầy cỏ, các con khác giương đầu húc nhau. Heidi thích thú nhìn chúng và đến vuốt ve từng con một, để làm thân với chúng hơn. Trong lúc đó, Pierre chuẩn bị bữa ăn. Cậu nắm vú con Lili vắt lấy một cốc sữa tươi và gọi Heidi lại.

- Lại đây, đây là bánh mì và pho mát của em. Em uống sữa đi.

- Vâng, thích quá, rồi anh cho em một cốc nữa nhé. Nhưng để em chia bánh mì và pho mát cho anh.

Chưa bao giờ Pierre được ăn một bữa ngon như thế. Cậu cảm thấy bánh mì của Heidi ngon gấp mười lần bánh của cậu.

- Cảm ơn em. Ngon quá! - Cậu nói.

- Em thì uống sữa của con Lili, còn anh, anh uống sữa của con dê nào? - Heidi nói.

- Con chim ác là, - Pierre nói, tay chỉ vào một con dê lông đen trắng.

- Anh thuộc tên tất cả lũ dê à?

- Tất nhiên rồi!

- Nói cho em biết đi.
 - Con "Mụ béo Thổ Nhĩ Kỳ" hiểu chiến này, con "Chim kim oanh" dũng cảm này... Rồi con "Chim ác là" này, con "Món ragu trắng" ngon này...
 - Có phải con cứ kêu be be buồn bã không?
 - Phải, người ta đã bán mẹ của nó đi và nó rất buồn.
 - Tội nghiệp con dê bé nhỏ! Nó không có bà à?
 - Không. - Pierre mỉm cười trả lời.
 - Tội nghiệp con dê bé nhỏ! Lại đây, chị sẽ an ủi em! Chị sẽ chơi với em, làm bạn của em... Anh nhìn này, Pierre, nó hiểu đấy! Nó cọ người vào chân em và thôi không than vãn nữa.
 - Đúng thật!- Pierre nói sau khi đã chén xong.
 - Lili và Biquette là hai con đẹp nhất đàn.
 - Phải. - Pierre nói. - Chúng chỉ chọn những chỗ cỏ tốt nhất và không bao giờ đánh nhau với "Mụ béo Thổ Nhĩ Kỳ". Ông em chăm chúng lắm. Ngày nào ông cũng tắm cho chúng và cho chúng ăn muối, điều đó tốt cho chúng lắm.
- Chuồng dê của ông bao giờ cũng sạch sẽ. Đương nhiên là lũ dê phải khỏe mạnh rồi. Đúng lúc đó, Pierre nhận thấy con "Chim kim oanh" đang tới bên bờ vực đầy nguy hiểm.
- Nó ngã mất. - Cậu nói và xáp lại gần con vật bất cẩn, tóm lấy chân nó.

Nhưng cậu bị ngã lăn ra đất và con dê con, bất ngờ vì bị giữ lại, ra sức giãy giụa để thoát về phía trước. Pierre gọi Heidi lại trợ giúp vì con "Chim kim oanh" kéo rất dữ và cậu ta không thể đứng dậy được. Heidi nhanh chóng nhô một nắm cỏ non và chìa ra trước mõm con vật, nó yên tâm thôi giãy giụa. Pierre đứng dậy, dắt con vật liều lĩnh trở về đàn. Tại đây, cậu nhặt chiếc roi để cho nó một trận đòn đáng đời.

- Tao sẽ trừng trị mày. - Pierre nói, tay vung chiếc roi lên. - Mày đáng bị thế lắm!
- Đừng, Pierre, anh đừng đánh nó. Hãy xem nó đang run lên đây này!
- Phải dạy cho nó biết...
- Đừng, Pierre, em không muốn anh làm đau nó.
- Thôi được, Heidi, anh không muốn làm em buồn. Nó sẽ không bị trừng phạt, nhưng ngày mai, em lại cho anh một ít bánh mì và pho mát nhé.
- Rất sẵn lòng. - Heidi nói. - Nhưng anh, anh cũng không bao giờ được đánh con dê nào nữa đấy.
- Được rồi, Heidi. Anh sẽ nghe em. Suy cho cùng em có lý.

Mặt trời từ từ lặn xuống sau ngọn núi. Ngày đầu tiên của cô bé trên bãi chăn thả thế là sắp kết thúc, cảnh vật thay đổi màu sắc. Dải băng hà dưới kia như

bị những ngọn lửa đỏ dài đốt cháy, liếm láp hai bên sườn. Cây cối cũng vậy, chúng dường như đỏ rực lên trong ánh sáng của mặt trời đang lặn. Heidi không tin vào mắt mình nữa, cô bé lại càng sung sướng khi Pierre khẳng định với cô rằng cảnh thần tiên này ngày nào cũng lặp lại, khi thời tiết tốt.

Bọn trẻ gom lũ dê lại, chúng vừa chạy vừa kêu be be và làm cho những chiếc mõ kêu lanh canh nghe thật vui tai. Chòm râu cằm của "Mụ béo Thổ Nhĩ Kỳ" khiến Heidi rất thích thú. Cô bé đeo lại cái tạp dề nhét đầy hoa, nhặt lấy túi của Pierre và bắt đầu xuống núi. Cô như choáng váng vì không khí, ánh sáng và tất cả những gì đã xảy ra trong ngày. Cô mong chóng được kể hết tất cả cho ông. Cuối cùng, khi thấy ông đứng hút tẩu thuốc trước căn nhà gỗ, cô chạy vội về phía ông cùng với Lili và Biquette, chúng đang thềm được chén vốc muối nhỏ phần chúng.

- Mai em lại đi chứ? - Pierre hỏi.

- Vâng. - Cô bé nói.

- Vậy nhé, chúc ngủ ngon!

Heidi ôm cổ con "Chim kim oanh", con vật được cô bảo vệ, và nói:

- Mày ngủ ngon nhé! Ngày mai, chị sẽ ở bên em, chị sẽ thay thế mẹ em và em sẽ không buồn nữa.

Con "Chim kim oanh" nhìn Heidi trù mên và kêu be be như để cảm ơn cô. Cô bé lại gần ông.

- Ông ơi, cháu chỉ muốn được sống luôn trên ấy thôi. Núi và hoa đẹp ơi là đẹp! Cháu đã mang về cho ông những bông hoa vàng và xanh.

Và cô đặt chúng xuống bên ông. Nhưng cô bé mới thất vọng làm sao khi thấy chúng! Chúng gần như chẳng còn chút màu sắc nào và rũ ra, héo hắt, bông này dính vào bông kia.

- Hoa chỉ sống nhờ không khí trong lành và mặt trời. Một cái tạp dề không hợp với chúng.

- Cháu sẽ không bao giờ động vào chúng nữa... Ông ơi, tại sao đại bàng kêu to thế trong lúc lượn trên đầu chúng cháu?

- Ông sẽ trả lời cháu, sau khi cháu rửa ráy xong và chúng ta đi ăn.

Heidi đã rửa ráy xong. Nước lạnh đã xua tan mọi nỗi mệt nhọc và cô bé lại cảm thấy hoàn toàn sảng khoái khi ngồi vào bàn ăn bên cạnh ông, để thưởng thức món pho mát mà ông vừa hơ qua lửa cho cô. Cốc sữa bốc hơi nghi ngút khiến cô bé nhớ lại tất cả những con dê bạn cô, cô cảm thấy chúng thật đáng mến, đáng yêu.

- Giờ ông sẽ cho cháu biết vì sao con đại bàng lại kêu... Nó cười nhạo tất cả chúng ta, tất cả làng. Nó biết rằng con người không hề tử tế với nhau và nó nói với họ, theo cách của nó: "Giá mà các người làm như ta, giá mà các

người sống như ta, nơi cao vút, các người sẽ trở nên tốt hơn."

- Cám ơn ông, cháu sẽ không bao giờ quên điều ông nói... Vậy ra ông đã bỏ làng lên đây là để gần với đại bàng hơn?

- Có thể, Heidi bé bỏng của ông, ông sẽ nói cho cháu hay sau này, rất lâu sau này.

Nhưng cô bé còn rất nhiều điều muốn hỏi.

- Ông ơi, có phải núi cũng có tên không?

- Chính thế, Heidi. Núi nào cũng có một cái tên. Cháu chỉ việc tả chúng cho ông và ông sẽ nói cho cháu biết chúng tên là gì.

- Cháu đã thấy một ngọn núi giống như một pháo đài.

- Nó tên là Falknissur.

- Cháu đã thấy một sông băng đỏ rực lên.

- Đó là Casaplana.

- Tất cả đều cháy ở phía xa à?

- Không, không, cháu gái, không có đám cháy. Đó là do mặt trời lặn xuống, chiếu sáng các ngọn núi và dải băng. Đây là những tia đẹp nhất của ta, mặt trời nói với chúng, ngày mai, các bạn sẽ lại có những tia khác. Ta đi đây, nhưng ta sẽ trở lại.

Heidi vui hơn hở, cô bé cảm thấy như sống trong một xứ sở thần tiên: tất cả đều làm cô ngạc nhiên thần phục.

- Mong sao cho chóng đến ngày mai để lại được lên núi và ngắm mặt trời!

Cô bé còn ở lại một lát với ông, rồi đầu cô bắt đầu lắc bên này ngoẹo bên kia và cô nói ít dần đi, ông lão bế cô lên. Nhẹ nhàng và thận trọng, ông đưa cô lên vừa cõ đặt vào giường. Cô bé ngủ thiếp đi và trong giấc mơ của cô hiện lên nào là hoa, đại bàng, ánh sáng, những con dê và nhất là một con dê con có tên là "Chim kim oanh" luôn nhảy nhót quanh cô.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 3 --

Thăm nhà bà Pierre

Trong căn nhà gỗ trên núi Alpe, cuộc sống trôi đi êm ả, không có chuyện gì đáng nói. Ngày ngày, lại cũng vẫn những tia mặt trời ấy đến đánh thức Heidi trên vựa cỏ. Và cũng với cùng một niềm vui ấy cô bé chạy tới ôm hôn ông, đi rửa mặt, uống một hoặc hai bát sữa với một mẩu bánh mì mới nướng và đi theo Pierre bạn cô. Cậu đợi cô, đứng huýt sáo giữa đàn dê, sốt ruột nghe cô bạn nhỏ kể về một giấc mơ nào đó của mình. Nhờ không khí trong lành trên núi, Heidi sẵn chắc lại. Gió và nắng đã làm cô bé đen đi. Cô không ngớt miệng hát, vui vẻ như lũ chim trời. Thế rồi, ngày trở nên ngắn dần. Mùa đông khắc nghiệt đã điểm với những đám mây vần vũ và những trận cuồng phong ác liệt. Nhiều hôm, ông phải bảo Heidi:

- Hôm nay, cháu không lên trên núi với Pierre và đàn dê được. Gió có thể giật cháu ngã xuống một cái vực. Mà thiếu cháu thì ông biết làm gì? Pierre rất buồn phải qua ngày một mình trên núi. Cậu cảm thấy thời gian đi chậm vô cùng. Cậu không còn được hưởng bữa trưa hậu hĩnh và mặt khác, lũ dê đã quá quen với cô bé đến độ chúng không muốn leo lên cao nếu không có cô, và cậu phải vất vả gấp bội mới gom chúng lại được. Còn cô bé ở nhà làm gì? Đương nhiên là cô nghĩ đến con đại bàng, đến Pierre, lũ dê và những bông hoa. Nhưng Heidi không bao giờ buồn. Cô bé đi theo ông khắp nơi và hỏi ông hết câu này đến câu khác. Cô rất thích xem ông chạm trên gỗ những hình xinh xắn. Đôi khi, ông đưa dụng cụ cho cô bé và dạy cô đẽo những vật đơn giản mà sau đó ông sẽ làm nốt. Một hôm, ông

để cho cô bé một con búp bê con. Cô thích thú mặc quần áo cho nó bằng những đoạn ruy băng tìm thấy trong tủ. Sau đó, hai ông cháu ráp vải mẩu gỗ lại thành một chiếc giường cho nó. Heidi nhồi chiếc giường bằng cỏ khô và đặt nó bên cạnh mình trên vựa cỏ.

Cô bé đã có cả một sự khám phá khi xem ông làm pho mát. Ông nhào sữa đông cho nhỏ ráo nước, rồi đúc thành một khối hình tháp nhỏ và đem phơi trên những tấm vải sạch bong. Đương nhiên Heidi thích nhất là được nếm pho mát sau mỗi công đoạn chế biến.

Gió thổi mỗi ngày một mạnh. Gió rít như điên trên đỉnh ba cây lân sam già và cô bé rất thích nghe tiếng gió rít.

- Nghe như tiếng nhạc ấy, - cô nói, - một thứ nhạc bí hiểm.

- Đúng thế, - ông nói thêm, - nhưng nó báo cho biết rằng cháu sẽ phải đi giày, tất dài và mặc váy. Cháu xem Pierre đấy, sáng nào anh ấy cũng phải thổi phù phù vào tay.

Lần cuối cùng Pierre lên núi với đàn dê, cậu đã bị lạnh đến nỗi phải vào căn nhà gỗ vài phút để sưởi. Các ngón tay và đầu mũi của cậu đỏ tấy lên. Lili và Biquette mãi mới chịu rời chuồng. Heidi và ông không trông theo nhóm người và dê được lâu. Một làn sương mù dày đặc đã nuốt chửng tất cả. Một hôm tuyết rơi, ban đầu còn ít, chỉ đủ để phủ kín nốt những gì còn lại của cây xanh còn chưa bị tuyết phủ, sau đó những bông tuyết lớn bắt đầu rơi tiếp.

- Ông ơi, tuyết vẫn không ngớt. Tuyết lên đến ngang cửa sổ rồi. Chúng ta sẽ không thể mở cửa được và không ra ngoài được nữa. Ông ơi, tuyết sẽ phủ kín cả nhà chứ?

Thế là ông lấy xẻng và vun thành hàng chục đống tuyết trắng trước nhà. Đôi khi, vào giữa ban ngày, mặt trời xuyên thủng những đám mây. Cảnh vật trở nên huyền ảo. Tuyết ánh lên trắng xóa làm cho Heidi buồn phát khóc.

Nhưng cô bé lại quen ngay được, cô thích thú nằm tuyết thành những năm lớn và đắp một người tuyết. Cũng có lúc, cô nằm xoài ra, chân tay giang rộng để in hình mình lên tuyết. Nhưng rồi cô phải chạy vội vào bên lò sưởi, vì quần áo lạnh giá nhanh chóng làm cô cảm thấy không thể chịu đựng được. Cô những muốn được thử chiếc xe trượt tuyết tìm thấy trong vựa lúa, nhưng ông không chịu.

Một hôm, có tiếng ai gõ cửa. Đó là Pierre, khắp người cậu phủ kín tuyết và băng giá. Phải rất vất vả cậu ta mới vượt qua được chặng đường lên núi, nhưng cậu muốn gặp lại cô bạn nhỏ.

- Chào ông! Chào em! - Cậu nói và chìa ngay hai tay về phía ngọn lửa.

- Cháu không còn đàn dê nhỏ nữa hả. - ông nói. - Một chiếc bút chì đã thay thế chúng?

- Tại sao lại là một chiếc bút chì? - Heidi hỏi.

- Bởi vì Pierre phải tới trường vào mùa đông.

- Đúng thế. - Pierre nói.

- Trường là gì thế hả Pierre? - Heidi hỏi. -Người ta làm gì ở đây? Người ta thấy gì? Có vui không?

Pierre cứ phải trả lời mãi không thôi những câu hỏi mà cô bạn nhỏ đặt ra cho cậu, còn ông lão thì mỉm cười lắng nghe câu chuyện.

- Vì cháu là một ông tướng không quân, nên cháu sẽ ở lại với chúng ta. Cháu cần phải lấy lại sức.

Và ông đi lấy mỡ và một khoanh bánh mì lớn mời Pierre ăn. Cậu chưa bao giờ được nhận một thứ gì như thế, cho nên ăn rất hể hả. Trước khi đi, cậu bảo Heidi:

- Anh sẽ còn đến nữa, nhưng thế nào em cũng phải đi với anh đến thăm bà. Bà sẽ rất vui được em đến thăm.

- Em sẽ đi. - Cô bé nói, hết sức ngạc nhiên biết rằng có ai đó nghĩ đến cô.

- Tuyệt nhiều quá. - ông nói.

Cuối cùng, vào một ngày nắng lên, ông lão quyết định xuống làng. Ông quấn kín Heidi trong chiếc chăn của cô rồi đặt cô bé lên xe trượt. Còn ông cũng mặc nịch những quần áo ấm, và ngồi lên sau cô. Cỗ xe theo đường lao xuống nhanh hết cỡ. Hết lắc sang phải lại sang trái, Heidi nép chặt vào người ông, nhưng chẳng mấy chốc cô bé đã quen với tốc độ và những cú xóc. Cô bé phá lên cười ha hả và cứ thế suốt cho đến khi tới trước nhà Pierre, mũi đỏ tấy vì lạnh. Chặng đường chỉ kéo dài có mấy phút.

- Đây rồi, - ông nói, - cháu đã đến nơi. Bao giờ trời tối thì cháu về. Đi đường phải cẩn thận đấy.

Heidi gõ cửa rồi bước vào một căn phòng tối lờ mờ. Căn phòng rất lạnh. Ở cuối phòng có một cánh cửa nữa, Heidi lại đẩy tiếp, vì đây không phải là loại nhà gỗ của những người chăn gia súc, như căn nhà của Cậu Núi Alpe, với một phòng lớn duy nhất và vừa cỡ bên trên, mà đó là một căn nhà tồi tàn, tất cả đều bé tí và nghèo xác. Trong căn phòng thứ hai đó, cô bé thấy bác Brigitte, mẹ của Pierre bạn cô, đang ngồi khâu vá bên một cái bàn nhỏ, và trong một góc phòng, một bà cụ già lưng còng ngồi xe sợi. Cô bé đi thẳng đến trước cái xa và nói:

- Cháu chào bà ạ?

- Chào cháu. Có phải cháu sống với Cậu Núi Alpe không?

- Vâng, thưa bà. Chính ông đã đưa cháu đến đây, bằng xe trượt, người quấn chăn. Cháu đã được giữ ấm.

- Ông lão đã làm thế? Bà không thể tin được.

- Bà ơi, - Heidi nói, - cánh cửa nhà bà long hết rồi. Ông cháu sẽ sớm chữa cho bà. Cháu sẽ nói với ông.

- Có nhiều cái phải đóng đinh lại trong nhà này... Bà thì đã quá già rồi, Pierre còn quá bé, mà ... bà cũng không nhìn được nữa.

- Bà không nhìn được nữa? Bà không nhìn thấy gì nữa sao?

- Không, cháu gái ạ, bà bị mù.

Heidi òa lên khóc khi nghĩ đến nỗi bất hạnh của người bà tội nghiệp.

- Người ta phải làm cho bà thấy lại được. - Heidi vừa khóc vừa nói. - Cháu sẽ bảo ông để ông chữa cho bà. Cái gì ông cháu cũng làm được. ông sẽ đến chữa mọi thứ trong nhà đâu vào đấy.

Rồi cô bé bắt đầu kể về cuộc sống của mình với ông nội. Cô tả căn kẽ từng chi tiết căn buồng nhỏ nơi cô ngủ, không quên kho báu mới của cô, con búp bê tạc bằng gỗ. Cô cũng nói về những bữa ăn ông chuẩn bị cho cô. Cô kể tất cả những gì ông đã dạy cho cô biết về chim chóc, cây cối, núi non... Cô thuật lại kỹ lưỡng cách ông chăm chút cho những con dê như thế nào. Mỗi lời của Heidi lại làm cho hai người đàn bà ngạc nhiên, họ không thể nào tin được người đàn ông khó gần kia lại có thể đối xử trìu mến đến thế với cô bé mà ông mới được giao phó vài tháng trước đây.

- Nhưng con bé mới vui vẻ làm sao! - Bà cụ thốt lên. - Chả nhẽ có thể như thế được sao, với một người như Cậu Núi Alpe!

Vừa lúc đó, Pierre đi học về, cậu thật ngạc nhiên thấy Heidi đến chơi nhà mình.

- Sắp tới rồi. - Cô nói. - Em phải trở về đây.

- Pierre, cháu đi cùng em. - Bà cụ nói. - Nhất là, đừng để cho em bị lạnh đấy... Nó có khăn choàng không nh?

Lũ trẻ không phải đi xa. Mới ra khỏi nhà ít bước, Heidi đã trông thấy ông đến đón mình. Ông trùm kín cô bé bằng một cái túi và nói:

- Ông chúc mừng cháu, cháu đã nghe lời ông.

Mẹ của Pierre đã trông thấy tất cả và bác ta vội vàng thuật lại cho bà cụ biết Cậu Núi Alpe chăm sóc Heidi chu đáo như thế nào.

- Thế thì mừng quá. - Bà cụ nói. - Mẹ hy vọng cô bé sẽ còn đến nữa.

Vừa nhìn thấy ông, Heidi liền kể về tình cảnh khốn khổ của bà cụ mù lòa, tình trạng cũ nát của ngôi nhà. Tất cả chuyện đó làm cho cô buồn, nhưng cô tin rằng, ông, vốn là người rất khéo tay, tháo vát, ông sẽ sửa giúp được.

- Cánh cửa sổ vỡ hết cả. Mái thì dột. Rồi một ngày, có khi chỉ nay mai thôi, nó sẽ bị gió thổi tung... ôi ông! ông sẽ sửa lại cho họ nhé! Ông làm giỏi lắm mà, cháu sẽ rất tự hào!

- Thôi được!... Rồi ông sẽ đi... - ông nói.

Và cô bé nhảy nhót mừng rỡ. Hôm sau, cỗ xe chở cô bé lại đỗ lại trước nhà bà cụ.

- Cháu ngoan nhé. - ông dặn trước khi chia tay cô bé.

- Cháu chào bà! - Cô vừa bước vào vừa reo lên và ôm choàng lấy hai cánh tay đang chìa ra về phía cô. - Cháu còn rất nhiều chuyện để kể với bà. Bà sẽ có một niềm vui bất ngờ. Vừa lúc ấy, có những cú đập mạnh làm cho căn

nhà rung lên.

- Bà đã nói rồi mà, - bà cụ thốt lên. - rồi là đổ cả nhà!

- Không, không phải đâu! Bà đừng sợ! ông cháu đang sửa mái nhà và cửa sổ đấy.

Bác Brigitte, mẹ của Pierre chạy ra và quả thật thấy Cậu Núi Alpe đang đóng những chiếc đinh to lên tường và các thanh dầm.

- Cám ơn Cậu quá. - Bà ta nói. - Cụ tôi cũng xin cám ơn Cậu...

- Không sao, không sao! - ông lão đáp lại cộc lốc.

Và ông bắt đầu đóng, gõ mọi chỗ trong nhà. Khi mọi việc xong xuôi thì trời đã tối. ông trùm kín Heidi trong chiếc túi và cùng cô bé ra về.

Mùa đông chậm rãi trôi đi. Mỗi khi trời đẹp, cỗ xe trượt lại đưa Heidi đến chỗ bà cụ. Tính tình vui vẻ, nói như khướu của cô bé làm cho bà cụ mù lòa tội nghiệp cũng được khuây khỏa, những điều cô kể đem lại ít nhiều niềm vui cho bà, và thêm nữa, nhờ được Cậu Núi Alpe sửa chữa ngăn không cho gió lọt vào nhà, căn nhà cũng bớt lạnh đi nhiều. Nhưng Heidi vẫn buồn khi nhận ra rằng bà cụ sẽ không bao giờ còn có thể nhìn được gì nữa và cô dón cho bà mọi sự âu yếm. Khi Pierre ở trường về, cậu kể lại buổi học của mình nhưng không lấy gì làm phấn khởi. Trường học đối với cậu là một nhà tù, cậu thêm được sống những ngày đẹp trời và tận hưởng tự do trên bãi chăn thả. Tối đến, cậu lại đi cùng cô bạn nhỏ đến con đường nơi ông cô đang đợi. Còn bà cụ mù lòa thì không thôi hỏi bác Brigitte:

- Heidi trông như thế nào? Cô bé được mặc tốt chứ? Cô bé mạnh khỏe chứ?.

- Cô bé giống như một quả dâu tây. - Mẹ Pierre đáp. - Cô bé thật là hồng hào...

- Thế thì mẹ mừng quá! - Bà cụ nói. - Mong sao cô bé không bao giờ quên đường đến nhà chúng ta! Và mong sao Cậu Núi Alpe được ban phước lành! Giờ thì mẹ chẳng còn sợ gió nữa, mái nhà mình sẽ không bị tốc và cửa thì kín khít! Cám ơn! Xin cám ơn!

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 4 --

Cuộc ra đi vội vàng

Giờ đây, Heidi đã sắp tám tuổi. Đã hơn hai năm, cô bé không xa rời ngôi nhà của người ông và lúc nào cô cũng cảm thấy vui sướng. Mùa xuân, gió lùa qua cây cối, hoa lá, băng tuyết, đàn dê, tất cả đều hân hoan. Cô bé đã học được nhiều điều và giúp được ông trong phần lớn công việc. Một hôm,

Pierre, cậu bé chăn dê chuyển cho Cậu Núi Alpe một bức thư của ông giáo ở Dorfli. Heidi cần phải đi học.

- Ông ấy cứ việc đến! - ông lão trả lời. - Heidi sẽ không đi khỏi đây.

Mặt trời đã làm tuyết tan trên các ngọn núi. Khắp nơi, quanh căn nhà gỗ đã thấy hiện ra những vết xanh, và những cây giọt sữa phủ dày trên mặt đất. Tuyết rụng xuống từ những cành lãnh sam và cây lại kiêu hãnh vươn những cành xanh về phía mặt trời. Heidi, thích thú với cảnh thiên nhiên lại xanh tươi trở lại, vui đùa dưới những tán cây.

Một hôm, cô bé suýt nữa thì ngã vì hoảng sợ khi thấy một người đàn ông mặc tuyền màu đen tiến đến trước mặt mình. Người đàn ông nhận thấy vẻ sợ hãi của cô bé, thân mật nói với cô:

- Cháu đừng sợ, hãy đưa tay cho cha và nói cho cha biết ông cháu đâu?

- Ông ở trong bếp, ông đang đẽo thìa gỗ. - Cô bé trả lời.

Người đàn ông mặc đồ đen là ông mục sư già ở Dorfli, ông biết rất rõ Cậu Núi Alpe khi ông còn ở dưới làng. Ông mục sư bước vào căn buồng duy nhất của căn nhà gỗ, tới trước Cậu đang lúi húi làm, và nói:

- Chào ông láng giềng! Tôi đến nói chuyện với ông về cô bé mà ông đang trông nom. Cô bé cần phải đi học. Cháu bị chậm mất một năm rồi.

- Tôi không muốn cháu nó xa tôi.

- Nhưng nếu không được học thì cô bé sẽ ra sao?

- Cháu nó chả thiếu gì sắt. Cháu nó thích chơi với những con dê, ít nhất thì chúng cũng không dạy điều gì xấu cho nó cả.

- Tôi tin ông, nhưng cô bé cần phải đi học.

- Nó sẽ không đi... Làm sao ông có thể nghĩ, - ông lão nói, giọng run lên vì giận dữ, - rằng tôi sẽ để cho một đứa trẻ mảnh dẻ như thế xuống núi, tới một nơi phải đi mất hai giờ, trong suốt mùa đông băng tuyết, giá lạnh và gió bão. ông không nhớ sao, Adelaide mẹ nó đã từng bị rối trí, thậm chí còn bị chứng miên hành, và một sự gắng gượng như thế có thể sẽ có hại đối với con bé? Người ta cứ việc đến gặp tôi. Tôi có toàn quyền và rồi xem mọi người có bắt ép được tôi không.

- Có thể ông có lý. - ông mục sư nói thân mật. - Tôi thấy là ông rất yêu cô bé. Hãy làm cho cô bé những gì mà ông đã từng làm từ bấy lâu. Hãy xuống núi và trở lại sống với chúng tôi. Tại sao ông cứ cố chấp sống trên cao này, đơn độc và tức giận Chúa Trời và mọi người? Ngay đến ông còn có cơ nguy chết vì lạnh, nói gì đến đứa trẻ mảnh dẻ này...

- Tôi có đủ chăn ấm, - Cậu Núi Alpe nói, - và không thiếu gì củi giả. Mà ông

cũng thấy đầy. Cả một đồng củi đầy, lửa được đốt suốt mùa đông trong căn nhà của tôi. Với tôi thế là đủ. Những người ở dưới kia khinh bỉ tôi và tôi coi họ cũng rứa. Chúng tôi ai lo việc người nấy, như thế tốt hơn cho tất cả mọi người.

- Không, không, những gì ông nói về dân làng Dorfli là không công bằng, và tôi biết ông cần gì. - ông mục sư nói giọng chân thành. - Tin tôi đi, ông láng giềng, hãy làm lành với Chúa. Hãy xin Người cứu rỗi và tha thứ nếu như điều đó là cần thiết. Khi ấy, ông sẽ nhìn nhận con người theo một cách khác. ông sẽ lại sống vui vẻ với họ.

- Nói mãi cũng vô ích thôi, ông mục sư. Người ta sẽ không thấy tôi xuống làng và Heidi sẽ ở lại đây.

Đến đây họ chia tay nhau. Một lát sau, ông lão lại có một người khách mới. Lần này là dì Dete, trông cô ta thật bảnh bao với một cái váy rộng lòa xòa quét đất, đầu đội một chiếc mũ to kéch sù có cắm lông thú mà xem ra ông lão không coi ra gì. Cô ta nhận thấy vẻ rạng rỡ của cô cháu gái và chúc mừng ông lão.

- Cháu có một đề nghị rất hay với hai ông cháu. - Cô ta nói. - Heidi không thể sống suốt đời với Cậu được, phải không ạ? Cháu có quen với những người ở Francfort, họ có một đứa con bị liệt và rất muốn đón Heidi đến để chơi với con họ. Cháu nó sẽ được nuôi nấng như cô bé kia. Đây là một cơ hội duy nhất... Những người đó rất giàu có... Họ sẽ đỡ đầu Heidi.

- Hết chưa? - ông lão lạnh lùng hỏi. - Con bé sẽ không đi đâu hết.

- Nhưng đây là con chị cháu... Cháu có quyền đối với nó. Cháu sẽ đi thừa kiện và họ sẽ thấy là cháu có lý. Heidi không đi học, cũng chẳng đi nhà thờ... Mà tòa cũng đã biết nhiều chuyện về ông rồi.

- Đủ rồi... Nó sẽ đi nếu nó muốn, nhưng ta sẽ không bao giờ gặp lại nó ăn mặc lố lăng như cô.

- Cháu sẽ không rời bỏ ông! - Heidi thốt lên.

- Cháu nhầm rồi, Heidi, Francfort là một thành phố tuyệt vời và chẳng có gì ngăn cháu quay trở lại, nếu như cháu không thích ở đây.

- Ngay tối nay?

- Sao lại không! Nào hãy nhanh lên... Dì cháu mình phải đến Mayenfeld để lên tàu. Cháu hãy đi lấy quần áo và chúng ta sẽ đi!

Và thế là hai dì cháu lại đi trên con đường dẫn về làng Dorfli. Pierre không thể tin vào mắt mình khi thấy họ đi qua.

- Em đi đâu thế, Heidi?

- Tới Francfort, đó là một thành phố đẹp! Em sẽ trở về.

Pierre chạy đi báo với mẹ, bác ta hét bảo Dete đừng có mang cô bé đi.

- Cháu nó ở với Cậu Núi Alpe tốt thế mà! Cô hãy nhìn má nó mà xem!

Nhưng Dete linh vội đi như một kẻ tội phạm, nắm chặt tay cô bé kéo đi.

- Để cháu chào từ biệt bà đã, bà đang gọi cháu, cháu nhất định phải gặp bà! Nhưng người di không đồng ý, lấy cớ là họ phải đi mau để không bị chậm tàu. Cô ta ra sức làm yên lòng cô bé bằng cách kể ra những cái hay mà cô bé sẽ được thấy ở Francfort và bảo đảm rằng bất cứ lúc nào cô bé cũng có thể về với ông nếu như cô không thích ở lại. Cô cũng có thể mang cho bà một thứ gì đó mà bà thích.

- Cháu có thể mang gì cho bà cơ?

- Những chiếc bánh mì trắng nhỏ chẳng hạn, những chiếc bánh rất chi là mềm, - Dete nói, - bà chắc là khổ lắm khi phải ăn thứ bánh mì rắn đanh.

- Đúng đấy, - Heidi xác nhận, - bà vẫn thường cho Pierre phần bánh của bà vì chúng cứng quá. Thế thì mình đi nhanh lên, để ngày mai cháu có thể mang những chiếc bánh nhỏ về cho bà.

Cô bé chạy nhanh đến nỗi Dete, vì phải mang theo bọc quần áo, khăn khăn lắm mới theo kịp. Cô ta thở phào nhẹ nhõm vì đã tới những ngôi nhà đầu tiên ở Dorfli và nhờ đi nhanh như thế, cô ta sẽ không bị ai giữ lại. Tin truyền đi rất nhanh trong làng. Cô bé đã được giải thoát! Làm sao mà nó có thể ở lại trên ấy lâu như thế được? Thôi thì người ta tha hồ bàn tán. Từ hôm đó, Cậu càng có vẻ tức giận hơn bao giờ hết. Mọi người tránh xa ông khi gặp trên đường. Ai nấy đều sợ ông. Duy nhất chỉ có bà của Pierre là bên ông lão. "Ông ấy luôn luôn chăm sóc con bé chu đáo, - bà nói. - ông ấy có tấm lòng hiền hậu..." Nhưng không ai tin lời bà. Cái bà mù dờ ầy thì biết gì? Bà ta nên im đi thì hơn.

- Heidi đi rồi, ta chẳng còn thiết gì nữa. - Bà thở dài nói thêm. - Ôi giá mà ta còn được nghe tiếng cháu nó trước khi chết!.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 5 --

Thế giới mới

Cô bé tàn tật mà chúng tôi đã nói tới tên là Claire Gérard. Cô sống trong một tòa nhà sang trọng và không bao giờ rời khỏi chiếc xe lăn của mình. Một ông gia sư hàng ngày đến dạy cô học. Bà quản gia Rougemont, người từ lâu đã thay thế người mẹ quá cố của cô, điều hành ngôi nhà và chăm nom cô, vì

ông Gérard bố cô thường xuyên đi vắng. Bà quản gia là người nước ngoài, bà mang một cái áo cổ rộng trông rất khó coi và thích đội một chiếc mũ cao hình vòm. Khi Dete và Heidi tới nơi, họ đã không dễ gì gặp được bà Rougemont ngay. Anh xà ích Jean đưa họ đến gặp anh người làm Sébastien, anh này khuyên họ nên nói với Tinette. Tinette, cô hầu phòng đưa họ vào gặp bà Rougemont. Bà ta đứng dậy khi trông thấy họ và đến sát bên ngắm nghía cô bé rồi đây sẽ trở thành bạn của Claire. Heidi mặc chiếc váy đỏ và đội một cái mũ rơm. Thoạt nhìn bà quản gia không được hài lòng về cô bé.

- Cháu tên là gì?

- Heidi.

- Tên gì mà lạ!

- Tên thật của cháu nó là Adelaide ạ. - Dete nói. - Cháu Adelaide rất nhút nhát. Cháu nó chưa bao giờ xuống khỏi núi, nhưng rồi sẽ quen thôi, rồi bà xem!

- Nó có vẻ bé quá! Claire đã mười hai tuổi.

- Còn cháu tám tuổi ạ. - Heidi nói.

- Cháu đã đi học ở đâu?

- Chẳng ở đâu cả.

- Sao vậy, chẳng ở đâu à? Ít nhất, cháu cũng biết đọc chứ?

- Không ạ, hoàn toàn không.

- Ta không biết liệu có hợp với Adelaide không... Ta cứ tưởng một người nào khác cơ.

- Tuy nhiên, thưa bà, cháu nó đúng như những gì bà đã yêu cầu đấy ạ. Bà đã nói rõ là cần một bé gái không giống ai. Vậy nên tôi mới nghĩ đến đứa trẻ này, bởi vì một khi đã lớn thì trẻ con ở chỗ chúng tôi cũng lại giống như mọi đứa trẻ khác. Bây giờ tôi đang vội, ông bà chủ của tôi đang đợi. Nếu được họ cho phép, tôi sẽ trở lại xem mọi chuyện ra sao.

Nói rồi cô ta đi, nhưng bà Rougemont còn cố đi theo vì bà còn có nhiều điều cần phải hỏi cô. Trong lúc đó, Heidi, được Claire ra hiệu, tiến đến bên cô.

- Chị phải gọi em là gì? - Cô hỏi. - Heidi hay Adelaide?

- Em là Heidi.

- Chị sẽ gọi em là Heidi. Em có biết là em có mái tóc xoăn rất đẹp không?

- Vâng.

- Em sẽ thích ở Francfort chứ?

- Em không biết... Ngày mai em sẽ trở về để mang bánh mì trắng cho bà.

- Chị tin là em sẽ ở lại đây. Em sẽ học đọc. Khi người ta biết đọc, người ta sẽ thấy rất tự hào, chị bảo đảm với em đấy.

- Em chẳng hề muốn học.

- Ông gia sư rất tử tế. Ông ấy sẽ giải thích cho em mọi điều suốt hàng giờ liền, nếu thấy cần.

Khi bà Rougemont trở lại căn phòng - bà ta đã không theo kịp được Dete - bà ta rất bức là không thể thay đổi được chuyện đã rồi và buộc phải giữ Adelaide ở lại nhà. Bà chạy từ phòng học sang phòng ăn và trút mọi nỗi lên Sebastien, lúc đó đang trợn tròn mắt xem liệu mình có còn quên thứ gì cho bữa ăn không. Bà chất vấn:

- Anh vẫn còn chưa xong à? Liệu chúng ta có được ngồi vào ăn bữa tối nay không đây?

Rồi bà đi tìm Tinette, ra lệnh cho cô ta dọn buồng cho cô bé và lau bụi các đồ gỗ.

- Có cần thiết không ạ? - Cô hầu hỏi bằng một giọng nhạo báng muôn thuở. Sebastien đang ở bên Claire để đưa cô sang phòng ăn. Anh ta gập hai bên tay vịn của chiếc ghế đẩy. Heidi tò mò nhìn Sebastien và nói:

- Chú rất giống anh Pierre chần dê bạn cháu.

Bà Rougemont tái mặt lại. Đòi thuở nhà ai, một đứa trẻ lạ mà chưa gì đã chú chú cháu cháu với người làm!

Mọi người ngồi vào bàn ăn. Sebastien giới thiệu các món với Heidi, cô bé rút ngay một chiếc bánh mì trắng nhỏ vào sâu trong túi, rồi hồn nhiên bảo anh người làm phục vụ mình. Bà Rougemont đỏ mặt lên vì tức giận.

- Ta sẽ phải dạy cho cháu tất cả mọi phép tắc lịch sự, con bé thô lỗ này! - Bà ta nói. - Cháu không được nói với người làm, nhưng nếu như cháu bắt buộc phải nói với họ thì chỉ được phép gọi "Sebastien" hoặc "Anh", còn với Tinette thì gọi "Cô". Ta cũng sẽ bảo cho cháu biết ngủ dậy phải như thế nào, đi ngủ như thế nào, mở cửa như thế nào, nói năng như thế nào, giữ kẽ như thế nào...

Khi bà ta hỏi Heidi đã hiểu cả chưa và có nhớ được không, cô bé bị bệnh chỉ cho bà thấy Heidi đã ngủ mất rồi và phá lên cười. Bà Rougemont rất lấy làm bức mình, bà càng thêm tức tối trước cách cư xử của kẻ mới đến. Bà rung chuông mạnh đến nỗi cả Sebastien và Tinette cùng chạy vội tới. Heidi vẫn không dậy. Phải vất vả lắm mọi người mới đánh thức được cô bé tỉnh dậy để đưa cô về phòng ngủ của mình.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 6 --

Cuộc phiêu lưu đầu tiên trong thành phố

Sáng hôm sau, khi Heidi mở mắt dậy, cô bé không hiểu chuyện gì hết khi nhìn mọi thứ xung quanh mình. Cô giụi mắt, nhìn kỹ hơn và vẫn thấy cùng những thứ đó. Cô nhận ra rằng mình đã ngủ trên một cái giường lớn trắng toát đặt ở giữa một căn phòng rộng và cao. Ánh sáng lọt vào phòng qua những ô cửa sổ rộng có mắc ri đô trắng đẹp. Hai mảnh vườn trồng đầy những thứ hoa mà cô chưa từng thấy trong đời, trang điểm cho căn phòng thêm tươi vui.

- Mình ở đâu thế này, - cô bé tự hỏi. - trên một cái giường lớn mà mình không biết, trong căn nhà giàu có này mà mình chưa từng gặp, giữa tất cả những đồ đạc đẹp đẽ này?...

Cô nghĩ ngợi một lát, và dần dần nhớ ra.

- À, phải rồi! Mình đang ở Francfort, tại nhà cô gái tàn tật.

Cô vội vàng rửa ráy và mặc váy sống, rồi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Ôi chao! Cảnh vật thật khác xa với những gì cô vẫn thường nhìn thấy qua ô cửa sổ nhỏ từ căn nhà gỗ của ông... Nơi đây, trước mắt cô hiện ra chỉ toàn những bức tường và mái nhà, chỗ nào cũng rất những bức tường và mái nhà, không hề có đồng cỏ, không hề có một bông hoa. Heidi hiểu rằng mình cũng gần giống như một con chim rừng bị nhốt trong lồng. Phải nhận rằng chiếc lồng rất đẹp, nhưng dẫu sao nó vẫn chỉ là một nhà tù dát vàng. Làm thế nào để được thấy lại những cánh đồng cỏ?... Bỏ đi!... Nhưng đi lối nào?...

Heidi vốn tháo vát và chắc hẳn cô bé sẽ tìm được cách ra đi, và lại cô vẫn còn nhớ mang máng rằng mình đã đi qua những cánh đồng trước khi đến Francfort. Có thể những cánh đồng đó đang đợi cô ở đâu đó không xa, ngoài kia. Cô bước lại bên cửa, nhưng chưa cần chạm vào thì nó đã tự mở ra.

Người mở cửa là Tinette, chị ta chỉ nói độc một tiếng:

- Ăn sáng!

Heidi không hiểu rằng hai chữ gọn lỏn ấy có nghĩa là: Nào, Heidi, mọi người đang đợi em! Bữa sáng đã chuẩn bị xong. Cô bé ngồi lên một chiếc ghế và đợi... A, cô đã không phải đợi lâu. Bà Rougemont xuất hiện trong căn phòng và nói:

- Này, Adelaide! Cháu không biết là có ăn sáng sao? Nào, đi thôi, nhanh lên.

Heidi xuống phòng ăn và thật vui mừng gặp lại Claire mỉm cười với mình.

Nụ cười rạng rỡ của cô báo hiệu một ngày tốt lành và không nghi ngờ gì nữa, sẽ đầy ắp những điều thú vị. Heidi ăn phần bánh của mình, sau đó Sebastien đưa Claire sang một căn phòng khác.

- Cháu hãy ở lại bên Claire. - Bà Rougemont bảo Heidi. - Thầy giáo sắp đến ngay đây.

- Em rất muốn được nhìn các cánh đồng. - Heidi bảo Claire.

- Thế thì hãy nhìn ra bên ngoài ấy.

- Nhưng cửa sổ không mở!

- Em chỉ việc bảo Sebastien. Anh ấy sẽ mở.

Heidi sung sướng được biết rằng có thể mở cửa sổ để nhìn ra ngoài. Thế rồi Claire bảo Heidi kể cho nghe về những gì cô bé đã từng làm trước đây khi còn ở nhà. Heidi tả rất cặn kẽ về dãy núi Alpe, về những bãi chăn thả trên núi, những cây lãnh sam, những cái vực. Cô bé cũng kể cho Claire về ông ngoại, về bà của Pierre, về cậu bé chăn dê cùng đàn dê, và về căn lều gỗ. Đặc biệt cô luôn bị Claire chặn lại hỏi rõ thêm về các trò chơi trên tuyết và thú vui trượt dốc bằng xe trượt.

Sáng hôm ấy, ông gia sư không đến gặp cô học trò của mình ngay. Trước đó ông đã có một cuộc nói chuyện dài với bà Rougemont.

- Thay vì một cô học trò, ông sẽ có hai. - Bà bảo ông. - ông Gérard muốn thế, ông ấy, như ông thấy đấy, thường xuyên ở Paris.

- Được thôi, thưa bà.

- Ông Gérard muốn rằng hai đứa trẻ sẽ được đối đãi hết như chúng là chị em.

- Đúng thế. Claire sẽ có một cô bạn và như thế sẽ chỉ tốt cho việc học của tiểu thư.

- Tôi thì tôi không nghĩ thế. Adelaide là dân miền núi. Con bé không hề biết một tí gì, cả viết lẫn tính toán... Nó thực sự là một đứa trẻ hoang dã... Vì phép tắc lịch sự, thiết tưởng không nên nói thêm...

- Tôi sẽ làm những gì cần thiết.

- Theo tôi, giá như ông viết thư cho ông Gérard nói rằng sự có mặt của Adelaide là không cần thiết, có thể ông ấy sẽ gửi trả con bé về chốn cũ... Chắc chắn ông ấy sẽ nghe ông.

- Bà không phải lo lắng gì hết, thưa bà, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi muốn được tiến hành công việc với hai học trò... Hãy chờ đợi đôi chút trước khi viết cho ông Gérard.

Ông gia sư không bao giờ ra lời phán quyết trước khi xem xét mọi mặt của vấn đề. Ông cho rằng nếu một trong hai cô bé đã học được nhiều hơn, thì một sự dạy bảo tốt sẽ mau chóng giải quyết tình trạng mất cân bằng này. Thậm chí ông còn đồng ý dạy lại từ đầu. Bà Rougemont hơi phật ý và bà bỏ đi không nói thêm một lời.

- Được thôi, bà tự nhủ, nếu như ông Gérard đã muốn thế, Adelaide sẽ được đối đãi hết như con ông ấy. Rồi xem chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

Bà đang mải nghĩ thì bị đánh động bởi những tiếng rơi đồ loảng xoảng trong phòng học và tiếng réo gọi Sebastien đến giúp. Tức tốc bà chạy tới xem chuyện gì đã xảy ra. Sách vở, thước và bút chì vung vãi khắp sàn và một lọ mực bắn tóe những gì chứa bên trong lên nền nhà và thảm trải sàn. Heidi thì đã biến mất.

- Ra thế đấy!- Bà ta hét lên. - Tất cả đều nhoe nhoét mực. Đòi thuở nhà ai lại xảy ra chuyện này cơ chứ. Lại cái con ranh tai hại kia thôi.

Ông gia sư đứng dậy và cúi xuống xem xét thảm họa.

- Tôi đã bảo mà! - Bà Rougemont nói. - Và đây cũng mới chỉ bắt đầu.

- Heidi không cố ý làm thế đâu. - Claire nói.

- Nhưng con bé chạy đâu mới được chứ?

Heidi đứng trước cửa ra vào.

- Cháu cứ tưởng nghe tiếng gió thổi trên cây và cháu chạy ra xem...

- Cháu bé ngốc nghếch ạ, - ông gia sư nói. - cây mọc trên núi hoặc dưới thung lũng chứ. Hãy lại mà xem cháu đã gây ra những gì... Trong lúc học, cháu không được nhúc nhích, nếu không ta sẽ buộc cháu vào ghế.

- Cháu sẽ hết sức cố gắng. - Heidi hứa.

Việc dừng lại ở đó và ông gia sư ra về. Sau bữa trưa, trong lúc bà Rougemont nghỉ ngơi, Heidi được thả lỏng liền gọi Sebastien.

- Sebastien hoặc Anh ơi! - Cô bé gọi.

- Cô muốn bảo gì cơ, thưa tiểu thư? Tên tôi không phải là "Sebastien hoặc Anh".

- Có chứ, có chứ, mọi người đã bảo cháu gọi chú là "Sebastien hoặc Anh".

Còn về cháu, cháu không phải là tiểu thư, cháu là Heidi.

- Vâng, thưa cô. Cô muốn điều gì?

- Làm ơn mở cho cháu một cánh cửa sổ.

- Đây, thưa tiểu thư. Bây giờ, cô hãy trèo lên một chiếc ghế, cô sẽ thấy bên ngoài rõ hơn.

- Nhưng cháu chỉ thấy các bức tường và mái nhà thôi.

- Đương nhiên rồi, vì đây là thành phố mà.

- Thế nếu cháu sang một cửa sổ khác, cháu sẽ thấy những thứ khác chứ?

- Không, - Sebastien trả lời, - cảnh cũng vẫn hết như thế thôi.

- Thế phải đi đâu mới thấy các cây mọc dưới thung lũng?

- Chắc chắn cô sẽ thấy chúng từ trên tháp chuông.

Heidi nhón chân chạy xuống thang, mở cửa không một tiếng động và lên ra ngoài.

Từ trên cửa sổ, tháp chuông có vẻ như ở ngay trước mặt cô, và cô chỉ việc đi ngang qua là tới được. Ôi, té ra lại không phải như vậy.

Sau khi đi loằng quằng qua nhiều đường phố chính của Francfort, cô bé chẳng còn nhận ra gì với gì nữa. Cô sợ rằng những người qua đường, ai nấy đều có vẻ vội vã, sẽ không trả lời cô. Thế rồi cô thấy một cậu bé đeo một chiếc đàn ống Barbarie nhỏ và ôm một con vật lạ.

- Bảo cho tôi với, nhà thờ ở đâu? - Cô nói.

- Tôi không biết.

- Một nhà thờ có tháp ấy.

- À, phải! Tôi hiểu cô muốn nói gì rồi.
- Hãy chỉ đường cho tôi.
- Thế cô cho tôi cái gì?
- Bức ảnh mà Claire đã cho tôi hôm qua.
- Không.
- Thế thì hãy nói anh muốn gì?
- Hãy cho tôi tiền.
- Tôi không có.
- Nào đi. - Cậu bé nói.

Hai đứa trẻ đi dọc theo một đường phố lớn. Trên đường đi, Heidi hỏi cậu bé về cái vật lạ lưng cậu đeo trên lưng. Cô được biết rằng đó là một chiếc đàn ống Barbarie, nó phát ra âm thanh rất đẹp khi người ta quay tay quay. Chẳng mấy chốc hai đứa trẻ đã đến trước một nhà thờ có tháp cao.

- Làm sao tôi có thể vào được, các cửa đều đóng cả. - Cô bé hỏi.
- Tôi không biết.

Heidi nhìn thấy một cái chuông, cô bé giật dây chuông và nói với bạn đồng hành.

- Anh nhất định phải đợi tôi đây, để còn chỉ cho tôi đường về, đi một mình, tôi sẽ bị lạc mất.
- Thế cô sẽ cho tôi gì thêm để tôi đi cùng cô?
- Anh muốn bao nhiêu?
- Hai mươi xu.
- Rồi anh sẽ có. - Cô bé nói. - Tôi hứa với anh đấy.

Một ông già mở cửa và nhìn hai đứa trẻ về tức tối.

- Các cháu không được giật chuông. - ông ta nói. - Nếu không ta sẽ giận đấy.
- Chỉ những ai muốn vào thăm tháp mới được kéo dây chuông.
- Cháu muốn được lên tháp, thưa ông. - Heidi nói.
- Cháu? Để làm gì chứ?
- Để ngắm phong cảnh và cây cối.

Ông già nhún vai và định quay vào thì Heidi nắm lấy đuôi áo ông và nói:

- Chỉ một chút xíu thôi mà!

Trông cô bé dễ thương đến nỗi ông ta đành dắt tay cô dẫn lên tháp. Cô bé leo rất nhiều bậc thang và kết thúc cuộc leo trèo bằng một chiếc thang dựng.

Ông già xóc cô lên và nói:

- Cháu hãy nhìn qua ô cửa sổ này.
 - Cháu chỉ thấy các mái nhà và ống khói thôi. Cháu cứ tưởng được thấy những thứ khác kia. - Heidi buồn rầu nói.
 - Một cô bé ở tuổi này có thể muốn gì chứ? - ông già tự hỏi. - Nào, chúng ta xuống thôi và đừng bao giờ quay lại đây nữa. Cháu làm ta mất thời gian.
- Trong chái buồng của ông già, Heidi nhìn thấy một con mèo trong một cái ổ.

Nhận thấy cô bé, nó gầm gừ như cảnh báo cô chó có lại gần. Heidi sững người ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ thấy một con mèo nào to như thế. Trong ổ, con vật khổng lồ này còn có cả một gia đình gồm tám con mèo nhỏ kêu meo meo. ông bố thích thú thấy cô bé đứng há hốc mồm trước cảnh tượng lạ lùng này và bảo:

- Hãy lại xem những con mèo con. Có ta đi cùng, mèo mẹ sẽ không làm gì cháu đâu.

Cô bé lại gần ổ và thốt lên, hết sức vui vẻ:

- Ôi chúng xinh quá!

- Ta có thể cho cháu một con.

- Cho cháu á? Cho hẳn á? Ông tốt quá! Cảm ơn ông!

- Và nếu cháu muốn cả đàn, chúng cũng thuộc về cháu cả... Như thế ta đỡ phải giết chúng. Đó là một việc mà ta chẳng muốn chút nào.

- Trong nhà chúng cháu có chỗ cho chúng mà. - Heidi tiếp. - Và Claire cũng sẽ thích như cháu. Cháu có thể mang chúng đi chứ?

- Nhưng có quá nhiều con. Cháu hãy cho ta địa chỉ và ngày mai ta sẽ mang chúng lại, chắc chắn thế.

- Cháu ở nhà ông Gérard.

- Ta biết Sebastien... Cháu không phải là tiểu thư Gérard đấy chứ?

- Không, nhưng tuy nhiên ông cứ đến.

- Được, ta hứa.

- Cháu có thể mang hai con đi luôn hôm nay không? Cháu sẽ để chúng vào túi tạp dề.

- Xin cứ việc.

Cô bé vui hơn hở. Cô chọn một con màu hung và một con màu trắng đốm đen và đi tìm cậu bé đang đứng đợi bên ngoài nhà thờ.

- Bây giờ, anh hãy đưa tôi về nhà ông Gérard.

- Nhưng tôi không biết ông ấy sống ở đâu.

Cô bé giải thích cho cậu ngôi nhà trông như thế nào và từ cửa sổ ngôi nhà có thể nhìn thấy những gì, rõ ràng đến nỗi cậu bé nhạc sĩ vốn là người thông thuộc thành phố, nên cuối cùng cũng tìm ra được. Cô vừa giật chuông thì cánh cửa đã mở.

- Cô vào đi, nhanh lên! - Sebastien hét bảo Heidi đồng thời đuổi cậu bé đi. - Cô mau lên cho! Mọi người đang ăn! Muộn rồi và bà Rougemont tức giận đến nỗi tôi sợ bà ta đến nỗi tung mắt!... Mà, làm sao cô lại nghĩ đến việc bỏ đi như thế chứ!

Khi Heidi bước vào phòng ăn, cô bé cảm thấy rõ ràng không khí đang rất căng thẳng. Không ai nhìn cô và một bầu không khí âm lạnh khủng khiếp đè nặng trong phòng.

- Adelaide, ta sẽ nói với cô sau, nhưng ngay bây giờ ta cần phải nói để cô rõ

cô đã cư xử rất tệ, cô thực sự có tội vì cô đã dám cả gan bỏ nhà đi mà không xin phép và không nói lấy một tiếng, và, hơn nữa, cô đã lang thang trong thành phố đến tận tối. Cách cư xử của cô rõ thật là xấu không để đâu cho hết.

Thay cho lời đáp, một tiếng kêu phát ra:

- Meo!

Thế này thì quá lắm. Bà Rougemont suýt nữa thì ngất xỉu.

- Thế nào, ta nói với cô và cô lại dám nhạo báng ta!

- Meo! Meo!

Sebastien đặt vội chiếc đĩa đang cầm xuống bàn, và không nhin được cười ngặt nghẽo.

- Ra khỏi đây ngay! - Bà Rougemont thét bảo Heidi.

Cô bé vừa định tuân lời thì Claire bảo:

- Tại sao em lại kêu "Meo" làm cho bà quản gia tức giận? Thế là không tốt...

- Không phải em, chị Claire, những con mèo con đây.

- Mèo à! - Bà quản gia thốt lên. - Mèo! Cứu tôi với! Sebastien! Tinette! Hãy bắt lấy chúng và ném chúng ra khỏi cửa! Cứ nhìn những con vật ấy, những con vật kinh khủng ấy là ta không thể nào chịu được!

Và bà ta chạy biến vào phòng học, khóa trái cửa phòng lại.

- Sebastien, - Claire nói, cô đã bắt đầu chơi với một trong hai con mèo, - anh sẽ tìm được một chỗ để chúng tôi giấu những con mèo này mà không sợ bà quản gia biết chứ?

- Xin tiểu thư cứ yên tâm. - Sebastien nói, anh ta thật khoái trá vì những việc đã xảy ra và cho là sẽ còn có nhiều chuyện hài hước không kém.

Mãi đến giờ ngủ mọi người mới nhìn thấy bà quản gia.

- Những con vật kinh khủng ấy đâu rồi? - Bà ta hỏi. - Chúng đi xa rồi, hẳn vậy!

- Vâng. - Sebastien vừa đáp vừa nháy mắt với hai cô bé.

Bà quản gia có vẻ mệt mỏi vì bấy nhiêu nỗi xúc động. Bà trở về phòng mà không nói một lời. Chẳng bao lâu sau căn nhà đã chìm trong yên lặng. Mọi người đều ngủ, kể cả hai chú mèo con xinh xắn.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 7 --

Heidi phá vỡ sự tĩnh lặng trong nhà

Sáng hôm sau, khi chuông kêu, Sebastien biết đó là ông gia sư và anh ta vội

ra mở cửa. Chỉ một lát sau, chuông lại rung lên, và lần này thì Sebastien định ninh là ông Gérard đã trở về. Anh ta mới ngạc nhiên làm sao khi thấy một cậu bé ăn mặc rách rưới lưng đeo một cây đàn ông Barbarie!

- Tao sẽ dạy cho mày, đồ ranh con, - Sebastien nói, - tao sẽ sửa cho mày cái tội rung chuông nhà người ta mà không có lý do!

- Cô ấy đâu? - Cậu bé hỏi. - Cô bé ấy đâu?

- Hẳn là cậu muốn nói tiểu thư Claire! Thế cậu muốn gì tiểu thư?

- Cô ấy nợ tiền tôi.

- Cậu điên rồi, anh bạn. Làm sao cậu lại biết tiểu thư Claire?

- Tôi đã chỉ đường cho cô ấy, hôm qua.

- Cậu nói dối rồi. Tiểu thư Claire không thể ra ngoài được. Vậy thì cậu không thể đi cùng tiểu thư. Thôi đi đi!... Nếu không, liệu hồn!

- Tôi không nói dối, thưa ông... Cô ấy có mái tóc xoăn và mặc một cái váy nâu.

- A! Cậu muốn nói tới tiểu thư Adelaide, tới Heidi... Hãy đợi tôi ở đây, trong phòng chờ này. Khi tôi quay lại tìm, cậu sẽ chơi cho chúng tôi một bài...

Sebastien đi báo với Claire rằng có ai đó muốn gặp cô. Đây là một tin khác thường đến vào ngay giữa buổi học.

- Hãy để họ vào. - Cô nói.

Cậu bé nhạc sĩ không đợi đến khi có lệnh này. Cậu ta đã tự vào và bắt đầu chơi nhạc. Trong nỗi sợ phải nghe Heidi lúng búng đánh đàn khi cô cố gắng học, bà Rougemont bao giờ cũng tìm ra việc gì đó làm để ở lại trong phòng ăn. Khi những tiếng nhạc này bất ngờ lọt đến tai bà, bà tự hỏi không biết nó là từ ngoài phố hay là gần hơn. Bà không thể nghĩ rằng người ta lại dám chơi đàn ông trong phòng học. Tuy nhiên, bà vẫn muốn đi xem cho chắc. Khi bà mở cửa, bà sững sờ thấy một cậu bé rách rưới đang càn mẫn quay tay quay nhạc cụ của mình. Ông gia sư thì như muốn nói một điều gì đó, còn Claire và Heidi đang lắng nghe, vẻ mặt rạng rỡ.

- Đủ rồi! Đủ rồi! - Bà hét.

Tiếng hét của bà bị tiếng nhạc át mất. Bà định chạy tới chỗ cậu bé nhưng chân bà đụng phải một chướng ngại vật bất ngờ. Bà hãi hùng nhìn con vật khủng khiếp đang bò giữa hai chân bà: đó là một con rùa. Bà nhảy dựng lên như chưa từng thấy trong đời, la to hét cỡ:

- Sebastien, hãy làm cho cái trò nhạc nhieć này thôi ngay tức khắc.

Sebastien đã chứng kiến cú nhảy của bà quản gia và cười chảy nước mắt.

Rồi anh ta cũng kìm được và đi vào phòng. Bà quản gia ngồi xếp trong một chiếc ghế bành.

- Đuổi chúng đi! - Bà hét. - Thằng bé và con vật. Đuổi chúng đi!

Sebastien vẫn không thôi cười, dẫn cậu bé ra cửa và đưa tiền cho cậu.

- Đây! - Anh ta nói. - Chỗ tiền này là để trả công cậu, còn những đồng này là

để thưởng vì cậu đã cho chúng ta được một bữa đến vui.

- Xin đa tạ ông. - Cậu bé nói và ra đi..

Cậu vừa đi khỏi và mọi chuyện vừa trở lại bình thường trong phòng học thì chuông lại reng lên.

- Ra xem ai thế, Sebastien. - Bà Rougemont nói.

Khi Sebastien quay vào, anh ta báo:

- Người ta mang đến cho tiểu thư Claire một cái giỏ.

- Một cái giỏ! Cho tôi! ôi may mắn làm sao! Bảo họ đưa vào cho tôi mau lên!... Thưa ông gia sư, ông cho phép tôi mở chứ ạ?

- Tất nhiên rồi! - ông gia sư nói. - Sau đó chúng ta sẽ học tiếp và các em sẽ bớt bị sao lãng.

Ông vừa cho phép mở giỏ thì những chú mèo đã nhảy ra ngoài và bắt đầu chạy tứ tung. Chúng trèo lên ủng của ông gia sư, cắn quần áo ông, bám vào váy sống của bà Rougemont, leo lên hai cô bé đang sượng rơn, cào tất cả mọi người và kêu meo meo. Claire vui vẻ gọi Heidi lại và bảo cô:

- Em xem cái con đang nhảy kia, ôi! Nó mới xinh làm sao, và con kia nữa, trông ngộ nghĩnh chưa kia!

Heidi chạy theo lũ mèo khắp phòng và ông gia sư lúc thì nhắc bên chân này, lúc bên chân kia để khỏi bị chúng cào. Bà quản gia thì chỉ ngồi bẹp trong chiếc ghế bành, bà không dám đứng dậy vì sợ bị lũ mèo ủa tới tấn công. Bà hét gọi:

- Sebastien! Tinette!

Hai người nghe tiếng gọi thất thanh chạy lại và phải khá vất vả mới cho được tất cả lũ mèo vào lại giỏ. Vài phút sau, họ tìm được nốt hai người anh em của chúng mà Heidi đã đem về từ tối trước. Xin hãy tin tôi nếu bạn muốn, buổi học hôm ấy không ai phải ngáp cả.

- Hôm nay như thế là đủ. - ông gia sư tuyên bố.

Khi bà Rougemont biết được rằng lại vẫn Heidi là thủ phạm của tất cả những chuyện này, bà tức không để đâu cho hết. Bà cho gọi cô bé lên phòng làm việc của bà.

- Lại đây. - Bà nói. - Cháu xứng đáng bị một hình phạt nặng và cháu sẽ phải chịu. Ta sẽ nhốt cháu xuống dưới hầm, ở đó cháu sẽ kết bâu kết bạn với lũ chuột. Sau đó, cháu sẽ không bao giờ lại gây chuyện nữa.

- Không, không! - Claire nói dứt khoát. - Không thể phạt Heidi được. Hãy đợi ba về. Ba sẽ cho chúng ta biết Heidi có đáng bị phạt không.

- Được thôi. - Bà Rougemont lạnh lùng nói. - Có đợi thì con bé cũng vẫn sẽ lãnh đủ. Tôi sẽ nói với ông Gérard.

Hai ngày trôi qua mà không làm cho bà Rougemont nguôi ngoai. Claire thì dường như chưa bao giờ sung sướng đến thế. Cô rất thích thú khi thấy ông gia sư tìm hết cách để dạy Heidi các chữ cái. Khi ông so sánh một chữ nào

đẩy với cái sừng hoặc cái mỏ, cô bé tiếp thêm:

- Đây là con dê, đây là con chim bồ câu.

Heidi rất thích kể cho Claire về cuộc sống của mình với ông nội và bao giờ cô bé cũng kết thúc câu chuyện của mình với cùng một câu:

- Em sẽ sớm gặp lại ông. Em sẽ trở về ngày mai và đến cả nhà bà anh Pierre nữa.

- Hãy đợi ba chị về đã!

Và cô bé khốn khổ kiên nhẫn chờ. Cô còn tự an ủi mình bằng cách nghĩ đến niềm vui sướng hân hoan của bà khi cô mang đến cho bà những chiếc bánh mì nhỏ mà sáng nào và tối nào cô cũng thấy đặt cạnh đĩa của mình. Cô giấu kín chúng trong tủ quần áo của cô. Chỉ nhờ nghĩ đến thứ bánh mì đen mà bà phải ăn mới ngăn được cô bé khỏi ngoạm một miếng.

Trong lúc Claire nghỉ ngơi, Heidi ngồi trên ghế nghĩ ngợi. Bà quản gia đã cấm cô không được vào bếp nói chuyện với Sebastien. Cô cũng không bao giờ trò chuyện với Tinette, người vẫn coi khinh cô với cái lối của người thành thị đối với người nhà quê. Cô không được đi ra ngoài và từ trong ký ức, cô lại thấy mặt trời sáng tỏ trên núi Alpe, ba cây lãnh sam đằng sau căn nhà gỗ của ông... Mắt cô đã hơi ươn ướt. Nhưng rồi cô lại nghĩ đến niềm vui khi trở về. Mọi người đã hứa với cô rằng cô sẽ không ở lại Francfort lâu, nhưng dì Dete mãi vẫn không thấy đâu. Cô bé quyết định tự mình đi tìm ông, người ông già nua của cô. Cô với lấy chiếc mũ rom, gói quần áo lại thành một bọc, không quên mang theo những chiếc bánh mì trắng nhỏ cho bà. Đúng lúc ấy bà Rougemont bước vào.

- A! - Bà ta kêu toáng lên. - Mì lại định chuồn hả! Ta tóm được mì rồi!

- Không! - Cô bé nói. - Cháu không trốn đi, cháu trở về nhà mình.

- Ôi con bé bội bạc! Cháu không có tất cả những gì cháu muốn ở đây sao?

- Có, thưa bà, cháu có đủ mọi thứ.

- Vậy cháu muốn gây chuyện phiền hà cho ta sao?

-Ồ không! - Heidi nói và òa lên nức nở. - Cháu muốn gặp lại ông, bà, Pierre và lũ dê. Cháu muốn thấy lại mặt trời chiếu trên sông băng và đại bàng bay liệng. Vâng, cháu muốn về nhà vì chừng nào không có cháu, lũ dê con bị đánh đập, bà mong chờ cháu, Pierre không còn được ăn pho mát và cháu muốn thấy lại mặt trời chào tạm biệt núi khi lặn. Nếu đại bàng núi Alpe bay liệng trên bầu trời Francfort, nó ắt phải kêu vang lên rằng: có quá nhiều người sống chung đụng ở đây, rằng như thế là không tốt cho họ và tốt hơn là họ cũng làm như nó, đến sống trên núi cao, ở đó họ sẽ được sung sướng.

- Nhưng cháu điên mất rồi!... Sebastien! Hãy chăm sóc con bé này, nó bị mê sảng.

- Lại đây, tiểu thư, lại đây. - Sebastien nhẹ nhàng nói. - Tiểu thư đang bị phiền muộn... Hãy dừng cảm lên, tiểu thư sẽ thấy mọi việc sẽ ổn thỏa. Thôi

đừng khóc nữa... Hãy lại xem lũ mèo... Chúng thật ngộ nghĩnh.

Heidi đi theo Sebastien, nhưng cô bé bước đi buồn bã, đầu cúi thấp. Tối bữa ăn, cô bé không chịu ăn. Bà Rougemont không nói một lời, nhưng bà ta luôn nhìn sang ngang như thể sợ cô bỗng nhiên lại gây ra chuyện gì đó khác thường. Như thường lệ, cô bé lại cho chiếc bánh mì trắng nhỏ vào túi. Khi ông gia sư đến, bà Rougemont kể cho ông, có phần tô vẽ, chuyện gì đã xảy ra.

- Con bé này đầu óc lẫn lộn thật rồi. Cuộc sống mới này không thích hợp với nó. - Bà ta nói.

- Xin bà yên tâm, đầu óc cô bé hoạt động rất tốt. Cô bé rất thông minh. Chúng ta cần phải kiên nhẫn. Trong mọi trường hợp, tôi đoán chắc sẽ đạt được kết quả tuyệt vời.

- Cảm ơn ông, ông đã làm tôi hết lo. - Bà ta nói.

Nhưng buổi chiều, bà Rougemont khốn khổ suýt chút nữa thì lại ngất xỉu. Khi mở tủ Heidi, bà ta phát hiện ra một số chiếc bánh mì trắng nhỏ... Bánh mì trong tủ quần áo! Đời thuở nào lại có chuyện đó được!

- Tinette! - Bà gọi. - Thu tất cả những chiếc bánh mì này và mang đi, cả chiếc mũ rơm này nữa, nó làm cho Adelaide trông rõ thực nực cười.

- Ôi! Hãy để lại mũ cho cháu! - Cô bé van vãn. - Đừng mang những chiếc bánh mì đi, chúng là để cho bà, bà đã già lắm rồi. Bà đang mong cháu lắm... Cháu đã hứa với bà...

Nhưng bà Rougemont quyết không đổi ý và mệnh lệnh được chấp hành. Vừa khóc, Heidi vừa đi tìm Claire kể hết mọi chuyện.

- Chị sẽ cho em những chiếc bánh khác. - Claire dịu dàng nói. - Và chúng còn mới nguyên!

Lời hứa đó đã có tác dụng làm Heidi lau nước mắt.

- Em hãy tin ở chị. - Claire nói thêm. - Em muốn có bao nhiêu cũng được. Bữa tối, Heidi không muốn ăn một chút nào. Mắt cô bé đỏ hoe. Cô buồn rầu nhìn chiếc bánh mì trắng nhỏ ở bên cạnh đĩa mình, nhưng không dám lấy và giấu vào túi, như trước đây cô vẫn quen làm. Sebastien không rời mắt khỏi cô bé và kín đáo ra hiệu cho cô. Chú ấy muốn nói gì nhỉ? Buổi tối, lúc đi ngủ, cô đã có được lời giải thích, vì cô tìm thấy dưới chăn, chiếc mũ rơm mà Sebastien đã lấy lại được từ tay Tinette, khi bảo với cô ta rằng: "Đề đây tôi vớt cho". Mừng quá, Heidi giấu chiếc mũ vào ngăn tủ sao cho bà Rougemont không thể nào tìm ra nữa.

Heidi - Cô bé trên núi cao

Ông Gérard về thăm nhà

Hôm ấy, ngôi nhà ở Francfort nhộn nhịp hẳn lên. Người lên người xuống thang. Khắp nhà ồn ào và Sebastien và Tinette thì khuôn hết hộp này đến hộp khác. Có chuyện gì vậy? Ông Gérard về nhà và như mọi bận, ông mang theo rất nhiều đồ. Ông vào ngay phòng học để hôn cô con gái yêu. Khi ông tới, hai cô bé đang cúi xuống bên giỏ mèo con, miệng cười khanh khách. Claire lại càng sung sướng hơn khi cô nhìn thấy cha. Ông Gérard vui vẻ chào Heidi lúc ấy đang đứng lùi ra một bên.

- A! Đây là cô bé người Thụy Sĩ mà mọi người đã kể nhiều chuyện với ta.

- Vâng, thưa ông.

- Cháu mới xinh làm sao, cô bé! Cháu tên là gì?

- Tên thật của em là Adelaide, nhưng ba hãy gọi em là Heidi. - Claire nhanh miệng trả lời.

- Thế hả, vậy thì bắt tay cháu nào! Cháu ở với Claire tốt chứ?

- Vâng, thưa ông.

- Không cãi nhau bao giờ chứ?

- Không bao giờ, thưa ông.

- Đúng thế đấy. - Claire chêm vào. - Chúng con thân nhau lắm.

- Chị Claire tốt với cháu lắm. - Heidi nói.

- Thế thì bác rất hài lòng. - ông Gérard nói.

- Lát nữa khi ba ăn xong - mà sẽ hơi lâu đấy, vì ba đang đói meo - ba sẽ cho hai đứa xem ba đã mang gì về. Chúng ta sẽ cùng mở các gói quà.

Bà Rougemont đón ông Gérard trong phòng ăn. ông nhận ngay ra bộ mặt khó dăm dăm và vẻ kịch tính của bà ta khi bắt tay ông.

- Bà Rougemont, đã xảy ra chuyện tồi tệ gì sao trong thời gian tôi đi vắng? Cứ theo vẻ mặt bà, tôi phải tin là đã có một thảm họa làm rung động ngôi nhà.

- Chuyện khủng khiếp lắm, thưa ông Gérard.

- Bà nói đi. - ông trấn tĩnh nói.

- Chúng ta mong muốn cho Claire có một người bạn bên mình xứng đáng với tiểu thư, được dạy dỗ tử tế như tiểu thư, thế mà cái con bé người Thụy Sĩ mà người ta đưa từ vùng núi đến cho chúng ta không đáp ứng được chút nào hình dung của chúng ta.

- Chẳng hay bà nghĩ ở Thụy Sĩ chỉ có các thiên thần thôi sao?

- Không, thưa ông Gérard, nhưng chúng ta có quyền đòi hỏi một mức độ lịch sự tối thiểu, đôi chút giáo dục, ít nhiều hiểu biết... Với Adelaide, còn xa

chúng ta mới có được mong muốn này.

- Ô là là! Bà tả cho tôi con quỷ nhỏ nào thế?

- Xin thề với ông là như vậy!

- Tuy nhiên, Claire lại có vẻ rất thích cô bé!

- Giả như ông biết mọi chuyện, ông sẽ thấy là tôi có lý.

- Thôi được, tôi nghe đây, bà quản gia!

- Adelaide đã dẫn tới đây một nhân vật mà tôi khó có thể nói ra, và những con vật... Những con vật mà tôi ghét... Xin hãy tin tôi, con bé này không hợp chút nào với Claire. Nó sẽ ảnh hưởng xấu đến tiêu thư mất.

- Bà làm tôi lo ngại thật sự, bà quản gia, và tôi sẽ xem xét sự việc một cách cẩn kẽ.

Tuy nói vậy nhưng ông Gérard không có vẻ gì là tin lắm, và từ đáy lòng, ông tự hỏi liệu bà Rougemont có còn hoàn toàn minh mẫn không. Khi ông gia sư tới chào, ông Gérard mời ông một tách cà phê và nói:

- Tôi muốn nghe ý kiến thầy. Thầy nghĩ gì về cô bạn nhỏ của con gái tôi và câu chuyện về nhân vật lạ và những con vật kinh khủng là gì vậy?

Ông gia sư giải thích vòng vo mãi khiến ông Gérard chẳng hiểu gì hết.

- Nếu như tôi cần phải nói về bản chất của cô học trò mới của mình, - ông bắt đầu, - tôi cần phải lưu ý về thực tế là ở cô bé thiếu hoàn toàn sự phát triển hoặc, nói đúng hơn là sự giáo dục của cô bé đã bị chậm trễ do điều kiện sống tách biệt kéo dài ở trên núi...

- Xin lỗi thầy, - ông Gérard ngắt lời. - thầy nói dài dòng quá, xin thầy vui lòng nói ngắn gọn cho, cô bé đã mang những con vật gì vào nhà và thầy nghĩ gì về ảnh hưởng của cô bé đối với con gái tôi.

- Dù có thể nào thì tôi cũng không bao giờ muốn điều xấu cho cô bé, - ông gia sư lại tiếp, - ta có thể nói rằng sự thiếu giáo dục và hiểu biết ở cô bé là do cuộc sống phi văn hóa mà cô bé đã trải qua trước khi đến thành phố chúng ta, vốn...

Ông gia sư đã không kịp nói xong suy nghĩ của mình vì ông Gérard, nhận thấy ông ta lại bắt đầu đi xa đề, liền nói:

- Xin lỗi ông gia sư, không dám phiền ông nữa. Tôi cần phải đến với con gái tôi.

Ông tới chỗ Claire. Cô đang chơi với Heidi như thường lệ: Cả hai trò chuyện huyền thoại trông thật dễ thương và vui như Tết. Thấy ông Gérard, Heidi lễ phép đứng dậy.

- Cháu hãy đi lấy cho bác một cốc nước. - Ông Gérard nói.

- Nước mát lạnh ạ? - Heidi hỏi.

- Ừ, nước mát lạnh.

Ông làm thế chỉ cốt để tách cô bé ra. Rồi ông lại bên Claire và trịnh trọng nói:

- Claire, ba sẽ hỏi con mấy câu, con sẽ trả lời ba ngắn gọn, chân thành chứ?

- Vâng, thưa ba, con xin nghe.

- Cô bạn con đã mang những con vật gì vào nhà?

- Mèo ạ.

- Chỉ có mèo thôi à?

- Và một con rùa của cậu bé chơi đàn ống Barbarie. Bà Rougemont sợ chúng lắm.

- Chỉ thế thôi à?

- Vâng, thưa ba, chỉ thế thôi ạ.

- Hãy nói cho ba biết, con có muốn xa Heidi không?

- Ôi không! Thưa ba, đừng gửi trả em về! Nếu phải xa em, con sẽ buồn lắm. Em kể cho con nghe nhiều chuyện hay và có em bên mình, con thấy thời gian trôi mau.

- Tốt lắm, tốt lắm! - ông Gérard nói khi Heidi quay trở lại với một cốc nước.

- Vẫn còn mát lạnh. - Cô bé nói. - Cháu ra giếng lấy và gặp một ông có tuổi, ông ấy hỏi cháu là ai và cháu đi lấy nước cho ai. Khi cháu nói tên ông, ông ấy bảo cháu chuyển lời chào của ông ấy tới ông. Ông ấy còn nói rất mừng được biết ông về.

- Cháu giải thích giỏi lắm! - ông Gérard nói. - Nhưng ông có tuổi ấy có thể là ai vậy?

- Ông ấy có mái tóc bạc trắng. - Heidi nói. - Ông ấy đeo một sợi dây chuyền vàng và chiếc gậy của ông ta có tay cầm là một đầu ngựa được chạm trổ.

- Đó là ông bác sĩ! - Claire reo lên.

- Đúng thế! - ông Gérard nói. - Chính ông ta.

Ông Gérard, giờ đã hoàn toàn yên tâm về sự thông minh và lòng tử tế của người bạn đã được lựa chọn cho con gái mình, quyết định chia các gói quà mà Sebastien vừa đem vào trong một cái giỏ lớn. Heidi chưa bao giờ được nhận một món quà thực sự. Với cô bé, được mở tất cả các gói quà đầy màu sắc, được buộc bằng những dải ruy băng xinh xắn là cả một điều kỳ diệu. Trong gói quà dành cho mình, cô bé nhận được một con búp bê có mái tóc dài màu hung vàng, mặc váy màu xanh da trời và quàng một chiếc khăn sẫm màu hơn. Mãi cô mới dám lấy búp bê ra khỏi hộp. Claire sung sướng nhận được một chiếc vòng bạc xinh xắn, có khắc những chữ cái đầu tiên của tên cô và một cuốn sách lớn có minh họa các hình ảnh của Paris, nơi cha cô thường hay trú ngụ nhất. Ông Gérard tả cho hai cô bé về thành phố lớn này. Heidi không thật sự muốn đến đấy. So với những bồn hoa bao quanh một số tòa nhà, cô thích những cây báo xuân và long đorm ở vùng núi của cô hơn. Nhưng tất cả tấm lòng trìu mến của ông Gérard đã làm cô bé phấn chấn được đôi chút. Cô gần như cảm thấy sung sướng khi trở về phòng mình, tay ôm con búp bê xinh đẹp.

Buổi tối, ông Gérard tuyên bố với bà Rougemont rằng cô bé Thụy Sĩ sẽ không đi khỏi nhà, rằng Claire rất quý cô bé và nếu phải xa rời người bạn mới của mình thì điều đó có thể sẽ rất hại cho cô.

- Vả lại, - ông nói tiếp, - tôi đã hỏi chuyện Heidi và tôi không thấy có điều gì bất thường ở cô bé, ngược lại, cô bé còn làm cho tôi thấy rằng đó là một đứa trẻ rất dịu hiền và lành mạnh.

Bà Rougemont không nói gì nhưng rõ ràng những điều ông Gérard nói không làm bà thích thú chút nào.

- Sắp tới, - ông tiếp tục nói, - mẹ tôi sẽ đến ở với chúng ta một thời gian. Cụ là người rất có trách nhiệm và chắc chắn sẽ đỡ cho công việc của bà được nhẹ bớt.

- Vâng, thưa ông Gérard. - Bà Rougemont chỉ còn biết trả lời thế.

Ông Gérard chỉ ở lại Francfort hai tuần. Công việc lại đòi ông trở lại Paris. Claire rất thất vọng khi biết lại đến lúc phải xa cha và cô khóc đầm đìa nước mắt.

- Bình tĩnh lại nào con - ông ôm con nói. - Ba sẽ sớm trở về và cho tới lúc đó, con sẽ được đón bà đến thăm.

Ông Gérard mới đi được một ngày thì đã có tin báo là bà cụ đến. Claire đã kể lại cho Heidi về bà mình nhiều đến nỗi cô bé ngỡ rằng mình đã biết bà từ lâu lắm rồi và bà cũng gần như là bà của cô. Nhưng đã có bà Rougemont nhắc cho cô hiểu đúng sự việc.

- Nhất là, bà ta nói với cô bé, đừng có nghĩ đây là bà mình. Cháu không được gọi cụ là "bà", mà phải nói "thưa cụ".

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 9 --

Người bà thứ hai

Mọi người nóng lòng chờ đợi bà của Claire. Đây là một nhân vật quan trọng mà mọi người sắp tiếp đón. Sebastien xếp ghế ở tất cả các phòng, để cụ có thể ngồi khi nào cụ muốn. Tinette lo tắm tấp và choàng một cái khăn trắng toát. Bà Rougemont, ghen tức vì bà cụ đến sẽ tước mất sự toàn quyền của mình, đâm ra xét nét tẻ. Từ tầng thượng đến tầng hầm, bà ta vạch vòi bất cứ sự thiếu hoàn hảo nào, nhieác mắng người làm để cho mọi người hiểu rằng bà ta vẫn còn nguyên quyền hành và bà của Claire sẽ không phải là chủ nhân duy nhất của ngôi nhà.

Hai cô bé, lòng đầy háo hức, mỗi lúc một thêm bồn chồn khi cái ngày trọng

đại đang tới gần. Cuối cùng, buổi sáng bấy nhiêu mong đợi rồi cũng đến. Khi mọi người nghe thấy tiếng xe, Sebastien và Tinette vội vàng chạy xuống đỡ bà cụ và mang đồ của bà lên.

- Đi vào phòng của mình đi. - Bà Rougemont bảo Heidi. - Và hãy đợi cho đến khi được gọi, vì cụ Gérard muốn gặp riêng cháu mình.

Heidi thất vọng tuân theo và nhẫn nại chờ được gọi. Cô bé nhân lúc ngồi chờ nhẩm lại tất cả những gì mọi người bảo mình phải làm hoặc không được làm trước mặt bà cụ. Rốt cục, Tinette cũng đã đến gọi cô, với bộ mặt rầu rĩ cố hữu.

- Cô xuống đi. - Chị ta bảo. - Mọi người đợi cô trong phòng học.

Heidi, hết sức xúc động, được cụ Gérard tiếp đón ân cần.

- Cháu lại gần đây.

- Cháu chào cụ ạ. - Heidi nói.

- Ta không phải là "cụ", - bà cụ nói, - hãy gọi ta là "bà" giống như Claire.

Heidi ngấm bà không biết chán, bà mới khác bà ở trên núi Alpe làm sao.

Mái tóc bạc trắng của bà trùm một chiếc mũ không vành bằng lụa đen. Cặp mắt xanh của bà nhìn thật hiền từ và xung quanh bà phảng phất mùi hương viôlét.

- Cháu tên là gì, cô bé? - Bà cụ lại hỏi.

- Cháu tên là Heidi, nhưng ở đây cháu phải trả lời khi mọi người gọi là "Adelaide". Cháu không sao quen được và bị mọi người mắng luôn.

- Con bé cần một cái tên mà tất cả mọi người đều có thể gọi được. - Bà Rougemont nói.

- Không! - Cụ Gérard nói. - Nếu cháu nó tên là Heidi, thì cần phải gọi cô bé là Heidi.

Thế rồi bà cụ phúc hậu lấy từ trong túi một chiếc hộp các tông màu trắng, mở ra và cho hai cô bé háu ăn chọn những chiếc kẹo sôcôla xinh xắn bọc giấy bạc. Bà Rougemont không giấu nổi vẻ bối rối, vẻ bối rối của bà càng tăng lên khi bà nhận thấy Heidi gọi cụ Gérard là "bà" và bà cụ đối xử với cô như với Claire.

Cụ Gérard mặc dù tuổi đã cao nhưng rất quyết đoán. Bà không bao giờ thay đổi quyết định của mình. Bà thấy tất, nghe tất và hiểu tất cả mọi chuyện và trong ngôi nhà của con bà không có gì là bí mật đối với bà. Một hôm, khi Claire đã ngủ rồi, bà lão trở dậy và đi tới chỗ bà Rougemont.

- Heidi đâu rồi? - Bà hỏi.

- Nó đang ngồi trong một căn phòng dành riêng cho nó. - Bà Rougemont nói. - Cụ có thể yên tâm là ở đó nó không thể làm chuyện gì bậy bạ. Và lại nó chẳng có sở thích gì. Xin thú thực với cụ rằng đôi khi nó nghĩ ra những trò không ra làm sao cả.

- Tôi cũng sẽ phản ứng như con bé. - Bà cụ nói trước sự sùng sốt của bà

Rougemont. - Nếu như người ta nhốt tôi trong một căn phòng. Thôi đi, việc này không thể kéo dài thêm, hãy cho người đi gọi con bé. Tôi có mấy cuốn sách cho nó đây, chắc chắn nó sẽ thích.

- Sách! - Bà Rougemont thốt lên. - Tôi xin đoán chắc với cụ rằng con bé sẽ chẳng biết làm gì với chúng cả. Nó không biết đọc và cũng không muốn học. Tôi thấy thương cho ông gia sư mất công vô ích nhồi vào đầu nó những chữ cái sơ đẳng.

- Thế thì lạ thật. - Cụ Gérard bình tĩnh nói. - Tôi thấy Heidi không có gì khác những đứa trẻ cùng tuổi cả. Vả lại nếu con bé không biết đọc thì cũng chẳng sao, nó sẽ thấy thích thú khi xem hình ảnh.

Bà Rougemont không còn biết nói gì và bà ta đành đứng im vì cụ Gérard đâu có bao giờ thay đổi quyết định của mình. Cụ muốn tự mình tìm hiểu xem Heidi có thể làm được những gì mà không hỏi ý kiến ông gia sư. ông này bao giờ cũng giải thích lòng vòng và điều đó không làm cụ thích vì cụ chỉ muốn cho mọi việc rõ ràng, đơn giản.

Khi Heidi đã ở trong phòng cụ Gérard, cô bé không khỏi thốt lên thán phục trước những hình ảnh mà cụ chỉ cho cô. Bỗng nhiên, không rõ nguyên do, cô òa lên khóc.

- Cháu sao thế? - Cụ Gérard hỏi, ngạc nhiên hết đổi. - Tại sao cháu khóc. Cụ nhận thấy cô bé đã ngẩng nhìn hình ảnh một cánh đồng với những con dê. Người chăn dê đứng giữa đàn và, ở đằng xa, mặt trời đang lặn.

- Hẳn rồi, - bà cụ nói và âu yếm nắm tay cô bé, - hình ảnh này đã làm cháu nhớ tới ai đấy và điều gì đấy.

- Vâng, - cô bé thú thực, - cháu nhớ tới núi Alpe, lũ dê, ông cháu và anh Pierre chăn dê.

- Đừng khóc nữa cháu, - bà cụ tiếp, - bà sẽ kể cho cháu câu chuyện ghi dưới hình. Chuyện hay lắm cơ.

Thế là cô ngồi lên một chiếc ghế đầu bên chân bà nghe bà bắt đầu câu chuyện. Bà đọc chậm rãi và thỉnh thoảng lại vuốt mái tóc xoăn của cô bé thính giả. Rồi bà bảo cô miêu tả các hình ảnh và nhân vật hỏi cô bé đôi điều về cuộc sống của cô trước khi tới Francfort. Nhờ đó bà đã tự hiểu ra nỗi nhớ quê hương xứ sở của cô bé sống trên núi cao và những khó khăn của cô khi phải thích ứng với cuộc sống thành thị. Bà còn muốn tìm hiểu thêm.

- Thế cháu đã học được gì từ ông gia sư?

- Chẳng gì cả. - Heidi đáp. - Cháu không thể học được gì.

- Sao lại thế được? Những đứa trẻ khác đều biết đọc biết viết cả.

- Khó lắm ạ. Cháu giống anh Pierre... Anh ấy cũng vậy, chẳng biết gì hết.

- Bà không biết Pierre, nhưng bà nghĩ là cháu cần phải tập trung chú ý khi nghe giảng.

- Cháu chẳng bao giờ học được gì đâu. - Heidi nói.

- Cháu nghe đây, - bà cụ nói, - cho tới bây giờ cháu vẫn cho là mình không hơn được Pierre, nhưng điều này sẽ thay đổi. Cháu phải tin bà, cháu có thể học đọc rất nhanh và khi đó cháu sẽ biết được phần tiếp theo của câu chuyện về người chăn dê và đàn dê. Cháu cũng sẽ khám phá ra rất nhiều nhân vật khác, đủ mọi vùng đất và chuyện lạ. Cháu có thích thế không, Heidi?

Mặt cô bé chợt sáng lên: Cô vừa nhớ tới người bà kia của cô và niềm vui mà bà sẽ

có được khi nghe cô đọc đủ mọi thứ chuyện lạ và hay. Cô sung sướng thốt lên:

- Ôi! Cháu muốn biết những chuyện đó lắm ạ!

- Rồi xem, cháu sẽ tiến bộ. Nào bà cháu mình đi gặp Claire nào.

Từ hôm Heidi muốn trở về nhà và bị bà Rougemont ngăn cấm, cô bé hiểu ra rằng cô sẽ còn phải ở lại Francfort lâu, rất lâu là đằng khác, và cô không thể ra đi khi nào cô muốn, như dì Dete đã hứa. Cô hiểu rằng ông Gérard, bà cụ và Claire cũng sẽ coi cô là một đứa bội bạc và vô ơn nếu như cô cứ nhất định muốn đi. Cô sợ rằng một khi nói ra mong muốn của mình được trở về căn nhà gỗ, bà sẽ không còn trìu mến cô nữa mà cũng sẽ trở nên xét nét như bà quản gia. Nhưng trong lòng cô nổi nhớ quê hương xứ sở ngày một thêm sâu nặng. Cô bé gần như không ăn gì nữa và càng ngày càng trở nên xanh xao. Nhiều tối, cô không thể ngủ được vì vừa còn lại một mình, cô lại thấy hiện lên sống động trước mắt mình dãy núi Alpe, những tia nắng mặt trời, các đỉnh của ngọn núi Falkniss và dòng sông băng Casaplana nhuộm ánh hồng. Buổi sáng cô thức dậy để được chạy nhảy trước căn nhà gỗ, nhưng luôn phải thất vọng khi thấy mình nằm trên chiếc giường trắng toát ở Francfort. Cô vùi đầu dưới gối và cay đắng khóc thầm. Một hôm, bà bất chợt thấy cô bé khóc.

- Cháu lại đây với bà. - Bà nói. Và cô bé theo vào phòng bà.

- Cháu đang có điều phiền muộn, bà đã thấy rõ. Cháu đừng giấu bà. Cháu biết là bà rất yêu cháu.

- Vâng, cháu biết ạ, nhưng cháu không thể nói ra được.

- Với bất cứ ai?

- Vâng, với bất cứ ai.

- Ngay cả với Claire.

- Vâng, cháu không thể nói gì với Claire.

- Tuy nhiên cháu cần phải làm vơi bớt nỗi lòng. Khi người ta buồn, cần phải nói ra nỗi khổ của mình với một ai đó! Cháu hãy cầu Chúa, nếu như cháu không có ai để tâm sự!

- Vâng, cháu sẽ cầu Chúa. Cháu đã từng làm như vậy với bà trước đây của cháu, nhưng khi ấy đã lâu lắm rồi khiến cháu không còn nhớ nữa.

- Cháu hãy nói với Người một cách đơn giản những nỗi khổ và mong muốn

của cháu, Người sẽ giúp cháu điều mà cháu không dám nói với ai.

- Cháu có thể cầu xin Người mọi điều?

- Tất nhiên rồi. - Bà cụ nói.

Cô bé trở về phòng mình và cụ Gérard tốt bụng để yên cho cô được thoải mái.

Ít hôm sau, ông gia sư xin được gặp cụ Gérard. ông có vẻ rất nghiêm túc và dường như đang nắm giữ một tin khác thường.

- Mời thầy ngồi. - Cụ Gérard nói. - Tôi rất mừng được gặp thầy. Hy vọng thầy không đến báo cho tôi một tin gì xấu chứ?

- Không, thưa cụ, không có gì nghiêm trọng, suy cho cùng, tuy nhiên tôi thấy thật bối rối.

- Hãy nói đi, ông gia sư, hãy nói đi. - Cụ Gérard yêu cầu vì biết rằng ông gia sư là người rất hùng hồn và không bao giờ nói thẳng vào vấn đề cả.

- Tôi chưa từng thấy, trong cuộc đời dạy học của mình... - ông bắt đầu nói kể cả.

- A! Tôi đoán ra rồi. - Cụ Gérard nói. - Cô bé Heidi của chúng ta đã đọc được phải không?

- Đúng thế, thưa cụ. - ông gia sư thốt lên, hoàn toàn ngạc nhiên về sự sáng suốt của bà cụ.

- Một tin tuyệt vời!

- Cụ biết là Heidi không tài nào nhớ được các mặt chữ...

- Thầy vẫn luôn cho tôi biết.

- Tôi đã làm hết khả năng trong suốt hàng giờ liền. Tôi đã đầu tư biết bao kiên nhẫn và độ lượng để gây sự chú ý cho cô bé và tác động lên trí nhớ của cô...

- Tôi rất cảm ơn thầy về điều đó.

- Thế mà hôm nay, khi mà không ai có thể ngờ, Heidi bỗng dưng đọc trôi chảy...

- Đọc trôi chảy?

- Vâng, thưa cụ, bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy ngạc nhiên. Heidi đọc như một người lớn vậy. Tôi không thể hiểu được gì cả.

- Quả là một việc lạ.

- Có thể nói là phi thường.

- Phải lắm, phải lắm. - Cụ Gérard tiếp. - Suy cho cùng thì phương pháp dạy học của thầy đã thành công vì nhờ thầy mà chúng ta mới có được kết quả tuyệt diệu này.

- Cảm ơn cụ. - ông gia sư nói và khiêm tốn nhìn xuống, lòng đầy tự hào.

- Và bây giờ, - cụ Gérard nói, - chúng ta mong rằng sự tiến bộ của cô bé sẽ được tiếp tục. Ông hiểu tôi vui như thế nào rồi đấy, vì tôi rất quan tâm đến cô bé và muốn giúp đỡ cháu nó. Rồi chúng ta sẽ thấy. Tôi đang nóng lòng...

Cụ Gérard mở cửa phòng không một tiếng động. Heidi và Claire đang ngồi quay mặt vào nhau. Heidi cúi đầu cố đọc thật trôi chảy. Cô bé vẫn còn phải dừng lại trước một số từ, nhưng càng say sưa với câu chuyện, cô đọc càng có vẻ lưu loát hơn. Hai cô bé trông thật rạng rỡ. Cụ Gérard đứng nhìn xúc động, rồi lui đi cũng lặng lẽ như lúc cụ đến.

Một bất ngờ đã chờ sẵn Heidi vào bữa tối. Một cuốn sách tuyệt đẹp được đặt bên bộ đồ ăn của cô. Heidi nhìn cuốn sách mà không dám chạm vào.

- Của cháu đây. - Cụ Gérard nói.

Heidi lật mở và ngắm nhìn những minh họa xinh xắn.

- Của cháu? - Cô bé vừa hỏi vừa vuốt ve món quà.

- Phải. - Bà cụ nói. - Cháu xứng đáng được thưởng. Ngày mai, chúng ta sẽ cùng đọc. Cháu đã biết đọc, giờ đây cháu là một người lớn rồi.

- Ôi! Cháu xin cảm ơn bà! Cháu có thể mang nó theo khi trở về chứ ạ? - Cô bé hỏi, mặt rạng ngời vui sướng.

- Tất nhiên rồi, - bà cụ nói, - nó thuộc về cháu mãi mãi.

- Nhưng sau nhiều năm nữa em hãy về, chị chỉ mong sao chúng mình được ở bên nhau. - Claire van vơ.

Heidi ngẩn ra nghĩ ngợi, quả là khó mà có thể được sung sướng...

Cho đến tận bữa ăn đêm, hai cô bé vẫn lần giở cuốn sách đẹp và say sưa trước các hình ảnh. Mọi người gần như phải quát lên hai cô bé mới chịu đi ngủ, thế mà chiếc đồng hồ lớn cũng đã điểm chín tiếng.

Từ hôm ấy, cụ Gérard thỉnh thoảng lại giao cho Heidi đọc một câu chuyện và cô bé tiến bộ trông thấy. Cô đọc nhanh được những đoạn khó mà vẫn hiểu rất tốt. Mọi người nhận thấy cô bé rất thích học và cụ Gérard không hề tiếc sức để cho cô có thể giành lại thời gian đã mất.

Trong cuốn sách mà cụ Gérard thưởng cho Heidi, có ba hình ảnh mà cô xem không biết chán. Hình ảnh thứ nhất thể hiện một cậu bé chăn dê và cừu ở đầu đống trên núi. Chắc chắn nó làm cho Heidi nghĩ đến Pierre! Trên bức hình thứ hai, cậu bé trông rách rưới và xanh xao tiều tụy, có thể thấy rằng cậu đã phải xa gia đình và bị người ta bắt đi chăn lợn, công việc này xem ra không làm cậu thích thú. Cuối cùng, bức thứ ba đã giải quyết tất cả. Cậu bé trở về làng và người cha già chìa tay ra đón cậu. Heidi nhận ra rằng nền trời trên bức hình thứ nhất cũng giống nền trời trên bức hình thứ ba và cả hai đều đẹp hơn nền trời trên bức hình thứ hai. Heidi đã đọc đi đọc lại không biết chán câu chuyện này, nó đưa cô đến với những giấc mơ bất tận, được vô vàn những lời thuyết minh mà cụ Gérard luôn sẵn lòng dành cho cô làm cho phong phú thêm. Trong cuốn sách còn có những câu chuyện khác, tất cả hợp thành một kho báu, đối với Heidi không gì quý giá bằng.

Ngày lại ngày nối tiếp nhau trôi qua, vui vẻ và êm ấm trong ngôi nhà nay đã lấy lại được sự bình yên, nhưng cụ Gérard lại sắp phải lên đường. Được bà

cho biết, hai cô không giấu nổi nỗi buồn. Mọi việc mới tốt đẹp làm sao khi có cụ Gérard ở đây. Hàng ngày, bà cụ gọi Heidi đến bên mình và dạy bảo cô thêm. Cụ cho cô những lời khuyên quý báu và cô bé rất vui thích. Luôn sẵn có những mảnh vải vụn, cụ dạy Heidi cắt những chiếc váy xinh xắn, những chiếc áo tạp dề và đủ mọi thứ quần áo cho con búp bê của cô. Heidi đã học được cách may lúc nào không biết. Cụ còn dạy cô đan nữa.

- Rồi cháu sẽ giỏi hơn bà. - Bà cụ cười nói.

- Cháu sẽ cố gắng hết sức mình ạ. - Cô bé trả lời dễ thương.

Cuộc sống tốt đẹp đáng yêu còn tiếp tục một thời gian. Bà cụ kể chuyện và Heidi đau khổ hay sung sướng theo nhân vật. Nhưng cô bé không còn vui vẻ như trước nữa, những tia hạnh phúc ánh lên trong mắt cô bé ngày càng bớt dần. Bà cụ lại nhận thấy sự thay đổi này ở Heidi. Khi ấy đã là tuần cuối cùng của cụ ở Francfort.

Một buổi chiều khi Claire ngủ, bà cụ gọi Heidi vào phòng mình: Cô bé bước vào, tay cắp cuốn sách mà cô không bao giờ chịu xa rời, và như thường lệ, cô ngồi xuống bên chân cụ.

- Tại sao cháu không còn vui như trước nữa? Cháu vẫn còn những điều phiền muộn ấy sao? - Bà cụ hỏi cô bé.

- Vâng. - Heidi gật đầu trả lời.

- Cháu vẫn cầu Chúa giúp cháu thực hiện những điều ước đấy chứ?

- Ô! Không. - Cô bé đáp. - Bây giờ cháu không cầu nguyện nữa.

- Tại sao thế?

- Vì điều đó chẳng giúp được gì. Cháu chắc là Đức Chúa lòng lành đã không nghe thấy lời cầu xin của cháu. Vả lại, khi tất cả mọi người ở Francfort cùng cầu nguyện, Đức Chúa không thể chú ý đến hết tất cả được!

- Làm sao cháu biết điều đó?

- Bởi vì cháu đã cầu nguyện suốt nhiều tuần liền và Chúa đã không nghe thấy cháu. - Heidi nói sau một lát chần chừ.

- Không đâu, - bà cụ đáp lại, - cháu không được nghĩ thế. Đức Chúa lòng lành biết những gì là tốt cho chúng ta, ngay cả khi chúng ta không nhận thấy. Chúng ta không bao giờ được để mất lòng tin ở Người.

- Thế thì, - Heidi nói, - cháu sẽ lại cầu Chúa đừng quên cháu.

Và cô bé liền chạy về phòng mình. Nhưng bà cụ nhận hậu không dễ bị đánh lừa. Cụ biết rất rõ là việc mình ra đi đã khiến cho cô bé hoang mang nhưng cô không dám nói ra. Cụ càng chăm chú, dành cho cô bé những tình cảm triu mến, gọi cô đến phòng mình thường xuyên hơn và cư xử khéo đến nỗi ngày chia tay, cả nhà ai nấy đều vui vẻ. Mỗi người đều muốn trở nên có ích và tất bật mang đồ đạc của cụ xuống xe. Nhưng niềm vui biến mất ngay khi chiếc xe rời khỏi sân, để lại một khoảng trống phía sau. Ngôi nhà như chết lặng. Mọi người đi đứng khẽ khàng, không dám ngẩng đầu. Claire và Heidi

khóc và tự hỏi mọi việc rồi đây sẽ ra sao, khi mà người bạn lớn của các cô đã đi mất. Hôm sau, Heidi bảo Claire:

- Em sẽ thay bà và mỗi ngày đọc cho chị một câu chuyện, chị bằng lòng chứ?

- Ủ, - Claire nói, - chị nghe em.

Và Heidi bắt đầu đọc. Khốn nỗi, câu chuyện lại nói đến một người bà vừa mất và Heidi òa lên khóc, cô nói:

- Bà ở trên núi Alpe mất rồi. Em sẽ không còn được thấy bà và không còn có thể mang cho bà những chiếc bánh mì trắng nhỏ, như em đã hứa với bà.

- Nhưng đây đâu phải là bà em, đây là một người bà khác.

- Không! - Heidi nói. - Đúng là chuyện thế mà, mọi câu chuyện đều đúng mà...

Claire phải ra sức làm cho cô bé hiểu ra rằng có một sự khác xa nhau giữa những gì có trong cuộc đời thực và những gì được người ta kể trong sách. Heidi có hơi yên tâm, nhưng trong lòng không ngừng nghĩ đến người bà trên núi Alpe, bà đã già và có thể cô sẽ không còn được bà ôm vào lòng nữa. Bà Rougemont bước vào phòng và nghe được những cố gắng của Claire để an ủi Heidi và giải thích cho cô hiểu rằng mình đã nhầm. Thấy cô bé nước mắt đầm đìa, bà ta bước đến bên cô nói với vẻ sốt ruột và nghiêm khắc:

- Adelaide, cô khóc thế thật là ngốc và vô lý. Nếu như cô còn tiếp tục khóc nữa sau khi đọc truyện, ta sẽ tịch thu vĩnh viễn cuốn sách của cô đấy.

Những lời đó đã có ngay tác dụng. Heidi sợ tái cả mặt. Cuốn sách là kho báu duy nhất của cô. Lập tức cô lau nước mắt. Bằng một cố gắng phi thường cô đã thôi không khóc nữa. Claire vẫn hay bảo cô:

- Trông em nhăn nhó chẳng giống ai cả.

Nhưng thà nhăn nhó còn hơn vì điều đó không gây ra tiếng động khiến cho bà Rougemont chú ý.

Những ngày vui đã kết thúc. Heidi ngày một xanh xao, gầy gò. Cô bé không còn thiết ăn nữa. Sebastien cố làm hết cách để giúp cô. Vô ích. Buổi tối, nằm trên giường, cô không sao ngủ được. Dãy núi Alpe dựng lên trước mắt cô, với những bãi chăn thả, những cây lãnh sam, căn lều gỗ và người ông già nua ngồi trên chiếc ghế dài. Thế là cô bé vùi đầu xuống dưới gối và khóc lặng lẽ.

Hè, rồi thu trôi qua không mang lại điều gì mới mẻ. Mọi người rất ít khi ra ngoài vì Claire không chịu được những chuyến đi dạo dài. Nếu thi thoảng mọi người có ra khỏi nhà thì cũng chỉ để dạo qua vài dãy phố đông đúc. So với những cửa hàng sang trọng đẹp để được chiếu sáng rực rỡ, nườm nượp những người chen vai thích cánh, cô bé thích sự tĩnh lặng của những cánh đồng trải rộng hơn, những cánh đồng đã từng đem đến cho cô biết bao hạnh phúc.

- Ôi! Mình mới thêm được thấy lại dãy núi Alpe làm sao! - Cô bé ao ước tự đáy lòng.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 10 --

Lễ Giáng sinh

Heidi mỗi ngày một thêm buồn. Ngày trở nên ngắn dần và mỗi ngày một thêm xám xịt. Mọi người ra ngoài càng ít đi và gần như không mở cửa sổ nữa. Cuộc sống yên ả suốt ngày chỉ ru rú trong nhà làm cô bé khốn khổ suy sụp, cô càng cảm thấy cần không khí trong lành, chân trời rộng mở và tự do. Nhưng tháng mười hai đã mang lại cho cô bé nhiều bất ngờ làm cho cuộc sống của cô ở Francfort trở nên tươi sáng và mãi mãi khắc sâu trong ký ức cô.

Một buổi sáng, khi hai cô bé đang chăm chú lắng nghe bài giảng địa lý thì một tiếng chuông rung lên. Thoạt đầu các cô không để ý đến. Nhưng khi nghe tiếng reo ngạc nhiên của Sebastien và những tiếng động tất bật tiếp theo đấy thì các cô hiểu rằng có một vị khách bất ngờ vừa đến.

- Có thể là ai mới được chứ? - Claire thì thào.

- Chị nghe này, - Heidi đáp, - có lẽ là giọng bà.

- Các cô, không nói chuyện nữa. Một trong hai cô hãy nhắc lại điều tôi vừa nói! - ông gia sư cầu nhàu.

Hai cô học trò đang lúng túng, không biết làm cách nào thoát hiểm thì cánh cửa mở ra hết sức nhẹ nhàng.

- Xin lỗi ông gia sư, tôi muốn được ôm hôn các cháu gái của tôi, ôi tôi nhớ chúng quá!

Vừa nghe thấy thế, đã thấy cụ Gérard, vẫn còn mặc nguyên chiếc áo choàng lông, tiến về phía các cô bé đang sáng mắt lên vì vui sướng. Ông gia sư, người lúc nào cũng nhã nhặn, bước đến chào cụ. Nhưng cụ thì chẳng hề chậm trễ đi thẳng vào phòng. Sau một bất ngờ như thế, làm sao còn tiếp tục quan tâm đến các núi lửa và những trận động đất cho được? Ông gia sư có ra sức trở tài cũng vô ích, các cô học trò chẳng còn lòng dạ nào học bài nữa. Buổi học cuối cùng cũng kết thúc, các cô gặp lại bà ở phòng khách. Mùi

nước hoa viôlét lại phảng phất trong nhà.

- Bà đến ở chơi với các cháu tháng cuối cùng của năm, nên chúng ta có thể cùng nhau chuẩn bị lễ Noel thật tung bừng. - Bà giải thích.

Quả là một món quà bất ngờ hết ý! Heidi chưa từng được dự lễ Noel, nên cô bé không thể mừng tượng ra một cái gì cụ thể, nhưng việc bà đến cũng đủ để báo trước những điều thú vị.

Món quà đầu tiên dành cho mỗi cô bé là một cuốn lịch mùa vọng. Nó được làm dưới dạng một ngôi nhà cắt gấp bằng bìa, với mỗi ô cửa mang một con số. Có hai mươi tư ô cửa như thế. Bà giải thích cho các cô bé hiểu rằng mỗi ngày các cô phải mở một cửa và sẽ tìm thấy ở đấy một bất ngờ.

- Các cháu hãy mở ô cửa đánh số một. - Bà bảo.

Các cô làm theo và phát hiện thấy, đằng sau cánh cửa có một chú mèo con bằng đường trắng.

- Ôi đẹp quá! - Các cô reo lên. - Cứ như là con mèo nhỏ "Musti" của chúng mình ấy.

- Sau mỗi cánh cửa đều có một con mèo ạ? - Heidi hỏi.

- Bà không nghĩ thế, cháu sẽ phát hiện thấy mỗi ngày một món kẹo khác nhau. - Bà đáp.

Và mấy bà cháu cùng nhau chuyện trò vui vẻ.

Trong lúc đó, những người còn lại của ngôi nhà thì đang rối lên. Bà quản gia tỏ ra rất phật ý vì không được báo trước. Bà ta chạy từ phòng này sang phòng nọ, tất bật hơn bao giờ hết. Chẳng mấy chốc, bữa ăn đã bắt đầu, náo hoát với những câu chuyện vui vẻ của hai cô bé và bà cụ. Sau đó, mọi người lui về phòng nghỉ một lát. Điều mà Heidi mong chờ đã đến. Sau khi đưa Claire về phòng, bà cụ gọi Heidi ra và bảo:

- Lại đây với bà, bà có rất nhiều chuyện để kể cho cháu.

Thế là cô bé lại ngồi vào chỗ ưa thích của mình dưới chân bà và niềm hân hoan lại đến với cô. Cụ Gérard giảng giải cho cô bé rất nhiều về Noel, về ý nghĩa sâu xa của ngày lễ này và những hy vọng lớn mà ngày lễ mang đến cho mọi người. Rồi bà giải thích cho cô các phong tục của nước mình, những món quà mà mọi người bí mật chuẩn bị cho người mình yêu, những chiếc bưu thiếp mà người ta gửi đi để người ở xa nhớ đến mình... Và hai bà cháu cùng nhau bàn rất nhiều dự định sẽ phải làm cho đến ngày 25 tháng mười hai.

Hôm sau, trong lúc Claire nghỉ trưa, bà cụ và cô bé bí mật ra khỏi nhà. Bà quản gia Rougemont liếc nhìn hai bà cháu không có vẻ gì là tán đồng. Bà ta khó mà chấp nhận được tình cảm thân thiết đã gắn bó hai "địch thủ" của mình. Tuy nhiên, bà ta không tỏ ra có điều ý gì.

Thành phố có vẻ bớt thù địch đối với Heidi. Có điều, giờ đây còn đông người hơn so với mọi khi. Mọi người chen lấn nhau trên hè và trong các cửa hàng, người ta phải đợi rất lâu cho tới khi đến lượt.

Hai bà cháu mua len xanh và len trắng, loại len êm mượt như lông mèo con. Với những sợi len angora nhẹ như không ấy Heidi sẽ đan một chiếc khăn choàng rộng cho cô bạn Claire của mình. Tiếp theo, bà gợi ý cho cô chọn hai tấm buu thiếp đẹp. Một chiếc cô sẽ gửi cho ông và chiếc kia gửi cho bà ở trên núi Alpe. Lòng cô tràn ngập niềm vui và nỗi buồn cùng một lúc khi nghĩ rằng những buu thiếp đó sẽ đến tận những căn nhà gỗ trên núi, rằng chúng sẽ được những người cô yêu nâng giữ. Điều đó giống như một tia hy vọng nảy nở giữa những chuỗi ngày đông ảm đạm và ánh lên trong cô cũng tựa như những ngôi sao bé nhỏ, những tràng hoa kim tuyến và đèn nền đang phát sáng lung linh trên các giá hàng.

Hôm sau là một ngày chủ nhật. Vào bữa ăn trưa, Tinette đặt lên bàn một chiếc vòng tết bằng những cành lãnh sam có dính những dải băng đỏ. Bốn cây nến trắng được cắm trên đó. Claire là người thắp cây nến đầu tiên. Cứ mỗi chủ nhật mọi người sẽ lại đốt thêm một cây nến mới và khi cây nến thứ tư cuối cùng cũng đã cháy lên, thì ngày trọng đại đã gần lắm rồi. Giờ đây, cơn sốt Noel đã tràn ngập khắp nhà. Mọi người thì thầm, lén để gói này gói nọ trên nóc một tủ, trở về phòng mình sớm hơn như đang có việc gấp vậy. Mỗi ngày, chiếc khăn choàng của Claire một thêm đẹp, làm cho Heidi rất đổi tự hào.

Vào những ngày nhất định ông gia sư được một thầy dạy nhạc thế chỗ, ông này dạy các cô bé những bài hát Noel hay và đệm theo bằng đàn piano. Dưới cây gậy chỉ huy của bà Rougemont, các gia nhân làm việc tất bật; các đồ bằng bạc và bằng đồng được đánh sáng bóng, ánh lên như mặt trời. Các đồ

gỗ vừa được đánh si lại, tỏa ra một mùi thơm hăng hắc khắp nhà. Những cây cảnh mới thay cho những cây đã úa vàng trong các chậu cũ. Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hát trong một góc phòng nào đó. Những người giao hàng đem đến các gói, bọc mà mọi người đem mở trong bếp hay cất giấu trong các ngăn tủ tường.

Ngày 23 tháng mười hai, khi chiếc đồng hồ lớn điểm tám giờ và mọi người ai nấy chuẩn bị trở về phòng mình, thì một hồi chuông hồi thúc làm mọi người nhảy cả lên.

- Ba về! - Claire reo lên mà không dám tin vào mình nữa.

Đúng là ông Gérard, người bầm đầy tuyết, vừa từ Paris về. Ông đã giải quyết xong công việc sớm hơn dự định vài tiếng và sung sướng có được trọn một đêm sống trong ngôi nhà gia đình. Nhưng buổi tối tái ngộ không thể cứ kéo dài mãi được. Ai nấy đều muốn được nghỉ ngơi để còn lấy sức cho đêm Noel.

Sáng hôm sau, ai nấy đặt món quà mà mình đã bí mật chuẩn bị vào một chiếc giỏ. Sebastien mang tất cả vào phòng khách rồi khóa trái cửa lại. Hai cô bé, cụ Gérard và bà quản gia tập hợp trong phòng học, ở đây họ cùng nhau tập lại các bài hát Noel vừa học mấy ngày trước đó.

Bắt ngờ cuối cùng của cuốn lịch mùa vọng là một con cừu non bằng hạnh nhân giả.

Buổi chiều, mấy bà cháu cùng nhau vui vẻ đọc truyện. Mùi trái cây, mùi quế và sôcôla tỏa ra từ phòng bếp mỗi khi Tinette đi ra, trên tay bê đầy đĩa bát hoặc thức ăn. Ông Gérard bỏ ra cả buổi để đi phố, ông trở về với vẻ bí mật nhưng rõ ra là hài lòng. Trước bữa tối, ai nấy ở tịt trong phòng mình.

- Cô hãy mặc chiếc váy đẹp nhất vào. - Bà Rougemont ra lệnh.

Đến bảy giờ thì tất cả đã sẵn sàng. Mọi người đứng trước cửa phòng khách đợi ông Gérard tới. Cuối cùng thì ông cũng đến mở cửa...

Thật là một cảnh tượng thần tiên! Hai cô bé tròn xoe mắt ngắm nhìn cây lãnh sam gần như bị lấp dưới những dải băng, những tràng hoa kim tuyến, những ngôi sao, những quả bóng thủy tinh sắc sỡ. Tất cả sáng lóng lánh dưới ánh lửa chập chờn của những cây nến. Và cả hương thơm nữa! Cứ như thể một phần núi Alpe đã được đưa vào nhà. Treo dưới cây lãnh sam, những gói quà với đủ mọi hình dạng và màu sắc trông thật hấp dẫn.

Nhưng chưa ai được động vào... Trước hết phải dự bữa tiệc Noel đã. Tuy

không thú vị bằng, nhưng trên bàn ăn trải khăn trắng, các cô bé thích thú nhận ra những hình người nhỏ được cắt bằng bìa mang tên mỗi thực khách. Các cô cảm thấy bữa ăn quá dài, hưởng hồ lại còn ngong ngóng đợi món tráng miệng. Nhưng các cô đã không phải thất vọng, món bánh sôcôla không chỉ đẹp mà còn ngon chẳng kém. Mỗi cô ăn hết cả một suất lớn.

- Bao giờ thì chúng con có thể xem quà, ba? - Claire hỏi.

- Khi nào chúng ta uống cà phê xong, con gái yêu của ba, nhưng trước lúc đó hai con có thể đến gần xem.

- Chú ý, không được chạm vào! - Cụ Gérard nhắc nhở.

Dựa vào hình dạng các gói quà, các cô cố đoán chúng chứa gì bên trong, nhưng điều đó thật khó vì có quá nhiều gói!

Cuối cùng, giây phút mong chờ đã đến.

- Bà Rougemont, - ông Gérard nói, - bà có thể phát hộ các món quà được không?

- Tất nhiên rồi, - bà quản gia trả lời, hãnh diện trước vinh dự được trao.

Và mỗi người nhận được một bất ngờ. Quá phần khởi, Heidi không để ý xem những người lớn nhận được gì, cô chỉ chăm chú mở các gói quà của mình và trầm trồ thán phục trước những món quà của bạn mình. Mỗi cô nhận được những quyển sách, những hộp kẹo, những chiếc mũ xoa đầu, những chiếc vòng xinh xắn và một... ông già Noel to tướng bằng bánh mứt có dính những hạt đường. Thứ làm Claire thích nhất đương nhiên là chiếc khăn choàng do

bạn cô đan tặng. Cô choàng lên người ngay. Còn về phần Heidi, cô xem không biết chán bài hát Noel mà Claire đã viết và minh họa để tặng cô.

- Cảm ơn, cảm ơn! - Cả hai đồng thanh thốt lên.

Sau đó cả nhà tập hợp trước cây lãnh sam và cùng nhau hát những bài Noel hay của Đức mà cô bé Thụy Sĩ sẽ không bao giờ quên, ngay cả sau này khi cô trở về quê như điều cô vẫn mong tha thiết. Đó quả là những phút giây sung sướng, thậm chí là đẹp nhất kể từ khi cô bé đến Francfort.

Niềm hạnh phúc này như một sự điểm xuyết đã an ủi Heidi, nhưng giờ đây khi những ánh đèn cuối cùng của buổi lễ đã tắt, nỗi u sầu lại trở lại với cô còn da diết hơn, nỗi nhớ quê hương xứ sở giày vò cô ngày một thường xuyên hơn. Ông Gérard đi ngay sau ngày mùng một và một tuần sau, đến lượt cụ Gérard cũng ra đi. Những ngày đông dài dằng dặc.

Xuân đến, Heidi càng nghĩ nhiều đến những bông hoa nhỏ sắp nở trên dãy núi Alpe, hướng đài hoa về phía mặt trời. Cô bé lại nghĩ đến dòng sông băng được mặt trời lặn thấp sáng. Cô lại thấy cậu bé chăn dê Pierre, ông cô và những con dê... Bao giờ cô mới được gặp lại họ? Bao giờ thì cái ngày tốt đẹp ấy mới đến?

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 11 --

Ngôi nhà có ma

Dạo này, bà Rougemont có vẻ lo lắng. Bà thường lảng lảng, gần như sợ hãi, đi từ phòng này sang phòng kia, ném ra xung quanh mình những cái nhìn lo ngại, cứ như thể bà đang sợ có ai đó hiện lên dọa bà và túm lấy quần áo bà. Bà lục lọi chỗ này chỗ nọ, tự nhiên quay ngoắt lại, xem xét các ngăn tủ, tóm lại, việc tề gia nội trợ của bà rất lạ lùng và mọi người đều nhận thấy thế cả. Cũng cần phải nói thêm, bà Rougemont không mạo hiểm vào các phòng không người. Xin đánh cuộc là bạn đọc cũng không thể thấy bà ở dưới tầng hầm hay tầng sát mái. Một căn phòng có vẻ đặc biệt nguy hiểm. Đó là một phòng ở tầng dưới, có tiếng vang, ở đó mỗi bước chân đều phát ra tiếng vọng và là nơi những bức chân dung các cụ tổ của Claire cứ nhìn bạn chằm chằm. Mỗi khi bà Rougemont có việc đến đấy, bao giờ bà cũng tìm được lý do để buộc Tinette vào cùng. Nhưng Tinette cũng không thích thú gì việc đó, cô ta cầu viện Sebastien, mà anh này thì cũng nhẵn mặt và yêu cầu anh xà ích Jean đi cùng bà. Trong khi đó, bà đầu bếp già lắc lắc đầu và tỏ vẻ kinh ngạc trước những gì chứng kiến. Vừa rửa hoa quả, bà ta vừa không ngừng lặp đi lặp lại:

- Sao lại thế được! Sao lại thế được!

Quả là có những chuyện khá lạ lùng xảy ra trong ngôi nhà vốn dĩ bình lặng. Cửa ra vào được đóng rất cẩn thận vào buổi tối, sáng nào cũng bị mở toang. Bọn chúng đã lấy cắp những gì? Mọi người xem xét từng phòng một và ngạc nhiên nhận thấy rằng, chẳng có gì biến mất cả. Điều đó khiến cho sự việc càng thêm bí ẩn. Mọi người tăng cường các biện pháp đề phòng. Khóa cửa được kiểm tra kỹ và người ta còn chống một thanh gỗ nặng để chặn cửa. Vô ích. Sáng ra, khi cả thành phố còn đang ngủ thì cửa nhà ông Gérard đã mở. Không thể cứ thế mãi được. Hội đồng chiến tranh được nhóm họp. Bà

Rougemont nói một thôi một hồi và mọi người thấy rõ là bà ta run lên khi ra mệnh lệnh cho các gia nhân.

Và đây là những gì đã quyết định: Sebastien và Jean, anh xà ích, sẽ qua đêm trong căn phòng lớn ở tầng dưới. Bà Rougemont mang đến cho họ vũ khí và một chai rượu mùi để họ giữ vững tinh thần. Đương nhiên điều cần phải đến đã đến. Hai người lính gác dừng cầm sau khi rượu vào thì cảm thấy đời như nở hoa và lên cơn buồn ngủ. Khi chuông đồng hồ trên nhà thờ cổ điểm nửa đêm, Sebastien thức dậy và gọi đồng đội. Jean xoay người lại và ngủ còn say hơn. Không có một tiếng động nhỏ. Sự yên lặng như tờ khiến Sebastien đâm khó chịu. Đến khi nghe chuông điểm một giờ thì anh ta lay bạn dậy bằng được. Nhận thấy rằng mình đã ngủ, người này muốn chuộc lỗi và dừng cảm nói:

- Nào, đi xem nào!

Anh ta cẩn trọng mở cửa phòng và bước ra hành lang. Vừa lúc đấy một luồng gió đến từ phía cửa ra vào mở toang thổi tắt ngọn nến. Jean lùi lại đột ngột, đẩy lui cả Sebastien vào trong gian phòng lớn và đóng cửa lại. Anh ta vội vàng khóa trái cửa và thấp lại nến. Sebastien không nhìn thấy gì hết nên rất lo lắng khi trông mặt Jean trắng bệch ra và người thì run bắn lên.

- Cậu tái nhợt như xác chết vậy. - Anh ta thì thào.

- Ừ. - Jean trả lời mà không rõ mình đã làm gì.

- Thế cậu đã nhìn thấy gì?

- Cửa ra vào mở toang! Tớ thề với cậu là đã nhìn thấy thế.

- Không thể thế được!

- Còn nữa, một cái bóng màu trắng lẩn đi, không một tiếng động, trước mặt tớ, bên ngoài hành lang.

- Một cái bóng màu trắng à?

- Trắng toát, còn trắng hơn cả tuyết nữa.

Hai người đàn ông run lập cập. Họ ngồi thu mình trong ghế bành và nóng ruột đợi trời sáng. Ánh sáng ban ngày chắc chắn sẽ khiến họ cảm thấy yên tâm hơn và xua đi nỗi sợ hãi của buổi đêm. Nhưng gì thì gì, họ sẽ không bao giờ nhận nhiệm vụ canh gác như thế nữa!

Khỏi cần phải nói với bạn đọc rằng họ đã báo cáo lại chi tiết với bà Rougemont và bà này thì không làm sao giấu được nỗi xúc động. Phải khó khăn lắm bà ta mới cầm được bút viết cho ông Gérard. Trong tình trạng tê liệt vì hoảng sợ, bà ta đã phải cố gắng phi thường để có thể kết thúc được bức thư.

"Thưa ông Gérard, xin ông hãy về gấp. ở nhà xảy ra những việc đáng sợ đến nỗi tôi không thể viết đúng chữ nghĩa được. Ông hãy về gấp! Ông sẽ thấy rằng sáng nào cánh cửa mở ra đường cũng bị mở. Sebastien và Jean đã nhìn thấy một cái bóng màu trắng lang thang trong hành lang. Tất cả những

chuyện này khiến chúng tôi hoảng loạn và sức khỏe của Claire rất bị ảnh hưởng. Chúng tôi chỉ còn biết trông chờ vào ông!"

Ông Gérard vội trả lời bà Rougemont.

"Tôi không thể rời Paris ngay được. Công việc còn giữ chân tôi ở đây một thời gian nữa. Cần phải bình tĩnh và trấn an mọi người. Chuyện hồn ma này thật lạ lùng, tôi đồng ý, và tôi sẽ rất hài lòng khi chúng ta có được lời giải thích. Bà hãy bình tĩnh và đợi tôi về. Khi ấy, tôi sẽ làm những gì cần thiết. Nhưng nếu tình hình cứ tiếp tục xấu đi, tôi khuyên bà hãy báo cho mẹ tôi, cụ sẽ, tin tôi đi, làm sáng tỏ sự việc bí hiểm này!"

Bà Rougemont mỗi lúc một thêm hoảng loạn, liền gửi cho cụ Gérard một bức thư và được cụ trả lời ngay khi người đưa thư trở về.

"Tôi không thấy những điều bà kể là nghiêm túc, và tôi không thể thực hiện một chuyến đi xa tới tận Francfort để đuổi các hồn ma! Làm sao bây giờ lại có chúng, khi mà trước kia không bao giờ có chuyện ma quỷ trong ngôi nhà chúng ta?... Vậy nên bà hãy xem xét tình hình một cách bình tĩnh và có lý. Xung quanh bà chỉ có những con người sống mà thôi. Hãy cố thu xếp cùng họ và làm sao để họ yên tâm. Suy cho cùng thì đó là vai trò của bà, thay vì làm cho họ càng thêm sợ hãi như cách bà đã làm. Và nếu đúng là bà vẫn tiếp tục tin vào ma quỷ, rằng chúng mở cửa, thì chớ có đi qua đi lại nữa mà hãy báo cho cảnh sát và những người gác đêm. Họ sẽ bảo vệ bà, nếu như không phải là nhạo báng bà!"

Giọng điệu của bức thư không làm cho bà quản gia thích thú chút nào. Cho tới lúc đó, bà ta không dám nói gì với bọn trẻ, sợ các cô sẽ không chịu ở một mình lấy một phút. Nhưng vì tức giận mọi người không muốn giúp mình, bà ta hấp tấp lên phòng học để kể cho các cô, bằng một giọng kịch tính đầy bí ẩn, rằng có ma xuất hiện trong đêm. Claire bị tác động ngay tức khắc:

- Cháu sợ lắm, - cô nói, - và cháu không muốn ở một mình. Bà Rougemont hãy cho mang giường của bà tới đây và ngủ lại trong phòng. Bà hãy viết tiếp cho bố cháu.

- Tôi sẽ viết, nhưng công việc không cho phép ông trở về ngay.

- Heidi cũng phải ngủ ở đây. Cháu không muốn em phải ở một mình.

Sebastien và Tinette phải trực ngoài hành lang. Nếu hai người thấy có gì lạ họ chỉ việc hét lên để đuổi ma đi.

- Tôi sẽ ngủ ở đây, - bà Rougemont nói, - còn Tinette thì đến phòng Heidi.

- Cháu không cần ai hết. - Heidi nói. Cô bé chả có chút thiện cảm gì với Tinette cả. - Cháu sẽ ngủ đêm một mình, như mọi khi. Cháu không sợ ma, và lại cháu chưa bao giờ thấy chúng.

Ông Gérard lại nhận được một lá thư mới, và lần này lá thư đã buộc ông phải trở về Francfort không chậm trễ. Bà Rougemont đã chạm đúng điểm yếu của ông khi nói về cô con gái Claire:

"Tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, bà ta viết. Sự lo sợ ngự trị trong nhà và tôi thật sự lo ngại cho sức khỏe con gái ông. Thể trạng của tiểu thư vốn dĩ đã yếu, sẽ không chịu được những nỗi xúc động này. Tôi rất sợ tiểu thư bị khủng hoảng thần kinh."

Hai ngày sau, chuông bị kéo rung dữ dội đến nỗi Sebastien thực sự tin rằng tất cả ma quỷ trên thế gian này đến hỏi thăm anh ta, ngay giữa ban ngày ban mặt. Anh chàng hé mắt thận trọng nhìn ra ngoài và nghe thấy có người đang đập cửa thình thình.

- Không phải hồn ma. - Anh ta tự nhủ.

Quả thật, ông Gérard không kịp cởi trang phục đi đường đã lên thẳng phòng con gái. Thấy cha, sắc mặt cô hồng hào trở lại và nụ cười xinh xắn lại nở trên môi.

- Ma quỷ thật là tốt đã làm cho ba trở về! - Cô vừa nói vừa ôm hôn người cha thân yêu.

Nhìn thấy bà Rougemont, ông Gérard mỉm cười hỏi bà:

- Thế nào bà quản gia? Con ma của bà vẫn khỏe chứ?

- Ông sẽ nhìn nhận vấn đề một cách khác sau khi nghe tôi giải thích mọi chuyện và tự ông chứng kiến những hiện tượng khác thường quấy nhiễu ngôi nhà của chúng ta...

- Dù sao, - ông Gérard nói, vẫn giữ nguyên nụ cười bi quan, - tôi mong bà không đổ lỗi cho các cụ tổ của tôi mà những bức chân dung của các cụ được treo trong phòng lớn. Không bao giờ các cụ lại hạ mình trêu chọc chúng ta như vậy.

Ông Gérard bắt đầu cuộc điều tra với việc tra hỏi riết róng Sebastien.

- Tôi cảm thấy, - ông nói, - anh không có thiện cảm cho lắm với bà Rougemont.

- Đúng vậy. - Người gia nhân thẳng thắn thừa nhận. - Vả lại bà ta cũng chẳng tử tế gì.

- Tốt. Liệu có phải anh chơi xỏ bà ta và đóng giả ma không?

- Xin thề với ông là không. - Sebastien nói với vẻ chân thành không thể nghi ngờ.

- Ta không nhận ra anh nữa, - ông Gérard nói, - làm sao mà một người như anh lại thần hồn nát thần tính như thế được. Chúng ta sẽ làm sáng tỏ sự thật và anh sẽ là người đầu tiên cười về nỗi sợ hãi của mình. Hãy đến gặp ông bác sĩ già và đề nghị ông đến đây, vào lúc chín giờ tối, và yêu cầu ông bằng được, nếu điều đó là cần thiết, bằng cách nói rằng ta từ Pháp trở về chỉ để nói chuyện với ông.

- Tôi đi ngay ạ, thưa ông. - Sebastien nói.

Ông Gérard đi gặp Claire và khẳng định với con gái rằng, từ ngày mai, mọi việc trong nhà sẽ lại ổn cả.

- Con biết mà. - Cô nói. - Ba mạnh hơn tất cả!

Đồng hồ điểm chín giờ thì cũng là lúc ông bác sĩ già bước vào nhà. Mặc dù tóc đã bạc, mặt ông trông vui vẻ và ánh mắt thì thật là tinh nghịch. Ông thân mật vỗ vỗ vai ông Gérard và nói:

- A! A! Người bệnh đâu đến nỗi nào, không biết tôi đến đây để làm gì nhỉ?

- Không phải là chuyện tôi ốm, - ông Gérard nói, - và cái người mà chúng ta sắp tóm sẽ cần đến chuyên môn của ông, vì tôi tự hứa với mình rằng sẽ trừng trị nó một cách xứng đáng!

- Tôi không hiểu gì cả. - ông bác sĩ già nói. - Tại sao người bệnh lại cần phải tóm?

- Bởi vì đó là một hồn ma, - ông Gérard tiếp, - một hồn ma khuấy động sự bình yên

trong ngôi nhà chúng tôi và dọa dẫm người nhà trong lúc tôi vắng mặt.

Ông bác sĩ cười phá lên và nói:

- Vậy là chúng ta sẽ tha hồ mà vui!

- Sẽ còn vui hơn nếu như bà Rougemont nhập bọn với chúng ta, nhưng tôi tin chắc rằng bà ta đã cố thủ trong phòng mình và dù có các cả một vương quốc bà ta cũng không ra khỏi đó! Bà ta cứ một mực tin rằng một trong những cụ tổ của tôi đã về ám nơi đây để xua đuổi một kẻ tội lỗi nào đó.

Khi ông bác sĩ đã rõ chuyện, ông Gérard nói thêm:

- Để đạt được mục đích cần thiết, tôi đã chuẩn bị hai khẩu súng lục. Nếu đây là một kẻ thích đùa vô lối muốn nhạo báng chúng ta, hai hoặc ba phát súng sẽ tốt cho hắn; còn nếu chúng ta có việc với một băng trộm đóng giả để dễ bề thực hiện hành vi xấu xa của chúng, những vũ khí của chúng ta sẽ dạy cho chúng biết nguy cơ của việc gây chuyện khuấy tất.

- Đồng ý. - ông bác sĩ nói.

Vừa bàn bạc, hai người bạn vừa chuẩn bị bố trí trong gian phòng lớn ở tầng trệt. Trên bàn, bên cạnh vũ khí của họ có một chai vang ngon để giúp họ khỏi cảm thấy thời gian quá dài. Hai cây nến chiếu sáng căn phòng. Hai người gác ngồi thoải mái trong ghế bành và bắt đầu nói về những sự kiện xảy ra trong những tuần vừa qua. Họ chỉ ngưng câu chuyện để nhấp nháp thứ rượu vang ưa thích. Khi đồng hồ điểm nửa đêm, ông bác sĩ nói với ông Gérard:

- Hồn ma hôm nay thật nghiệp, nó đã ngủ thấy sự có mặt của chúng ta.

Chúng ta không có hân hạnh được làm quen với nó.

- Bà Rougemont nói với tôi rằng đôi khi nó xuất hiện muộn hơn. Chúng ta hãy đợi thêm chút nữa.

Họ lại tiếp tục nói chuyện. Trong nhà và ngoài đường đều yên lặng như tờ.

Đồng hồ điểm một giờ. Ông bác sĩ đang nói bỗng đưa một ngón tay lên miệng:

- Ông không nghe thấy gì sao? - ông hỏi thật khế.

Ông Gérard không kịp trả lời. Họ nghe thấy rõ tiếng chìa khóa xoay hai vòng trong ổ và cánh cửa mở ra đường khẽ mở. Ông bác sĩ không hề lưỡng lự. Một tay cầm cây nến và tay kia cầm súng, ông lao ra ngoài hành lang, theo sau là ông. Gérard cũng lăm lăm tay súng. Một bóng hình trắng được ánh trăng chiếu sáng.

- Giơ tay lên! - ông bác sĩ hét bằng một giọng làm rung động khắp nhà. Họ đưa cây nến lại gần cái bóng bí ẩn đứng sững lại ngay tức thì. Họ mới bắt ngờ làm sao khi nhận ra cái bóng ma nhỏ xíu ấy chính là cô bé Heidi, chân không đi giày tất, đang run lẩy bẩy trong chiếc váy ngủ.

- Chà, thế này thì lạ thật. - ông bác sĩ nói. - Tôi đã thấy cô bé này rồi!

- Là Heidi sao! - Đền lượt ông Gérard thốt lên. - Cháu làm gì ở đây?... Nào, trả lời đi!...

- Cháu không biết. - Heidi nói, có vẻ như cô bé không ở trong trạng thái bình thường.

- Để cô bé đấy. - ông bác sĩ nói. - Tôi cần phải lo chuyện này. Cô bé bị ốm. Ông hãy ở lại đây trong lúc tôi đưa cô bé trở về phòng.

- Nào, - ông bảo Heidi và nắm tay cô. - cháu đừng sợ gì hết, chúng ta chỉ muốn điều tốt cho cháu thôi.

Hai người đi vào phòng cô bé. Ông bác sĩ khế đặt cô xuống giường, giắt ga giường kỹ càng rồi đợi cho cô bé bình tĩnh lại đôi chút không còn hoảng hốt run rẩy nữa. Ông nắm lấy tay cô triu mến hỏi:

- Chính cháu mở cửa phải không?

- Cháu không biết. - Heidi trả lời. - Cháu không đi xuống thế mà lại ở dưới ấy.

- Cháu phải đi xuống thì các bác mới thấy cháu trong hành lang chứ. Cháu có hay mơ không?

- Có. - Heidi nói. - Cháu thường xuyên gặp lại ông cháu, nói chuyện với ông. Cháu lại nhìn thấy những cây lãnh sam và nghe tiếng gió thổi vi vu qua các cành cây. Cháu mở cửa căn nhà gỗ để ngắm mặt trời lên... và rồi cháu lại thấy mình trên giường, ở Francfort.

- Cháu có bị đau ở đâu không?

- Không, thưa bác sĩ.. Cháu chỉ muốn được khóc thôi.

- Thế sao cháu không khóc?

- Bà Rougemont đã nghiêm cấm cháu.

- Cháu ở nhà ông Gérard có được sung sướng không?

- Có. - Cô bé đáp, nhưng có thể thấy rõ là cô muốn trả lời "không" hơn.

- Cháu sống ở đâu trước khi đến Francfort?

- Ở trên núi Alpe, cùng với ông cháu.

- Lần nào cũng ở trên núi Alpe sao? Hè cũng như đông? Chả có gì là thích

thú khi chỉ nhìn thấy có bầu trời, đồng cỏ và những con dê!

- Ôi, có chứ, thưa bác sĩ! Chẳng có gì đẹp hơn thế nữa.

Heidi không chịu đựng được hơn nữa, cô bé trào nước mắt, những giọt nước mắt đã từ lâu lắm rồi chỉ chực tuôn ra.

- Cháu cứ khóc đi. - ông bác sĩ nói và vuốt ve mái tóc cô bé. - Nó sẽ làm cháu thấy nhẹ nhõm và ngày mai, bác xin báo trước với cháu là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Cháu có thể ngủ yên.

Khi ông bác sĩ vào phòng ăn tìm ông Gérard, ông chủ đang khá lo lắng, cất tiếng hỏi ngay:

- Có gì nghiêm trọng không?

- Điều đó thì rất có thể lắm.

- Cháu nó bị làm sao?

- Trước hết, cô bé bị mộng du và chính cô, một cách vô ý thức, đã làm cho mọi người trong nhà rối tung rối mù.

- Mộng du!

- Phải, và đó chưa phải là tất cả. Heidi bị bệnh thần kinh. Cô bé bị một chứng bệnh mà người ta gọi là bệnh xa xứ. Đó là một căn bệnh đáng sợ, không ngừng gặm nhấm cô bé cho đến khi đe dọa cả mạng sống.

- Vậy phải làm gì?

- Để chữa cho một người bị bệnh mộng du, thì chỉ có một liều thuốc duy nhất: gửi cô bé về lại nơi cô bé đã ra đi. Trả lại cho cô các dãy núi và người ông.

- Thế còn bệnh thần kinh?

- Đồng thời cho dùng một liều thuốc không chậm trễ. Cần phải để cho cô bé ra đi, ngay ngày mai. Đây là đơn thuốc của tôi.

Ông Gérard không tin vào tai mình nữa. Heidi ở với ông mà bị ốm!... Heidi bất hạnh!... Quả là chuyện khôn lường!...

- Tôi rất buồn trước những gì xảy ra, - ông nói với bác sĩ, - nhưng tôi không thể gửi trả về nhà một đứa trẻ bị ốm! Con bé mới khỏe khoắn làm sao khi đến với chúng tôi! Khi ấy nó có đôi má hồng hào, còn bây giờ nó chỉ còn là cái bóng của chính mình... Hãy chữa cho cháu nó ở đây trước khi trả về với người ông....

- Vô ích. - ông bác sĩ nói dứt khoát. - Tôi biết rất rõ những căn bệnh tâm hồn như thế này. Thuốc thang chẳng có tác dụng gì hết. Cô bé cần núi non, chính thế. Không có cái đó thì tôi chẳng thể làm gì hết. Thậm chí tôi lo sợ thể còn xấu hơn.

- Tôi nghe ông. - ông Gérard nói khi đã được ông bác sĩ thuyết phục. Đơn thuốc sẽ được tôn trọng.

Mãi đến khi trời đã rạng sáng hai người bạn mới chia tay nhau. Họ đã nói quá đủ và giờ đây, đối với họ, mọi chuyện đã rất rõ ràng.

Heidi - Cô bé trên núi cao

-- 12 --

Trở về quê hương

Đã bốn giờ rưỡi sáng khi ông Gérard đập cửa phòng bà Rougemont thình thình, bà ta chồm dậy và nghĩ rằng ma quỷ đã đến tấn công bà. Bà vớ lấy chiếc ô lớn, sẵn sàng nện cho nó một cú mạnh và đứng vào sau cửa. Đúng lúc ấy, bà ta yên tâm hẳn vì nhận ra giọng ông chủ nói với bà:

- Dậy đi, bà Rougemont. Làm ơn xuống hộ cho. Chúng tôi có một chuyến đi cần phải chuẩn bị và chúng tôi cần đến bà.

Bà ta chuẩn bị như một cái máy, không thật biết rõ mình đang làm gì. Bà ta chưa từng dậy sớm thế bao giờ. Nỗi hoảng loạn khiến bà tìm kiếm khắp nơi những quần áo mà bà ta vừa mới khoác lên người. Ông Gérard đã đánh thức tất cả mọi người và các gia nhân thực sự tin rằng ông chủ đã gặp ma và cần đến sự giúp đỡ! Họ lần lượt tới phòng ăn nhưng chỉ thấy một ông Gérard bình tĩnh và vui vẻ đang đợi họ.

- Jean, - ông bảo anh xà ích, - hãy đi chuẩn bị xe ngay.

- Vâng, thưa ông.

- Còn anh, Sebastien, anh đi tìm Dete, người bà con của Heidi. Ta sẽ cho anh địa chỉ của cô ta. Không xa đâu.

- Vâng, thưa ông.

Một lát sau, bà Rougemont có mặt tại phòng ăn. Mặt bà ta cứ như bị xoay ngược do đội lệch mũ. Bà ta hốt hoảng đứng như trời trồng trước mặt ông Gérard. Hẳn rồi, phải thức dậy sớm như vậy đối với bà ta là điều chẳng hay ho gì.

- Bà quản gia, - ông Gérard nói, - hãy gói các đồ đạc riêng của Heidi lại và để thêm vào đây mấy chiếc váy đẹp nhất của Claire. Tôi muốn cô bé có được những kỷ niệm đẹp nhất về quãng thời gian đến ở với chúng ta.

Bà Rougemont như hóa đá. Bà ta chắc chắn không chờ đợi một tin như vậy. Đã bao lần bà ta mong Heidi đi khỏi, nhưng lúc này thì bà chẳng thấy thích thú gì. Tin đến quá bất ngờ, quá đột ngột, bà ta cứ tưởng như trong mơ. Ông Gérard không quan tâm đến bà ta nữa và đi gặp con gái lúc này đã thức dậy bởi tất cả những sự nháo nhác và tiếng động này.

- Có chuyện gì thế ba? - Cô hỏi.

Ông không giấu gì con hết: hồn ma hay hóm đó chính là Heidi. Heidi bị mộng du và nếu như không chữa cho cô, cô bé có thể sẽ tiếp tục những cuộc đi trong đêm ở những nơi nguy hiểm: leo lên bậu cửa sổ, mạo hiểm trèo lên mái đua... Ai mà biết được? Những cơn mê man như thế là biểu hiện đặc trưng của căn bệnh thần kinh. Cuộc sống thay đổi, ước muốn được thấy lại những nơi đã sống thời thơ ấu đã gây ra những rối loạn tinh thần ở Heidi. Bị quá nhiều gò bó sau khi đã được sống quá tự do là tai họa đối với cô bé. Chỉ có cách cho cô bé trở về quê hương thì mới chữa khỏi được. Ông bác sĩ đã đưa ra một mệnh lệnh: cô bé phải được đi ngay lập tức.

- Chúng ta không thể giữ cô bé được. - Người cha nói. - Vả lại, như thế sẽ không tốt vì chúng ta biết rằng tình trạng của cô bé sẽ chỉ trầm trọng thêm.

Claire khóc lóc một hồi, cố thuyết phục cha thay đổi quyết định, nhưng không lay chuyển được ông.

- Heidi sẽ ra đi, nhưng ba hứa với con rằng sắp tới ba sẽ đưa con tới Thụy Sĩ. Con bằng lòng chứ?

- Vâng. - Claire nói. - Ba hãy bảo mọi người mang rương của Heidi đến đây, con muốn cho em thật nhiều quà. Em có thể mang bất cứ thứ gì em muốn.

- Đúng đây! - Người cha nói. - Con hãy chăm chút cho em, đó là người bạn tốt nhất của con.

- Con sẽ không bao giờ quên em. - Claire nói đầm đìa nước mắt.

Dete đến gặp ông Gérard không chút chậm trễ. Cô tự hỏi không biết ông ấy muốn gì và tự nhủ rằng chắc chắn đã xảy ra một việc nghiêm trọng. Heidi hư hốn sao? Cô ta ngồi bồn chồn trong phòng chờ. Khi ông Gérard tới, cô đứng ngay dậy tiến đến đón ông.

- Có chuyện gì vậy, thưa ông Gérard? - Cô hỏi.

- Cô cứ yên tâm. - ông nói. - Sức khỏe của Heidi buộc chúng tôi phải đưa cháu trở về với ông, cô bé ở Francfort không hợp. Cô bé rất cần hít thở không khí trong lành ở trên núi. Đây là chỉ định chính thức của bác sĩ.

Không có gì đe dọa cô bé nếu như việc này được triển khai kịp thời.

- Ông cho biết thế khiến tôi hết sức bất ngờ, - Dete nói, - vì cho tới giờ, Heidi vẫn hoàn toàn khỏe mạnh mà.

Làm sao Dete có thể thoát ra khỏi tình thế bế tắc này! Người ông đã hét bảo cô, khi cô đến mang con bé đi, rằng ông không bao giờ còn muốn nhìn thấy

cô ta trước mặt mình nữa. Và rồi, sau một thời gian dài xa cách, liệu ông lão còn chấp nhận nuôi con bé hay không. Không úp mở gì nữa, cô ta nói thẳng:

- Tôi buộc phải thưa với ông rằng, thưa ông Gérard, hôm nay tôi không thể lo việc cháu Heidi được...

- Thật đáng tiếc!

- Và ngày mai cũng vậy, công việc không cho phép tôi rảnh....

- Tuy nhiên...

- Và tình hình cũng vẫn thế những ngày tiếp theo... Không, thật đấy, tôi không thể đưa Heidi về được.

Ông Gérard không nài nỉ. Vì Dete đã từ chối công việc ông yêu cầu, ông sẽ không đem xĩa đến cô nữa. ông là một người quyết đoán.

- Sebastien, - ông bảo anh gia nhân, - anh sẽ đi! Anh sẽ đưa Heidi trở về với ông của cô bé.

- Có xa không ạ?

- Có, khá xa... Anh sẽ phải nghỉ đêm ở Bâle. Đây là địa chỉ một khách sạn mà tôi biết, anh ở đấy sẽ rất tốt. Khi Heidi đã ngủ rồi, anh cần đóng cửa sổ cẩn thận và với cửa ra vào cũng vậy... Không được để cho cô bé lại bắt đầu những việc mà cô bé đã làm ở nhà ta... Điều đã xảy ra ở đây tuy vô sự, nhưng ở nơi xa lạ có thể sẽ nguy hiểm cho cô bé.

- Tôi hiểu ạ, thưa ông. - Sebastien nói.

- Anh đi chuẩn bị đi, - ông Gérard nói, - trong khi tôi viết cho ông của cô bé một bức thư. Tội nghiệp, ông cụ có vẻ là một người trung hậu, cụ có quyền được biết toàn bộ sự thật. Tôi sẽ không giấu cụ chuyện gì hết.

Tinette đi đánh thức Heidi dậy và mặc cho cô bé chiếc váy đẹp nhất, cô ta chẳng nói chẳng rằng và vẫn không bỏ được bộ mặt rầu rĩ. Heidi hiểu ngay rằng có chuyện gì đó hết sức đặc biệt đang diễn ra nhưng cô không dám hỏi chị người hầu. Khi cô bé xuống đến phòng ăn, ông Gérard đón cô với một nụ cười.

- Cháu chào ông Gérard ạ - Cô bé nói.

- Bác chào con! Con thử nghĩ xem chúng ta sẽ làm gì hôm nay?

- Cháu không biết ạ, thưa ông.

- Thế này nhé, hôm nay chúng ta sẽ trở về với người ông trên núi Alpe của cháu! Cháu sẽ lại được thấy núi non mà cháu xiết bao yêu mến!

- Trở về căn nhà gỗ ạ! - Heidi reo lên, cô bé không nói nên lời và mặt bỗng trắng bệch ra.

- Cháu không muốn thế sao? - ông Gérard hỏi.

- Ôi! Cháu rất sung sướng được gặp lại ông cháu.

- Thế thì, - ông Gérard tiếp, - đừng để mất thời gian nữa. Xe đang đợi cháu... Cháu và Sebastien sẽ ăn dọc đường!

Ông Gérard cho gọi bà Rougemont tới.

- Bà quản gia, - ông nói, - hãy chuẩn bị cho Heidi và Sebastien đồ ăn trong ngày.

Một cái rương lớn nằm giữa phòng Claire.

- Xem này, Heidi, - Claire nói, - tất cả những gì chị chuẩn bị cho em.

- Đẹp quá! - Cô bé reo.

- Ô!... Chị chỉ để vào đó có mấy chiếc váy, một ít khăn và tất cả những gì cần để em khâu vá...

- Cảm ơn, Claire, cảm ơn!

- Nhưng đây chưa phải là tất cả, - Claire tiếp tục, - chị vẫn nhớ những chiếc bánh mì trắng nhỏ cho bà em trên núi Alpe...

Heidi sung sướng và Claire cũng vui lây. Không ai có thể nghĩ rằng hai cô bé sắp sửa chia tay nhau. Đột nhiên, tiếng Sebastien vang lên:

- Lên đường! Xe đã sẵn sàng!

Heidi vội vàng chạy lên phòng lấy cuốn sách cụ Gérard tặng cô. Cô cũng mang theo bọc quần áo nông thôn và chiếc mũ rơm rộng vành, rồi đến ôm hôn thăm thiết Claire. Nhận thấy những giọt nước mắt lăn trên má người bạn tàn tật, cô bật khóc nức nở. Cớ sao cô không bao giờ được hạnh phúc trọn vẹn? Khi đó Claire mới thổ lộ với cô bé điều cha cô vừa mới hứa. Nghĩ đến ngày tái ngộ trên dãy núi thân thiết của mình, cô bé cũng được nguôi ngoai khi phải chia tay người đã tận tình giúp đỡ cô suốt mấy tháng ròng cô sống ở thành phố. Hít mạnh và lau nước mắt, cô đi về phía chiếc xe đang chờ mình. Ông Gérard đã chờ ở đấy, còn bà Rougemont đứng cùng. Bà này đã lấy lại được bình tĩnh. Bà quản gia không thể nào không tỏ ra một lần cuối cùng mỗi ác cảm với cô bé. Nhìn thấy cái bọc Heidi cầm, bà ta giằng lấy và nói:

- Cô không thể đi khỏi đây với một gói đồ như thế này! Mọi người sẽ nói sao đây?

- Họ sẽ nói là họ muốn thế. - ông Gérard nói. - Heidi được tùy ý mang tất cả những gì cô bé muốn.

- Tạm biệt Heidi! - ông Gérard nói. - Chúng ta sẽ không bao giờ quên cháu. Cháu đã ở với chúng ta rất ngoan. Chúc cháu có một chuyến đi tuyệt vời!

- Tạm biệt ông Gérard! ông tốt với cháu quá. Cháu cũng thế, sẽ không bao giờ quên ông. Cháu cũng không bao giờ quên ông bác sĩ. Cháu đã nhờ Claire gửi lời chào ông bác sĩ... Cháu rất muốn được gặp ông bác sĩ trước khi đi! Heidi ngồi vào trong xe và đặt cái bọc lên đùi.

- Thôi đi đi! - ông Gérard hét lớn. - Chúc thượng lộ bình an!

Và chuyến đi bắt đầu. Suốt nhiều giờ liền Heidi ngồi im. Mãi rồi dần dà cô bé mới hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô đang trở về với người ông trên núi Alpe! Cô sẽ gặp lại núi non, dòng sông băng, hoa lá, những cây lãnh sam, những con dê!... Bỗng nhiên, mặt cô bé sẫm tối.

- Sebastien, - cô nói, - bà còn sống không nhỉ? Em xa bà lâu quá rồi!

- Chúng ta hãy hy vọng. - Sebastien trả lời.
 - Nếu như có chuyện bất hạnh xảy ra, thì chúng ta phải biết chứ.
- Heidi đếm những chiếc bánh mì trắng nhỏ... Bà hẳn là mừng lắm đây!
- Sebastien, - cô nói, - bà không chết, phải không anh?
 - Không. - Sebastien nói trong cơn buồn ngủ. Không, không, rồi cô sẽ thấy!

Chiếc xe lắc lư ru cho Heidi ngủ thiếp đi. Chuyện náo động trong đêm, buổi sáng dậy sớm và khởi đầu chuyến đi đã làm cho cô bé mệt rũ rời. Mãi đến Bâle cô mới thức dậy. Cuộc hành trình vẫn chưa kết thúc!... Hôm sau họ lại lên đường và còn phải đáp tàu hỏa hàng giờ nữa. Heidi vẫn không rời cái bọc.

- Mình chưa đi được xa lắm thì phải. - Cô bé nghĩ.

Vừa lúc ấy có tiếng hô "Mayenfeld". Cô chồm dậy khỏi chiếc ghế cùng một lúc với Sebastien. Họ xuống tàu. Cô bé nhảy lên sân ga đầu tiên, cái bọc quý giá cắp dưới tay, Sebastien theo sau, lúng túng với chiếc rương nặng anh ta đặt dưới chân. Anh chàng nhìn con tàu ra đi với vẻ nuối tiếc. Hẳn là anh muốn được tiếp tục cuộc hành trình trên một toa tàu đầy đủ tiện nghi hơn là phải leo bộ lên núi. Leo trèo không phải là môn thể thao yêu thích của anh ta! Ra khỏi ga, anh ta lại gần một chiếc xe bò trên có một bác nông dân ngồi.

- Tôi muốn đi Dorfli. - Sebastien nói. - Bác có thể chỉ cho tôi đường nào tốt nhất không?

- Đường nào ở đây cũng tốt cả. - Người nông dân nói. - Nếu anh muốn tôi chở chiếc rương, tôi rất sẵn lòng... Tôi cũng về Dorfli mà.

- Thế còn con bé?

- Ôi dào! - Người nông dân nói. - Nó sẽ ngồi kèm chiếc rương...

Sebastien sướng rơn. Thế là anh ta sẽ không phải leo đến tận Dorfli, và không biết chừng còn phải lên đến tận căn nhà gỗ của người ông nữa ấy chứ... Anh ta cảm ơn người nông dân tốt bụng rồi gọi Heidi ra với vẻ bí hiểm, đưa cho cô bé một cuộn tròn nặng cùng với một lá thư và giải thích:

- Cô cầm lấy cuộn giấy này, nó khá nặng đấy, và giao cho ông cô. Đó là một món quà ông Gérard gửi biểu ông, cùng với một lá thư. Chớ có để thất lạc đấy!

- Anh không phải lo! - Cô bé nói.

Chiếc rương được chuyển lên xe, rồi đến lượt Heidi leo lên ngồi.

- Nhớ phải thật cẩn thận đấy. - Sebastien tiếp tục dặn dò. - Vì lẽ ra tôi phải lên trên ấy cùng với cô!... ông Gérard ra lệnh thế, nhưng thật may là đã có bác đánh xe đây!...

- Vâng, vâng, mọi việc sẽ ổn thôi! - Cô bé nói. - Tạm biệt Sebastien!... Vĩnh biệt Sebastien!
- Vĩnh biệt Heidi!

Và chiếc xe chuyển bánh. Người đánh xe không phải ai khác mà là chủ lò bánh mì ở Dorfli, bác ta đến Mayenfeld chở bột về. Bác ta chưa nhìn thấy Heidi bao giờ, nhưng vẫn thường xuyên nghe nói về cô bé. Bác ta biết rằng cô sống với người ông trên núi Alpe, nhưng rồi một hôm, cô đã đi Francfort.

- Cháu lại về sống với Cậu Núi Alpe à? - Bác ta hỏi cô.
- Vâng ạ. - Cô bé đáp.
- Cháu không thích ở Francfort à?
- Có chứ... Nhưng ông Gérard và bác sĩ bảo cháu phải về hít thở không khí trong lành trên núi.
- Đây không phải là lý do, khi người ta sống tốt ở đâu đó, người ta sẽ ở lại đây.
- Chính vì thế mà cháu trở về sống với ông cháu, ở với ông, cháu thích gặp mọi người bất cứ nơi nào khác.

Heidi nhận ra tất cả những nơi cô đã đi qua. Mỗi vòng bánh lại làm cô gần thêm căn nhà gỗ của ông cô và trái tim bé nhỏ của cô càng thêm đập mạnh... Cái cây này, cô đã thấy rồi mà!... Nó chờ đón cô thân thiết như một người bạn cũ. Lòng cô nôn nóng. Cô có cảm giác chiếc xe không tiến thêm nữa và nhiều lúc đã nghĩ đến việc xuống xe, tự mình chạy lên trước, về phía ngôi làng mà cô vừa nhận ra sau một khúc ngoặt.

Cuối cùng, họ cũng đã tới Dorfli và dân làng nhanh chóng vây lấy hai lữ khách. Việc Heidi trở về là cả một sự kiện và ai nấy đều muốn thấy cô, chạm vào cô, nói với cô... Lại còn cái rương nữa, nó khiến cho ai nấy đều tò mò! Nó có thể đựng gì chứ?

- Cảm ơn bác nhiều. - Cô nói với ông chủ lò bánh mì. - ông cháu sẽ đến lấy chiếc rương, ngày mai hoặc ngày mốt gì đấy, khi ông cháu có thời gian. Mọi người còn muốn biết nhiều nữa, nhưng cô bé đã thoát ra.
- Cháu về nhà ông cháu đây! - Cô vừa chạy vừa nói.
- Đợi đã, - mọi người nói, - cháu sẽ không được đón tiếp tử tế đâu! Ông già càng ngày càng độc địa... Có lẽ cháu nên quay lại Francfort, nơi cháu vừa rời đây đi thì hơn!...
- Có một quý ông đi cùng cô bé. - ông chủ lò bánh mì nói. - Tôi gặp họ ở Mayenfeld. Người đó đã trả tôi hậu hĩ, hơn nữa còn đãi tôi nhiều tiền thuốc nước nữa. Chắc chắn con bé đã được ở với những người rất giàu có, thế mà

nó cứ nhất quyết nói với tôi là nó đòi về nhà, về sống với ông già...

- Không thể như thế được!

Đến tối, cả làng vẫn còn bàn tán về cuộc phiêu lưu khác thường của Heidi.

Vậy là cô bé tiến về phía núi cao, nhưng chẳng mấy chốc cô đã phải bước chậm lại vì thở hổn hển đường thì dốc ngược mà cái bọc của cô khá nặng.

- Trước hết mình hãy rẽ vào chào bà đã. - Cô bé nghĩ. - Mình muốn được thấy mặt bà khi mình mở cửa và bà nhận ra mình...

Chẳng mấy chốc ngôi nhà của bà cụ mù lòa đã hiện lên. Tim cô bé đập rộn ràng. Có lẽ nào cô chỉ còn cách người mình yêu dấu vài bước thế này thôi sao!... Cửa ra vào đây rồi!... Rung rung cảm động, cô không dám bước vào. Giả thử bà đã mất trong lúc vắng cô..., giả thử bà đã quên cô... Sau một lát lưỡng lự, cô quyết định mở cửa, dường như mọi thứ vẫn nguyên như cũ. Nhưng cô không thể nói nên lời.

- Ai thế? - Một giọng hỏi. - Ai ở đó thế?... Chỉ có Heidi mới có thể mở cửa như thế... Nhưng Heidi thì ở xa... A! Giá mà ta có thể gặp lại cháu... Nhưng cháu sẽ không bao giờ trở về nữa, ta biết!

- Cháu đây mà, bà! - Cô bé reo lên và chạy sà vào vòng tay của bà.

Bà cụ khốn khổ vừa vuốt ve cô bé vừa nói:

- Đúng rồi, ta nhận ra tóc cháu... Đúng là cháu rồi, Heidi!... A! Ta sung sướng quá! - Bà nói và khóc vì mừng quá.

- Bà đừng khóc nữa. - Cô bé nói. - Cháu sẽ lại đến thăm bà hàng ngày. Cháu sẽ không bao giờ đi Francfort nữa. Cháu mang cho bà những chiếc bánh mì trắng nhỏ đây, thứ bánh mà chúng cháu vẫn ăn hàng ngày. Bà có nghĩ thấy mùi thơm ngon không?

Cô đặt những chiếc bánh mì trắng nhỏ vào lòng bà.

- Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu yêu cháu quý của ta! Chưa bao giờ bà có được những món ăn ngon như thế này!... Nào, cháu nói đi... Hãy kể cho bà cháu đã làm gì từ lúc đi.

Và Heidi kể tất cả những gì cô đã trải qua ở Francfort, niềm vui và nỗi buồn, vẻ mặt cầu cạo của Tinette và lòng tốt của Claire. Khi Brigitte về, bác ta lại còn ngạc nhiên hơn.

- Cháu đây à, Heidi? Bác gần như không nhận ra cháu nữa!... Cháu mới lớn làm sao!.. Cháu mặc đẹp làm sao!... Và cái mũ có chỏm lông này nữa, của cháu đây à? ôi! Cháu mới xinh làm sao!

- Cháu sẽ không bao giờ đội nó nữa. Cháu thích chiếc mũ rom cũ của cháu hơn... Đó mới là thứ cháu yêu quý. Và lại, ông cháu ghét những chiếc mũ có cắm lông.

- Thế thì, - mẹ Pierre nói, - việc quá là đơn giản, chúng ta sẽ bán nó. Có thể con gái của ông giáo sẽ muốn mua! Cô ta sẽ trả cho chúng ta rất nhiều tiền. Heidi thay váy rồi nói:

- Bà ơi, bây giờ cháu phải lên với ông cháu. Cháu sẽ đến thăm bà luôn. Cháu đã mặc lại chiếc váy len đỏ để cho ông dễ nhận ra cháu.

- Cháu nghĩ thế là đúng đấy, thôi cháu đi đi!... Bà sẽ đợi cháu mỗi ngày. - Bà nói và nắm chặt tay cô bé.

Brigitte đưa Heidi đi một quãng đường và vừa đi vừa kể cho cô bé biết rằng Cậu Núi Alpe hầu như không mở miệng nữa, khiến mọi người nghĩ rằng ông đã bị câm. Ngay đến Pierre cũng quả quyết rằng ông đã trở nên rất ác độc. Đường lên núi rất khó đi, nhưng Heidi không để ý thấy. Mặt trời lặn chiếu sáng các đỉnh núi. Sông băng đỏ rực lên như một dòng sông lửa và mép các đám mây ánh lên như được viền vàng.

- Trời ơi, sao mà lại đẹp thế này! - Cô bé thốt lên. - Cảnh vật còn đẹp hơn là mình thấy trong mơ...

Bỗng nhiên cô bé vùng chạy. Cô đã nhận thấy các ngọn cây lãnh sam và mái căn nhà gỗ. Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy ông ngồi trước cửa. Ông đang hút thuốc, mắt nhìn đăm đăm xa thẳm và nét mặt ủ ê, như thể ông đang có chuyện rất buồn. Cô chạy nhanh hơn về phía trước khiến ông đã có thể nhận ra ai đang đi tới. Vứt cái bọc xuống đất, cô bé ôm lấy cổ ông. Cô quá xúc động và chỉ biết lặp đi lặp lại:

- Ông! Ông! Cháu đây!

- Cháu đấy ư, Heidi!... Cháu đấy ư!... Không thể như thế được! - ông lão nói và lấy tay lau nước mắt. Ông vuốt ve cô bé, gỡ vòng tay đang xiết lấy cổ ông và đặt cô bé

lên lòng. Ông nhìn cô chăm chú và hỏi:

- Cháu đã về!... Họ đuổi cháu à?

-Ồ không, thưa ông, mọi người ở Francfort tốt với cháu lắm. Nhưng có lẽ cháu cần được gặp lại ông và mọi người, mọi vật ở đây quá nên đã phát ốm. Ông bác sĩ đã nhận thấy thế ngay... Cô bé cần bầu không khí núi Alpe, ông ấy bảo. Có lẽ ông ấy cũng đã viết thế trong lá thư mà ông ấy giao cháu đưa cho ông. Đây, thưa ông, một cuộn giấy và lá thư.

Heidi nhảy xuống khỏi lòng ông, lấy trong bọc ra cuộn giấy và lá thư rồi đặt tất cả lên lòng ông lão. Ông đọc thư, đặt cuộn giấy lên ghế và chỉ nói:

- Ông chắc là cháu muốn uống thứ sữa thơm ngon của ông...

- Vâng, thưa ông.

- Và nếu như cháu muốn có một chiếc giường khác và quần áo, cháu có thể sắm được, vì số tiền cháu vừa đưa cho ông là của cháu và có nhiều đấy...

- Cháu đã có tất cả những gì cháu muốn. - Cô bé trả lời.

- Chúng ta sẽ chuẩn bị cho cháu một cái giường, ở trên vựa cỏ. Ông không nghĩ là cháu về, nhưng chiếc giường sẽ xong ngay thôi... Nhưng trước hết, ông cháu mình hãy uống một cốc sữa đã.

- Quả thật là...

Heidi không thể nói tiếp. Một tiếng huýt gió vang lên. Đó là Pierre đang lừa dê về... Cô bé chạy tới đón bạn, cậu ta không tin vào mắt mình nữa.

- Heidi!

- Pierre!

Và cô nhảy vào giữa đàn dê gọi tên từng con một. Hẳn là chúng đã nhận ra giọng cô vì tất cả đều xúm lại. Con "Chim kim oanh" huých "Mụ béo Thổ Nhĩ Kỳ", con này ngạc nhiên vênh râu lên để chứng tỏ mình là ai. Sung sướng được gặp lại chúng bạn, Heidi ôm lấy từng con một, chúng thích chí dùng sừng đẩy cô bé về phía Pierre, nhưng cậu ta hơi sợ nên lánh ra xa.

- Em sẽ lại lên núi với anh chứ? - Pierre hỏi.

- Vâng, tất nhiên rồi!... Nhưng ngày mai thì chưa, vì em còn phải đến thăm bà. Ngày kia em sẽ đi với anh.

- Lên đường! - Cậu hét bảo lũ dê.

Phải vất vả lắm cậu ta mới xua chúng đi được. Chúng cứ đứng ỳ ra. Nếu như Heidi không đưa Lili và Biquette vào chuồng thì đàn dê sẽ không đời nào chịu đi. Khi cô bé bước vào căn nhà gỗ, cô gặp lại tất cả các kỷ niệm. Trên vựa cỏ, cô thấy một chiếc giường tuyệt diệu và thềm thuồng hít thở mùi cỏ còn tươi nguyên. Ông lão đã trải những tấm ga sạch trắng tinh. Cô xuống ăn tối: một bát sữa lớn và pho mát phết trên một miếng bánh mì. Thật hạnh phúc làm sao: tất cả lại như trước! Và cả giấc ngủ nữa, đã lâu lắm rồi cô mới được ngủ ngon như thế. Người ông thức dậy không dưới mười lần trong đêm để xem cô bé ngủ có yên giấc không. ông lấy cỏ khô che kín ô cửa sổ để ánh trăng không thể lọt một tia nào vào trong vựa cỏ.

- Ngủ đi! - ông khẽ nói. - ông thật sung sướng tìm lại được cháu và ông sẽ chăm lo cho cháu.

Heidi cũng vậy, cô rất sung sướng. Cô đã được thấy lại tất cả những gì nhớ nhung, tất cả những gì mong ước khi còn ở Francfort... Giờ thì cô còn cần gì hơn nữa khi cô đã có ông, có bà, có Pierre, những con dê, mặt trời, dòng sông băng, gió lùa trên những cây lãnh sam cao và bầu không khí núi Alpe trong lành đã làm cho má cô bé đẹp hồng trở lại...

Heidi - Cô bé trên núi cao

Chương Kết

Ngày Chủ nhật hạnh phúc

- Ông cháu mình sẽ xuống làng. - ông nói. - Chiếc rương của cháu vẫn ở dưới ấy và ông cháu mình cần mang nó lên đây.
- Vâng ạ. - Heidi nói. - Nhân tiện cháu sẽ qua thăm bà. Cháu đã mang về cho bà những chiếc bánh mì trắng nhỏ và cháu rất sung sướng khi biết bà thích chúng.

Không khí thơm tho mát mẻ và gió lùa qua các cành cây tạo thành một tiếng nhạc diệu huyền.

- Ở đây thích hơn ở Francfort. - Cô bé nói. - Từ cửa sổ phòng cháu ở Francfort, cháu chỉ nhìn thấy các bức tường và những mái nhà.

- Nào, lên đường! - ông hét vang như chỉ huy cả một đội quân. - ở đây, mọi thứ đều ổn. Nhà cửa sạch sẽ... Đi thôi!

Tới nhà bà, hai ông cháu chia tay nhau và người ông tiếp tục đi xuống làng. Bà cụ đã nhận ra tiếng chân cô bé.

- A! Cháu đây à. Bà mong cháu quá... Những chiếc bánh mì nhỏ của cháu ngon lắm. Bà chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon như thế!... Chúng làm bà khỏe lên đấy. Chúng còn hơn cả thuốc thang ấy chứ, rồi chẳng mấy nữa bà sẽ đứng dậy được... Mỗi ngày bà chỉ ăn một chiếc thôi, cho nên sẽ còn được lâu.

- Không, không. - Cô bé nói. - Bà cứ ăn bao nhiêu tùy thích. Cháu sẽ viết cho Claire, chị ấy tốt lắm. Chị ấy sẽ gửi bánh cho cháu và cháu sẽ đem cho bà.

- Chúng sẽ khô mất. - Mẹ Pierre nói. - Nếu như bác có tiền, bác sẽ mua ở cửa hàng bánh mì. Tiếc là bác chẳng thể mua gì khác ngoài thứ bánh mì đen...

- Thế thì không lo! - Heidi reo lên. - Cháu có nhiều tiền, ông cháu bảo thế. Cháu sẽ hỏi xin ông và chúng ta sẽ mua những chiếc bánh mì trắng, ở cửa hàng dưới Dorfli. Pierre chỉ việc đi lấy về, mỗi ngày một chiếc, ngày lễ hai chiếc.

- Không, không, - bà nói, - cháu hãy giữ tiền cẩn thận cho sau này. Ông cháu sẽ bảo cho cháu biết, cháu có thể dùng chúng làm gì cho tốt nhất.

- Có chứ, bà, - cô bé nói, - bà sẽ có những chiếc bánh mì trắng nhỏ. Chúng sẽ làm bà khỏe lên và thể nào bà cũng nhìn lại được... bà sẽ không bị mù nữa.

Bà cụ không nói gì. Bà không muốn làm cô bé thất vọng và mọi người đều thấy là cô rất hài lòng. Bỗng nhiên, cô bé hướng mắt nhìn chăm chú một cuốn sách kinh đặt trên một cái giá.

- Cháu đã biết đọc rồi, bà có muốn cháu đọc cho bà một bài thánh ca không?

- Thế thì bà sung sướng quá.

Heidi leo lên một cái ghế, với lấy cuốn sách mà đã nhiều năm nay không ai

mở, rồi ngồi bên người bà thân thiết và bắt đầu lần giở cuốn thánh thi cũ.

- Bà muốn cháu đọc bài nào? - Cô bé hỏi.

- Tùy cháu! Bài nào bà cũng thích. Hồi bé bà đã hát tất cả các bài. Chúng sẽ làm bà nhớ lại những năm còn trẻ.

Heidi hứng khởi đọc một bài thánh ca rất hay. Bà nghe cô bé với một vẻ vô cùng mãn nguyện. Thậm chí bà còn hát theo trong lúc cô bé đọc, giai điệu và lời ca tự đến với bà trong trí nhớ.

- Cháu hãy đọc lại một lần nữa!... Cháu không thể hình dung bà thích nghe cháu đọc đến nhường nào!

- Cộc, cộc! - Có tiếng gõ cửa.

- Ông đấy. - Cô bé nói. - ông gọi cháu. Ngày mai cháu lại đến...

Gặp ông, cô bé liền kể lại rất chi tiết những gì cô đã làm ở nhà bà.

- Cháu đã hứa biếu bà mỗi ngày một chiếc bánh mì trắng nhỏ. - Cô bé nói.

- Rất tốt! - ông lão nói. - Cháu có đủ tiền để có thể mua bánh gatô cho bà nhiều năm liền.

- Ôi! Thế thì cháu vui quá! - Cô bé reo lên. - Bà sẽ không bao giờ còn phải ăn bánh mì đen, và đó là nhờ những ngày cháu ở Francfort... Cháu đến đây là phải lắm.

- Ông cũng nghĩ thế. - ông đáp, chân bước chậm lại vì chiếc rương trĩu nặng.

- Cháu sẽ đọc cho ông một truyện hay, - cô bé nói, - trong cuốn sách mà bà Gérard, bà của Claire đã cho cháu hồi ở Francfort. Rồi ông sẽ thấy truyện hay như thế nào!

Về đến nhà, người ông trút gánh nặng xuống và ngồi lên chiếc ghế dài.

- Chà! - ông thốt lên. - Đáng để ta hút một tẩu thuốc!

Ông ngồi trên chiếc ghế dài trước nhà. Heidi mang sách lại và ngồi xuống bên ông. Cô bé đã đọc câu chuyện yêu thích thường xuyên đến nỗi cuốn sách tự mở ra đúng trang cô muốn.

- Ông nghe nhé, đây là câu chuyện hay hơn tất cả... Truyện kể về một người con ăn chơi phung phí, trở về nhà sau khi đã đi lang bạt thế giới, và người cha đã đón nhận con trù mến.

Ông chăm chú lắng nghe câu chuyện.

- Truyện rất hay, cháu ạ, - ông nói về ngẫm nghĩ, - và cháu đã đọc rất giỏi. ông cảm ơn cháu.

- Ông xem tranh này, người cha đang ôm hôn con mình mà ông tưởng là đã mất đi vĩnh viễn..

Cô chỉ cho ông xem bức tranh đã bao lần an ủi, động viên cô khi phải xa người cô yêu quý nhất. Khi Heidi đã ngủ, ông bế cô bé vào giường và nhìn cháu rất lâu. Chủ nhật sau, tiếng chuông từ dưới thung lũng vọng lên. Khắp nơi chim hót líu lo.

- Nào, - ông lão nói, - cháu hãy mặc chiếc váy đẹp nhất, ông cháu mình sẽ

xuống làng. Hôm nay là chủ nhật!

Cô bé vội vàng nghe theo. Khi cô xuống đến chân thang, cô đứng lặng người kinh ngạc trước người ông. Rồi cô reo lên:

- Ôi! Trông ông đẹp quá trong chiếc áo lễ có những chiếc khuy sáng bóng này!

- Ông muốn mình cũng được đẹp như cháu, - ông cười nói, - nhưng đâu có dễ!... Nào ta đi thôi, lên đường đến Dorfli! Chuông đang gọi ông cháu mình đây.

Khi ông lão bước vào nhà thờ cùng với cháu, tất cả các tín đồ đang bắt đầu hát. Hai ông cháu ngồi vào hàng ghế cuối. Một cư dân của ngôi làng nhỏ, nhìn thấy họ đi vào, lấy khuỷu tay huých người ngồi bên và nói:

- Nhìn kia, Cậu Núi Alpe ngồi ở cuối nhà thờ cùng với đứa cháu gái!

Tin truyền đi khắp nhà thờ và ông mục sư thật khó mà chỉ huy được các giáo dân của ông tập trung hát. May mà bài giảng đạo của ông đã chấm dứt mọi sự xao nhãng. Nhưng sự ngạc nhiên của dân làng không còn giới hạn nữa khi họ thấy ông lão đứng nói chuyện mãi với ông mục sư!

- Thực ra, tôi đã sai lầm khi sống ở trên cao với con bé. Mùa đông rất lạnh và tôi e rằng những cơn gió lạnh sẽ có hại cho cháu nó.

- Đúng thế. - ông mục sư đáp lời. - Hãy trở về làng, ông sẽ được tiếp đón tử tế.

- Tôi không tin! - Người ông nói. - Dân làng chưa bao giờ tỏ ra thân thiện với tôi.

- Tất cả đã thay đổi. - ông mục sư lại tiếp tục. - Mọi người đều biết tất cả những gì ông đã làm cho đứa cháu bé bỏng của mình và mọi người khâm phục ông.

Người ông có vẻ hài lòng và nếu như ông nghe được những lời trò chuyện của dân làng thì ông còn hài lòng nữa..

- Ông ấy không còn có vẻ cầu cẩu nữa! - Một người nói.

- Trông kia, ông ấy nắm tay con bé! - Một người khác đế thêm.

- Suy cho cùng, một khi con bé trở về, thì nghĩa là nó thích ở với ông ấy!

- Bà Pierre và Brigitte chỉ nói tốt về ông ấy thôi!...

- Xem kia, ông mục sư bắt tay ông ấy và vuốt tóc Heidi!

Và ông mục sư nói để mọi người đều có thể nghe được:

- Hẹn gặp lại, ông láng giềng. Tôi rất mừng được nói chuyện với ông. Tôi thích nghe ông nói lắm, và nếu ông muốn, chúng ta sẽ có những buổi tối tuyệt diệu cùng nhau đàm đạo. Và lại, cô bé cũng cần được mọi người chăm sóc đôi chút... Tạm biệt, ông láng giềng... Tạm biệt!

Bấy giờ, tất cả dân làng xúm quanh ông lão và lần lượt từng người bắt tay ông.

- Hãy đến thăm căn nhà của chúng tôi, Cậu!

- Hãy dành ra một giờ ở chơi với chúng tôi!
 - Gia đình tôi chờ ông đấy!
 - Vâng, vâng. - Người ông nói, không giấu được niềm vui. - Tôi sẽ đến, tôi sẽ đến...

Hai ông cháu lại leo núi trở về căn nhà gỗ. Dọc đường, họ không quên tạt qua thăm bà của Pierre và bác Brigitte.

- Tôi còn phải đóng thêm mấy cái đinh trong nhà bà. - Người ông nói. - Tôi không quên bà đâu... Căn nhà của bà sẽ được sửa chữa lại.
 - Cám ơn Cậu. - Bà cụ mù lòa nói. - Chỉ cần cảm thấy có ông và cháu Heidi ở bên là tôi thấy được sống lại rồi.
 - Heidi sẽ đến thăm bà hàng ngày. - Người ông nói.
 - Cám ơn! - Brigitte nói. - Ôi! Heidi đi Francfort quả thật là tốt!... Tiếc là Pierre không thể chân con bé được!
 - Được thế thì hay quá, - Cậu Núi Alpe nói, - nhưng liệu như thế có thích thú không cho thằng bé chăn dê của bác? Suy cho cùng, chúng ta không thể làm gì khác hơn là chờ đợi thời cơ...

Vừa lúc ấy, Pierre chạy vội vào thờ không ra hơi.

- Cháu có một bức thư cho Heidi, người ta đã giao cho cháu ở Dorfli.
 Heidi mở phong bì và đọc lên để mọi người cùng nghe lá thư của Claire.
 "Người bạn thân thiết của chị, Từ khi em đi khỏi Francfort, chị ở nhà rất buồn vì thiếu em. Chị đã nhiều lần nài xin ba và ba đã hứa một ngày nào đó sẽ cho chị đến Ragaz, ở Thụy Sĩ. Bà sẽ đưa chị đi. Chị sẽ lên thăm em ở trên núi vì chị muốn được gặp người bà mù lòa, người ông sống ở căn nhà gỗ và tất cả những điều tốt đẹp mà em vẫn hay kể cho chị..."

- Tốt lắm! - Người ông nói. - Chúng ta rất vui được tiếp đón những con người tử tế đó!... Nhưng bây giờ thì lên đường!... Trở về căn nhà gỗ... ông cháu mình phải về tới nhà trước khi trời tối.

Niềm vui của Heidi đã được vẹn toàn, cuối cùng thì cô cũng đã sắp được thấy tất cả những người cô yêu quý nhất ở bên nhau. Hàng loạt dự định chen lán trong óc cô. Chắc chắn là không khí trên núi cao và món sữa thơm ngon sẽ giúp cho Claire khỏe ra phần nào. Cô nghĩ đến niềm vui thích của Claire khi cả đàn dê bu lấy quanh cô trước căn nhà gỗ... Cô bé xiết chặt tay ông và hai ông cháu bắt đầu leo theo con đường mòn trong tiếng chuông ngân thanh bình và mặt trời lặn xuống nhuộm hồng các ngọn núi và dòng sông băng.

Hết

Nguồn: NXB Hội Nhà Văn
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 09/03/2009 10:33:09 CH